

W.E. JOHNS

W.E. Johns

Biggles–Průzkumný let

Praha 1995

W. E. Johns © GP (Publications) Limited, 1995 Jacket illustrations Zdeněk Burian, Petr Barč © Zdeněk Burian — dědicové, 1995 Illustrations © Petr Barč, 1995 Translation © Milan Hausner, 1995

ISBN 80 – 85773 – 48 – 1

KAPITOLA PRVNÍ

SKLIČUJÍCÍ ZPRÁVA

Petr Fortymore seděl ve svém pokoji u otevřeného okna s hlavou v dlaních. Zdálo se, že nepřítomně pozoruje venkovní hřiště, nořící se do modrošedého měsíčního světla, a přemýšlí.

Bylo však docela možné, že to zdání klamalo...

Náhle se hlučně otevřely dveře, ale Petr se ani neohlédl. Těžké kroky nemohly patřit nikomu jinému, než jeho nejlepšímu příteli a spolužákovi, se kterým sdílel tento pokoj na koleji už celých pět let. Přicházel Dick Ripley, kterému nikdo neřekl jinak než „Fláma.“

„Nazdar, Thirty,“ ozval se hlas, potvrzující Petrův předpoklad. „Holá hej! Jsem tady!“

Na podivnou přezdívku „Thirty“ (Thirty — anglicky třicet, Forty — anglicky čtyřicet) si Petr dávno zvykl a nevadila mu. Nyní však rázně zvedl ruku, aby zarazil Dickovo rozjaření.

„Ticho,“ řekl ostře. „Poslouchej!“

Fláma Dick zamrkal a polkl. Pak pokorně došel k oknu, vyhlédl ven a pozorně se zaposlouchal. Do tváře se mu opřel silný vítr, přicházející od východu. Téměř vždy, když se tento vítr zvedl, přinášel až sem na ostrov pochmurnou ozvěnu — zvuky války z pevniny, kde se bojovalo...

Ti dva mladíci si nebyli příliš podobní. Petr Fortymore, neboli „Thirty“, byl štíhlé postavy, měl husté tmavé vlasy a ostře řezanou tvář. Jeho předky bylo nepochybně nutné hledat mezi dávnými Normany a totéž platilo o jeho bratru. Svou přezdívku ostatně dostal Petr právě díky jemu. Bratr, který studoval na Rundellově škole o dva roky dříve, dostal přezdívku „Forty“, která vznikla prostým zkrácením jména.

Dickova rozložitá postava, slámově žluté vlasy a blankytné oči zase silně připomínaly hřmotné Vikingy, kteří v dávných časech dopluli na svých lodích na britské ostrovy. Dick byl zcela jiný typ než Thirty, zdál se silnější, ale při ragbyovém zápase mrštný Petr mnohokrát svého rozložitého kamaráda pěkně převezl.

Nyní stáli u okna a napjatě poslouchali dunivé vlny, přilétající sem přes moře.

„Co je to?“ nechápal Fláma.

„Dělostřelecké salvy,“ odpověděl Petr zastřeně. „Slyšíš? Zase! Dnes v noci se zvedl východní vítr a přináší nám to dunění docela zřetelně. Zase bombardují.“

„Někde tam bojuje i Forty, vid’?“

„Ano,“ řekl smutně Petr. „Už je tam šest měsíců. Můj Bože! Pamatuješ, jak se vyznamenal v zápase proti Winchesteru? Teď sedí v kabině letadla, létá nad nepřátelskými zákopy a vyzývá někoho na souboj! Určitě se nezměnil.“

„Jasně,“ kývl Fláma. „Tvůj brácha byl skvělý chlap a pořád je. Co jste to vždycky vykřikovali při zápase za heslo? Připomínalo mi to volání na buldoka.“

„Rafni a drž! Rafni a drž!“

„Správně, Thirty! Jak vás to napadlo?“

„Přízpůsobili jsme si jeden starý válečný pokřik,“ smutně se usmál Petr. „Původně to znamenalo bojovat spolu a nevzdat se. Držet se pohromadě v dobrém i ve zlém. Hrozně bych si přál, být tam dneska s ním.“ Odmlčel se, a pak téměř vykřikl:

„Když je Nigel jen o dva roky starší, proč mi u všech hromů nedovolili, sloužit s ním v letectvu? Vůbec se mnou nemluvili a vyhnali mne jak malého kluka. Ale já na ně půjdu zas, Flámo!“

„Jenom klid, Thirty,“ chlácholil ho přítel. „Vykašli se na to. Mají svoje předpisy a podle těch jsme ještě štěňata.“

„Svůj klid si strč za klobouk! Už mi přece bylo sedmnáct. Všichni se hlásí do armády, tak proč bych nemohl taky já?“

„Dobře, dobře. Také bych šel. Vždyť jsem ještě o pár pátků starší než ty! Jenže můj opatrovník o tom nechce ani slyšet. A sám už tam je! U ženistů. Proboha! Shání tě ředitel! Zapomněl jsem. Máš k němu hned jít.“

Thirty se na Flámu zkoumavě podíval, jako by čekal, že se také dozví, co mu ředitel chce.

„Nevím, co ti chce,“ řekl Dick.

„Tak já jdu,“ usmál se Petr a vstal. „Určitě mi to poví sám.“

Dveře za ním zaklaply a Fláma se vyklonil z okna. Do tváře se mu opřel vítr a on zřetelně uslyšel táhlé dunivé zahřmění válečné bouře ve Francii. Mladík se zachvěl...

O tři minuty později zaklepal Petr Fortymore na dveře ředitelny. „Vstupte!“ ozvalo se ostře.

Vešel do kanceláře a automaticky zamířil k mohutnému křeslu, kde ředitel obvykle sedával. Křeslo bylo prázdné a Petra to zarazilo. Vládce školy, muž, který jen vzácně měnil své zvyky, teď nervózně přecházel místností, a jak uviděl Petra, vyšel mu vstříc a jeho těžké ruce spočinuly na Thirtyho ramenech. Choval se naprosto nezvykle a Petr nechápal, co se děje.

Pozdravil.

„Pojď sem, chlapče,“ pronesl ředitel přátelským, ale stísněným hlasem a odmlčel se.

„Prosím, pane,“ řekl. „Stalo se něco?“

„Ano, Petře Fortymore,“ kývl ředitel hlavou. „Po celou dobu, co studuješ na Rundellově škole, se snažíš chovat jako dospělý muž. Díky tvé zmužilosti bude nyní můj úkol o něco... lehčí... hm. Mám totiž pro tebe skličující zprávu.“

Thirtymu vyschlo v ústech a přešel jazykem po okoralých rtech. Po zádech mu přeběhl mráz. Nevěděl proč, ale náhle přesně věděl, jakou zprávu dostane.

„Souvisí to... s Nigelem?“ zeptal se.

„Bohužel.“

„Zabili ho?“

„Obávám se, že se to nedá vyloučit.“

Thirty sklonil hlavu, aby mu ředitel neviděl do očí. Zaťal zuby, aby se nerozplakal.

„Nebudu brečet,“ vyhrkl. „Nechci!“

Jenže hlas mu zadrhával, a ač se sebevíc snažil, ucítil v očích slzy. Přibývalo jich a pak Petr cítil, jak mu tečou po tváři.

„U všech hromů...“ zamumlal. „Nejde to!“

Cítil, jak mu ředitel pevněji sevřel ramena.

„Hlavu vzhůru, mladíku,“ zašeptal ředitel nešťastně. Pustil Petra a pomalu došel k pracovnímu stolu. Odsunul křeslo a posadil se.

Když se Thirty konečně dokázal na posla špatných zpráv podívat, spatřil, jak starý muž sedí za stolem s hlavou v dlaních. Viděl, že i tak tvrdý muž, jakým ředitel byl, se nedokáže vyrovnat se svou smutnou povinností.

Thirty však stále nedokázal přijmout tragický bratrův osud a nepřestával si v duchu opakovat, že se mu to všechno jenom zdá. Ty události mu připadaly pošetilé... slova ředitele o bratrovi... jeho smrt... a potoky slz.

Ředitel vstal a popotáhl. „Promiň,“ vyhrkl lítostivě. „Nezapomeň, že ta tragická zpráva není žalostná jen pro tebe. Všichni moji žáci postupně odcházejí... na bitevní pole po celé Evropě. Jeden po druhém hynou ve strašlivých plamenech války. Fortymore, ty jsi ztratil bratra, a já ztrácím své žáky a posluchače. Tvůj bratr byl předsedou studentského výboru a v mnoha věcech jsem mu plně důvěřoval. Spoléhal jsem se na něho. Ale správný chlap nezůstane věčně ve školní lavici nebo na ragbyovém hřišti.“

„Vím to, pane,“ polkl Thirty ztěžka a utřel si slzy. „Jak se to stalo? Znáte nějaké podrobnosti?“

„Jediné, co znám,“ řekl stísněně ředitel, „jsou dohady ze tří dopisů, které jsem dostal.“ Ukázal na hromadu papírů na stole.

„První přišel z Ministerstva války. Stojí v něm, že Nigel je pohřešován. Pravděpodobně zahynul při útoku na nepřátelské linie. Ty jsi jeho jediný příbuzný, a proto mě požádali, abych ti podal zprávu o bratrově smrti.“ Odmlčel se.

„A další psaní?“

„Druhý dopis přišel od vašich rodinných právníků. Ustanovili mě správcem vašeho majetku do tvé plnoletosti. Jsi jediný Nigelův příbuzný, a tedy i poslední Fortymore. Mám povinnost tě informovat, že na tebe, jako na jediného dědice, přecházejí veškerá práva i závazky šlechtické rodiny Fortymorů. Stal ses tak lordem Petrem Fortymorem.“

Na chlapce, který se právě dozvěděl, že ztratil bratra, ta zpráva velkým dojmem neudělala.

„Třetí dopis mi způsobil největší bolest,“ pokračoval starý muž.

„Je přímo z fronty a podepsal jej Nigelův velitel letky. Je to stručné psaní. Po krátkém vylíčení chabrosti a pevného charakteru

tvého bratra v něm velitel sděluje, že Nigelův letoun byl spatřen naposled pilotem druhého stroje nad Zafferville. Další kontakt se s ním už nepodařilo navázat. Pozorovatel dělostřeleckých baterií tvrdí, že se letadlo zřítilo za nepřátelskými liniemi. A německé válečné zpravodajství uvádí, že v osudný den bylo sestřeleno pět britských letounů. Všichni piloti zemřeli. Dva z nich zahynuli v plamenech a jejich identifikace byla zcela nemožná. Zdá se, že o smrti tvého bratra se nedá pochybovat, ale asi nikdy se nedozvíme celou pravdu. Bohužel.“

Thirtymu klesla hlava. „Děkuji vám, pane,“ řekl unaveně. „Mohu odejít? Musím se se vším srovnat sám.“

„Je tu ještě jedna věc.“

Ředitel otevřel zásuvku a podal Petrovi obálku. Je to dopis od tvého bratra. Přišel asi před měsícem a Nigel v průvodním dopise vyslovil neobvyklou žádost. Mám ti tuto obálku předat pouze tehdy, kdyby se s ním něco stalo.“

Thirtyho stále neopouštěl pocit, že sní. Bezmyšlenkovitě zasunul dopis do kapsy, potřásl řediteli rukou, obrátil se a rychle opustil kancelář.

„Fláma“ Jack Ripley ještě seděl u otevřeného okna.

„Zavři to okno, prosím,“ požádal ho Petr sklíčeně.

„Co se stalo?“

„Zabili Nigela,“ řekl Thirty přidušeným hlasem a zakryl si tvář dlaněmi. Pak se sesunul do židle, zavzlykal a utichl.

Jack Ripley vytřeštil oči, ale jinak se ani nepohnul. Strnule seděl a zíral do tmy. Nad zšeřelým pokojem zavládlo hrobové ticho, jen kdesi v dáli nepřestávala dunět děla...

Trvalo to velmi dlouho...

Konečně Thirty vstal a podíval se na přítele. Bledá mladíkova tvář vypadala jako vytesaná z mramoru.

„Dostal jsem od bratra dopis,“ řekl nevýrazně. „Ležel u ředitele v šuplíku.“

Vylovil dopis z kapsy, utrl roh a vytáhl pečlivě složený papír, přešel ke světlu a začel se do něj. Četl dlouho, byl to jeden z nejdelších dopisů, které kdy dostal. Fláma ho tiše sledoval a s

úžasem zjišťoval, jak se tragický výraz v Petrově tváři mění, jak se do jeho kamenného výrazu vrací život... Mlčel. Nechtěl přítele rušit.

Když Petr dočetl, vzhlédl k Dickovi očima naplněnými nadějí.

„Poslouchej, co napsal, Dicku!“ vyhrkl horlivě. Jsem možná blázen, ale naděje umírá poslední. Nigel není mrtvý! Vím to! Poslechni si, co mi píše! Čtu:

Ty můj nejdražší brácho,

Doufám, že si tenhle dopis nikdy nepřečteš. Takhle divně jsem ještě nikdy nepsal, ale brzy pochopíš, jak jsem to myslel.

Musím připustit, že události okolo nás se řítí vpřed hromsky rychle a že je tu stále pěkně horko. Nejsem ale pesimista, abych ronil slzy nad tím, že se mohu potkat s kouskem olova, který peláší vzduchem mnohem rychleji než zajíc. Jen za minulý týden ztratila moje jednotka pět mužů, avšak zdaleka ne všichni byli zabiti. A tím se konečně dostávám k jádru věci.

Hodně našich chlapců padlo do zajetí a bylo by hloupé je obviňovat ze zbabělosti. Když ti pár střel sfoukne motor a ty musíš dolů, nemáš na vybranou, kde přistát. Co na tom, když je to na nesprávné straně fronty? Máš prostě smůlu.

Protože nad zákopy krouží čím dál víc letounů, ministerstvo poslalo jednoho chlapíka, aby nám poradil co udělat, když spadneme na druhé straně. Padl do německého zajetí, uprchl, a věděl tedy, o čem mluvím.

Byl mezi námi asi před čtrnácti dny a na konci přednášky se zeptal, zda máme nějaké otázky. Ve „chlívku“ tehdy seděly samé šarže a ušklibaly se, když jsem navrhl, že bychom mohli zorganizovat malý záchranný výlet do nepřátelského týla a sebrat naše kluky Skopčákům přímo před nosem. Ty naše khaki-hlavy ale neměly žádnou představivost. Jen na sebe významně mrkaly, ale já pořád nejsem přesvědčen, že by to nešlo provést.

Nejsložitější částí každého útěku bývá prý vždycky přechod fronty, ale ani v Německu to není lehké. Klukům se prý někdy podaří utéci ze zajateckého tábora, z dosahu hlídacích psů. Dokáží se pak vyhnout ostatním drátům pod elektrickým proudem a překonat dvojité zákopy. Jsou ale tak daleko od fronty, že cestou někteří

zemřou vysílením. Málokdo dokáže zmizet z Německa. Obvykle je vypátrají, krutě potrestají za útěk, a střeží je o to pečlivěji. Je proto důležité dostat se na druhou stranu fronty co nejrychleji.

Zdá se mi, že pokud by naše velení dostalo rozum a v mapách označilo přistávací plochy, kde by mohli počkat lidé, kteří spadli na nesprávné straně, nebo kteří uprchli z tábora, nebyl by zas takový problém doletět si tam pro ně.

Mohli bychom organizovat podobný záchranný let jednou za čas. Doletět do Německa, přistát, posbírat uprchlíky a rychle zpět.

Chtělo by to také vybudovat tajné zásobárny s potravinami, které pomohou našim letcům přežít do příletu letadla. Podle mého je mnohem nelidštější nechat naše chlapce v zajetí, než se pokusit dostat je domů!

Kdo riskuje pro královnu a pro Anglii život, má přece právo na záchranu. Vzpomeň si na náš výlet do Berglakeny, když byl náš poručík velvyslancem královny v Berlíně! Pamatuješ na tu starou chatrč, kde jsme přespali před naší výpravou na pstruhy? Tam bych se dokázal schovávat celé věky. Jen jednu jedinou míli od chaty bylo letiště, kde mohla přistávat i ta největší letadla! Kdyby mě sestřelili, jsem přesvědčen, že tam dokážu přežít hezky dlouho. Aspoň v létě. Ryby, obilí a ovoce, něco bych vždycky našel. Ted' tedy budeš vědět, kde mě najdeš, kdybych se nedokázal vrátit domů sám.

Tak to by bylo všechno, brácho. Nemusíš ale moc chvátat. Kuželky ani rugby Němci nehrají a jejich pivo taky nestojí za nic. Pozdravuj říd'u, Flámu a všechny ostatní.

Rafni a drž!

Tvůj Nigel

„Tomu říkám dopis,“ vydechl Dick. „Škoda, že nejsme ve Francii, stálo by za to se jet do Berglakeny podívat.“

Thirty pečlivě složil dopis a zastrčil jej do kapsy.

„Já tam jedu tak jako tak,“ prohlásil rozhodně.

„Kam?“

„Do Francie přece!“

„Kdy?“

„Hned.“

„Zbláznil ses?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou Thirty. Ještě nikdy jsem nebyl tak při smyslech.“

„Ale jak...?“

„Podívej!“ obořil se na něj Thirty. „Vstávali jsme po celé tři měsíce ve čtyři ráno, šplhali po okapu a šlapali na kole až do Bartonu jen proto, abychom se naučili létat. Proč mám teď čekat, až nás pošlou do Francie bojovat? Oba už létat umíme a jediný důvod proč nás nepustí do kokpitu je náš věk. Nalétal jsem už osmnáct hodin, a ty jen o málo méně. Spousta kluků nenalétala ani polovinu a už bojují. Je tam i dost takových, kteří se naučili létat soukromě a už dostali příležitost. Vyprávěl mi o tom Nigel. Připouštím, že utéci ze školy není zrovna fair, když se ředitel zachoval tak pěkně, ale nedá se nic dělat. Neutíkám pro zábavu, chci posloužit naší věci. Nemám příbuzné, kteří by mě oplakávali, mám jen bratra a ten je v nebezpečí...“ zarazil se. „Omyl, Flámo! Ještě je tu jeden bratranec z desátého kolene, ale ten mě vůbec nezajímá.“

„Ale co já?“ zadumal se Dick. „Jsem na tom jinak. Táta sice sám bojuje ve Francii, ale až tohle zjistí, zažiju pořádnou bouřku s hromy a blesky.“ Ušklíbl se. „Nebude se mu ani trochu líbit, že jsem za školou na frontě.“

„Nezjistí nic,“ řekl neochvějně Thirty. „A neodvází se zkřivit ti ani vlásek na hlavě. Postavili by ho před polní osud. Nadřízený přece nesmí uhodit podřízeného, ani když jde o vlastního syna.“

„A jak to chceš dělat? Přihlásit se?“

„Jsem ochoten projít půlročním výcvikem, ale ani o minutu déle. Neboj se. Mám bezvadný nápad. Už se ti mohu přiznat, že hezky dlouho nemyslím na nic jiného. Ted', když je Nigel pryč, nezáleží na tom, co se mi stane. Říkal jsem ti, že Forty přijel na svojí jedinou dovolenou s čerstvou vyšší hodností. Naházel tehdy svoje staré uniformy s třemi proužky na rukávech do šatníku. Ty kabáty tam jsou! Když jsem byl na velikonoce doma, neodolal jsem, zkusil si je obléci a padly mi dobře. Navléknu se do nich a dojedu na nejbližší letiště. Tam vlezu do letadla a odletím do Francie. Na prvním letišti se přihlásím do služby.“

„Nedokážeš ukrást letadlo,“ zavrtěl hlavou Dick.

„Nevěř tomu. Stovky pilotů létá sem a tam. Proč by si měli všímat zrovna mě?“

„Ale, Thirty. Co namluvíš těm ve Francii?“

„Nic. Potřebují piloty a neměli by se moc starat, odkud se k nim dostali. Klidně prohlásím, že mě tam přeložili. Rozkazy k převelení se přece mohou ztratit. A kdyby se to nepovedlo, co mi mohou udělat? Myslíš, že mě za ochotu sloužit vlasti a královně zastřelí? Neboj se. Jakmile budu ve Francii, domů mě už nepošlou.“

„Chtěl jsi říci, nás nepošlou!“ prohlásil Dick.

„Nás? Jak to? Co tvůj bojovný otec?“

„Snad si nemyslíš, že se budu mořit s Euklidovými vzorci, zatímco ty budeš brázdit vzduch někde nad Francií?“

„Jemine! Flámo, myslíš to vážně?“

„O tom nepochybuj, synu! Kdy se do toho dáme?“

„Hned teď. Každá minuta je drahá.“

Dick se vymrštil ze židle a zamkl dveře na chodbu. Thirty si přistrčil židli ke skříni a natáhl se pro objemný kufr, ležící nahoře. Odklopil víko a začal z kufru vyhazovat věci. „Když jsem vlekl tyhle krámy do školy, nikdy mne nenapadlo, jak se nám teď budou hodit,“ bručel Thirty, když se soukal do starého šedivého svetru.

Dick si svetr chvíli vybíral, ale pak mávl rukou.

„Alespoň uvidí, jak taky může vypadat pilot,“ zasmál se.

Během pár minut se mladí džentlmeni změnili v ošuntělé nádeníky. Dick tiše otevřel okno. „Neměli bychom napsat řediteli pár řádek?“ navrhl.

Je mi líto, ale nejde to,“ řekl smutně Thirty. „Telegrafoval by na letiště. Pošleme mu psaníčko z Francie.“

„A máš aspoň nějaké drobné?“ vybafl zděšeně Dick.

„Na co?“

„Do Londýna je skoro sto mil. To půjdeme pěšky?“

Thirty nervózně prohrábl kapsy. Vytáhl jeden měďák. „Sedmipence,“ řekl.

„Já mám jen třípenci. Jak to vypadá, jdeme po svých,“ vrčel Dick. „Nezačíná to zrovna nejlíp.“

Thirty už přehazoval nohu přes parapet.

„Pojď. Důležitý bude konec. Copak záleží na tom, jak nám to bude dlouho trvat? Podstatné je, že jsme se rozhodli.“

KAPITOLA DRUHÁ

DOBRODRUŽSTVÍ ZAČÍNÁ

Za dvacet minut kráčela dvojice mladíků silnicí směrem k Londýnu. Snažili se zastavit nějaké auto, kterých se noční temnotou neřítilo právě málo, ale nikdo se nad dvěma pobudy neslitoval. Nakonec jim přece jen zastavil nákladní automobil.

„Podívej!“ vykřikl Fláma, když si všiml, že nákladák zajíždí ke krajnici. „Vždyť je to vojenské zásobování.“

„Můžete nás svézt, pane?“ zeptal se zdvořile Thirty.

„A kampa' to bude?“ ozvalo se.

„Do Londýna.“

„A copa' tam hledáte?“

„Hlásíme se na vojnu!“

„To chválím, hošani. Nastupte si.“

Vzápětí seděli vedle svérázného řidiče a nákladák pokračoval v dlouhé cestě do velkoměsta. Žádný z hochů na tu noční cestu nikdy nezapomněl. Chladný vítr, záblesky světel a plané řidičovy brepty. Zdálo se jim, že to nebere konce. Vůz se šinul pomalu a noc byla rušná, jakoby se do okolí Londýna stahovala celá britská armáda.

Jeli pomalu a přece předjížděli kolony vojenských vozidel, a celé dělostřelecké baterie.

Ve dvě hodiny ráno je řidič vysadil na Crystal Palace. S díky, ale i s úlevou se s ním rozloučili a vyrazili na dlouhou cestu k Mayfair, kde měl Fortymore dům.

Než Thirty zmáčkl tlačítko domovního zvonku, připadala mu celá noční pouť jako chmurná, hrozivě bzučící noční můra. Takhle si to nepředstavoval.

O dům se staral starý rodinný komorník Thompson a mladičkého lorda Fortymora stále nenapadalo, jak mu vysvětlí, proč není ve škole. Východní obloha bledla, pomalu se rozednívalo.

„Díky Bohu, už jsme tady,“ vydechl, opřel se o sloupoví zdobící vchod a zazvonil.

Netrvalo dlouho a zarachotil klíč v zámku. Dveře se otevřely a ve veřejích se objevil bělovlasý muž v županu.

„Pane Petře!“ vyjekl a vytřeštil na příchozí šedé oči. „To je ale překvapení.“

„Jsem potěšen, že mne rád vidíte,“ řekl trochu nesouvisle Thirty. „Tohle je můj přítel Ripley.“

„Ano, pane, ale já nechápu...“

„Na zbytečné vysvětlování nemáme čas,“ zarazil ho Petr. „Dick je můj nejlepší kamarád a oba teď potřebujeme silnou kávu. Hodně kávy a něco bychom taky zakousli. Než se najíme, mohl bys nám rozestlat? Nemůžeme sice ztrácet čas, ale trochu se musíme vyspat. Dickovi připrav lůžko v Nigelově pokoji...“ zarazil se. „Málem bych zapomněl... Už to víte?“

„Co se děje, pane?“

„Nigel je pohřešován. Je dokonce možné, že padl.“

Thompson zalpal po dechu. Chvíli se nezmohl na slovo a když konečně promluvil, neznělo to příliš souvisle. Starého pána přemohlo dojetí. „Pan Nigel... to přece ne... můj Bože, mladý pán... Takový to byl jemný člověk... pan Nigel...“

Thirty dopřál starému muži trošku času na náрек, ale pak sevřel rty a řekl: „Thompsons, prosím! Přestaňte hořekovat a postarejte se o ty, kteří zůstali naživu.“

„Ano, pane,“ komorník si utřel oči. „Ale co tady děláte? Proč nejste na koleji?“

„Jdeme se přihlásit, Thompsons.“

„Jdete do války? Ale...?“

„Je nejvyšší čas a nemá cenu mne přemlouvat. Už jsem se rozhodl. Když nic jiného, chci pomstít bratra! A pokud by se někdo zajímal, zda jsme tu byli, tak jste nás vůbec neviděl!“

„Samozřejmě, pane.“

„Výborně. Udělejte nám tedy kávu, něco k jídlu a připravte pokoj pro hosty. Děkuji vám, Thompsons, jste dobrý chlap.“

„Flámo, pojď dál“ pokynul Dickovi. Vstoupili do haly, vyběhli po schodech a vtrhli do Nigelova pokoje. Ze všeho nejdřív otevřel Petr bratrův šatník, kde visely obnošené uniformy.

„Slušné vybavení, ne?“ usmál se. „Měli bychom si to vyzkoušet. Co říkáš?“

„Že na tenhle den nikdy nezapomenu,“ vydechl Dick, svlékající si svetr. „Ale teď to už nestihneme. Váš komorník je jako blesk.“ Byla to pravda. Než se stačili usadit, zval je starý muž ke snídani.

„Vzbudte nás v devět,“ nařídil Petr Thompsonovi po skromném jídle. Londýn se pomalu probouzel do ranních červánků a světla velkého domu na Mayfair zhasínala. Sídlo rodu Fortymorů ztichlo.

Thompson však přišel pozdě. Oba chlapci se probudili sami už před devátou hodinou. Spali neklidně a málo. V hlubokém, osvěžujícím spánku jim zabránilo předchozí nervové vypětí. Ať se totiž k včerejšímu rozhodnutí stavěli jakkoli klidně a dospěle, přece jen šlo o velký životní zlom, čehož si byli oba vědomí.

Vstali s nepěkným pocitem, že je právě přejel ten nejtěžší parní válec britských silnic a hned zamířili ke skříni s Nigelovými uniformami. Nasoukali se do nich a s úžasem zjistili, že jim stejnokroje padnou jako ulité.

„Docela ti to sluší,“ poznamenal Thirty.

„Díky,“ řekl Dick. „Ale stejně se mi to nechce líbit. Jestli nás chytanou a poznají, že chodíme v uniformě, aniž jsme řádně zapsáni, postaví nás před soud.“

„Na letišti soud nezasedá,“ odsekl Thirty. „Na tohle uvažování máme zatím spoustu času.“

„Které letiště sis vybral?“ zeptal se Dick a uznal tím, že ač je on sám o něco starší, rozhodování přísluší Petrovi.

„Nejblíže je Hounslow.“

„A s jakým strojem bys chtěl startovat?“

„To je mi jedno. Nejvíc ze všech by se mi líbila stíhačka Sopwith Camel. Oba jsme nalétali řádku hodin na avrech. Dal bych přednost dvěma jednomístným strojům, ale když to jinak nepůjde, klidně si vypůjčím i dvoumístný. Až přeletíme Kanál, budeme v bezpečí. Dost pochybuji, že by tam někoho napadlo podezírat nás ze

záškoláctví, a navíc si myslím, že i kdybychom přiznali barvu, stejně nám to nikdo neuvěří. Ale jdeme! Čas utíká.“

Když scházeli po schodech, ukázal lord Petr příteli na zavěšený rodový erb. Jeho štít vypadal jako starý pergamen, na kterém se skvělo heslo rodu: „Sevři je a nepovol!“

„Rafni a drž!“ řekl Thirty. „Tahle slova nás s Nigelem provázela od dětství.“

„Sevři je a nepovol!“ opakoval Dick a v jeho hlase zazněla úcta. „Thirty, to zní mnohem lépe, než to vaše rafání.“

„Já vím,“ usmál se Petr a podal příteli ruku. „Děkuji.“

Stiskli si ruce.

V hale čekal starý Thompson, a když je spatřil v uniformách, žasl stejně, jako při jejich příchodu.

„Hlásí se vám poručíci Fortymore a Ripley,“ usmál se Thirty. „Mám ale jednu prosbu. Velice by mi přišly vhod nějaké peníze. Nemohl byste postrádat řekněme... pět liber? Napíši vám směnku pro naše právníky, kteří...“

„Nic takového, pane!“ přerušil ho komorník. „Pochopitelně, že nějaké peníze mám. Dostanete je ode mne, pane. Okamžik.“ Zmizel a vrátil se během několika vteřin. V ruce svíral pět bankovek. Petr s malou úklonou poděkoval, nabídl dvě z nich Flámovi a zbylé tři vložil do kapsy. Podal starému muži ruku.

„Na shledanou,“ řekl. „A ještě jednou za všechno děkuji.“

„Proč to ale děláte, pane?“ pokusil se ještě Thompson zastavit svého mladistvého pána. „Copak na jeden rod nestačí jedna...“

Petr Fortymore zvedl paži k rodovému znaku.

„Sevři je a nepovol!“ pronesl odhodlaně. „Přišel čas, abych se našeho hesla ujal sám. Obávám se, že nikdo jiný tu už nezbývá. Pochopte to, Thompsone.“

„Ovšem, pane. Přirozeně, ale...“ Umlkl. Pochopil, že pokračovat nemá smysl.

Thirty vyběhl před dům a mávl na projíždějící taxík. „Díky a hodně zdraví, Thompsone,“ vykřikl. „A ani slovo! Nezapomeňte!“

„Nezapomenu, pane. Šťastnou cestu, Bůh vám žehnej a...“ Víc starý muž nedokázal povědět. Raději se odvrátil, vstoupil do domu a pečlivě zavřel dveře.

„Letiště Hounslow,“ přikázal Thirty řidiči.

„Nastupte si, pánové,“ vyzval je taxikář. „A ať brzy sestřelíte pár těch zatracených Skopčáků,“ dodal, když se všiml perutí vyšitých na jejich důstojnických blúzách.

„Dnes to nebude,“ zavrtěl hlavou Thirty.

Po chodníku právě procházel voják, a když spatřil poručíka, sklánějícího se k okénku taxíku, srazil podpatky a zasalutoval. Petr užasle zamrkal, opětoval pozdrav a nastoupil do vozu.

„Viděls to?“ otočil se k Dickovi. „Toho... ehm... vojína? Zdravil mě a já si připadal jako pokrytec. Musíme být opatrnější, nebo se brzy prozradíme.“

Taxík odrazil od obrubníku a voják pokračoval v chůzi.

„Dobrodružství začíná,“ řekl tiše Thirty.

„Ano,“ odpověděl Dick s ustaraným výrazem. „S těmi penězi jsi to ale podcenil. Co myslíš? Jak dlouho nám vydrží pět liber? Bude to větší dobrodružství, než jsme si představovali. Začne hned, když dostaneme první účet.“

Thirty si zamnul dlaní bradu.

„Asi máš pravdu,“ řekl pak ustaraně. „Nenapadlo mě, že nám pět liber nestačí. Ve škole bychom s tím žili...“

„Už tam nejsme,“ zarazil ho Fláma. „Měl jsi chtít od Thompsona víc. Teď musíme vymyslet něco jiného.“

„Nemohu ho přece připravit o všechny jeho úspory,“ bránil se Petr. „V bance mám peněz víc než dost, ale jak se k nim dostat? Kdybych napsal právníkům, zjistí kde jsme, a pomažeme zpátky do školy. Když o peníze nenapišu, postaví nás zase před soud pro neplacení účtů. To je ale situace! Mám takový dojem, Flámo, že ve Francii budeme muset předvést hodně dojemné představení. Třeba, že nás někdo okradl. S penězi jsou vždycky jen potíže! Zpátky ale cesta nevede,“ usmál se. „Nebo snad ano?“

„Nevede, lorde,“ řekl nevesele Fláma. „Sám jste před chvílí ráčil prohlásit, že dobrodružství začíná.“

První bankovka skončila v kapse taxikáře, když vůz zabrzdil před letištní budovou. Pozdravili ho různě, po vojensku, ale jeho přání „Hodně zdaru, pánové,“ už téměř nevnímali. Nedaleko nich stály na rozjezdové dráze letouny. Bylo jich víc než tucet a vrtule

některých se vířivě točily. Burácení motorů hochy ohlušovalo a vzrušovalo, stejně jako vzduch čpící benzínem a spáleným olejem.

„Když to vidím, běhá mi po zádech mráz,“ vzdychl Thirty.

„Už abych byl v kabině. Věřil bys, že se na to úplně třesu?“ zavrčel Fláma a natáhl ruku. „Podívej!“ Prsty se mu viditelně chvěly.

„Mluvit budu já!“ rozhodl Thirty. „Celý se klepeš a nesmíme to zkazit hned na začátku. Jdeme!“

Nevšimavě minuli skupinku pilotů připravených k letu. Kolem tří strojů rejdlili ustaraní mechanici a jejich nářadí se blýskalo ve slunci. Bylo překrásné počasí, den jako stvořený pro létání.

„Podívej!“ sykl Thirty. „Tam stojí dva velbloudi! Ty dva stroje s kulomety. Čekají na nás, jakoby je seslalo samo nebe. Nigel na camelu létal a když byl posledně doma, popsal mi jeho palubní desku. Piloty nikde nevidím. Jestli jsou na vycházce, nebudou do večera svoje stíhačky postrádat. Nakonec na tom možná vydělají. Dostanou dvě nové!“

Když rázným krokem vstoupili na plochu, nikdo jim nevěnoval pozornost. Stíhačky, které si vyhlédli, stály nedaleko hangáru a kolem nich pobíhal hlouček mechaniků. Muž, který je pobízел ke spěchu, byl patrně velitelem pozemního personálu. Thirty, následován Flámou, k němu došel.

„Komu patří ty dva stroje?“ zeptal se klidným hlasem.

„Oba ti důstojníci dostali propustku, pane,“ zazněla zdvořilá odpověď, v níž nebyl ani stín podezření.

„Takže je to v pořádku,“ kývl Thirty. „Poslali nás, abychom oba stroje pořádně přezkoušeli. Mají už za sebou spoustu nalétaných hodin a nad mořem člověk nikdy neví.“

„Jistě, pane.“

Velitele mechaniků by sice za normálních okolností mělo zarazit mládí obou „zkušebních pilotů“, avšak v Evropě zuřila válka a piloti mladší dvaceti let nebyli žádnou výjimkou. On sám viděl v kabině stíhačky i mladistvější tváře.

„Plné nádrže, seržante,“ nařídil Thirty hlasem, který nepřipouštěl námitky. Pak se obrátil k Dickovi. „Flámo, ještě si někde vypůjčíme výstroj,“ mávl rukou k hangáru. „Uvnitř bude spousta bund. Nahoře to fouká, a zdržíme se tam dost dlouho.“

Thirty se nezmýlil. Na stěnách visely kožené letecké bundy a v rozích se povalovala běžná letecká výstroj. Stačilo se pořádně rozhlédnout a z nevinných mladíků se stali zloději. Thirty popadl nejbližší bundu, z kapes vytáhl brýle a leteckou kuklu. Dick se dlouho nerozpakoval a napodobil ho. Rychle se vrátili na plochu mezi letadla

„Stroje jsou připraveny, pánové,“ oznámil jim mechanik.

„Díky,“ řekl suše Thirty, počkal až mechanik odstoupí, a obrátil se k Dickovi.

„Po startu budeme stoupat pomalu. Jdu nahoru první a drž se mne s větším odstupem. Jakmile budeme ve vzduchu, jsme už oběma nohama ve Francii. Zlom vaz!“

Bylo to neuvěřitelně snadné. Najednou seděli v letadlech a jejich sen se naplnil!

Když se Thirty prvně dotkl řízení, probudila se mu v hlavě jeho stará známá noční můra. Náhle se nedokázal vyrovnat s představou, že opravdu sedí v bojovém letounu a odlétá do míst, kde se válčí. „Zapnuto,“ zavolal na mechanika stojícího u vrtule a měl pocit, že to křičí někdo jiný, nepoznával svůj hlas. Upřeně sledoval, jak muž vpředu roztáčí vrtuli.

„Kontakt!“ ozvalo se.

„Kontakt!“

Motor naskočil na první pokus a Thirtymu se rozbušilo srdce, když viděl mechanika běžícího k vrtuli Dickova camela. Trvalo to jen několik vteřin a roztočila se i vrtule druhého stroje. V čase, kdy oba dva čekali, až se jim motor zahřeje na provozní teplotu, horečnatě těkali očima po palubní desce.

Petr spokojeně kývl hlavou, když se ujistil, že všechny přístroje bezpečně poznává. Zvedl prst k pozdravu mechanikovi a začal pomalu přidávat plyn. Řvoucí letadlo se pohnulo a pomalu rolovalo na otevřenou plochu.

Nahoře se klenulo modré nebe. Kola se rozběhla po vzletové dráze a ocasní ostruha začala poskakovat. Obrátky se zrychlovaly a pak Thirty jemně zatáhl za řídicí páku. Letadlo se majestátně vzneslo k modrým nebesům.

Ve výši tisíc stop se Thirty poprvé ohlédl. Druhá stíhačka se vznášela nedaleko za ním... „Fláma mě v tom nenechal,“ pomyslel si vesele. „Dokázali jsme to.“

KAPITOLA TŘETÍ

FRANCIE

Velbloud Dicka Ripleye visel Thirtyho stroji za ocasem. Letouny mířily vytrvale k jihu a půl hodiny po startu se už vznášely nad Kanálem. Thirty poprvé zažíval čarokrásný pocit přeletu nad nekonečnými mořskými pláněmi. Dole, daleko vpředu se již rýsoval šedivý pás pobřeží válkou zmítané Francie.

Muži ve zbrani se tam krčili v zákopech před smrtonosnými granáty a kulometnou střelbou. Účastníků dramatu byly miliony a smrt bez oddechu pobíhala se svou děsivou kosou po obou stranách fronty.

Thirty na to nemyslel. Vzpomínal na bratra a představoval si, jak báječné by bylo útočit na nepřítel společně s ním. Na chvíli ho zaplavila vlna beznaděje, ale netrvalo to dlouho. Ještě netušil, jak brzy nastane chvíle, kdy nebude mít na nějaké dumání čas.

Dole se k anglickému pobřeží hnál člun, jehož šroub zanechával na hladině zpěněnou brázdu. Blízko za ním pluly dva torpédoborce. „Sanitní člun a jeho eskorta,“ napadlo Thirtyho.

Zvedl oči a vydechl. Přes čelní štít spatřil pobřeží severní Francie, poseté nesčetnými políčky. Výrazně se to zde lišilo od anglického venkova.

Thirty s Dickem v závěsu se začali rozhlížet po nějakém letišti. Sledovali i prostor kolem sebe v naději, že spatří letadlo označené modrobíločervenými kokardami, které by je dovedlo na svou mateřskou základnu. Přestože však na obloze nevisel ani mráček, neviděli v čirém vzduchu žádný stroj.

Thirty lehce změnil směr k severozápadu a snažil se držet kurzu, o kterém si myslel, že je udrží v bezpečné vzdálenosti od fronty. Mapu neměl a mohl se tedy řídit jen svým instinktem. Letěli nad pevninou už asi dvacet minut. Přestože byl přesvědčen, že ho jeho

přítel následuje, otočil se, aby si to ověřil a málem se mu zastavilo srdce.

Strnul a pár vteřin jen nevěřicně zíral. Za jeho letadlem se odehrávalo podivuhodné divadlo. V místech, kterými právě proletěl, se začaly zjevovat potrhané obláčky dýmu. Vzdálenější výbuchy uslyšel až teď, ale když se oranžově zablesklo vedle levého boku Dickova letadla, neslyšel nic, ránu uslyšel až za chvíli, když se nedaleko stíhačky nafoukl obláček černého dýmu.

„Dobrotivý Bože,“ vyhrkl Thirty a přejel si jazykem po vyschlých rtech. „Tohle je fronta a ty kanóny jsou německé...“

Dříve však, než si opravdu uvědomil, co se děje, a co musí dělat, vybuchl šrapnel jen několik yardů od jeho křídla. Střepina určitě zasáhla trup letounu, neboť celé letadlo se rozechvělo. Petr se zachoval čistě instinktivně. Prudce potlačil knipl od sebe, aby unikl z dostřelu, ale zapomněl vyrovnat výšku a letoun začal poskakovat po obloze jako zcela jiné zvíře než velbloud. Spíše to připomínalo klokana. Vzápětí vybuchl další šrapnel přímo před Petrovými očima, stroj prolétl oblakem dýmu a pilot vdechl vlnu čpícího a štiplavého kouře. Rozkašlal se.

Přes všechny potíže se ohlédl, aby se přesvědčil, jak se vede Dickovi. Koutkem oka viděl, jak i druhý velbloud neustále mění výšku a zmítá se na obloze o sto yardů za ním.

Jsme nad německými pozicemi,“ mumlal sám pro sebe. „Kde je ale fronta? U všech hromů, jak ji poznám?“ Pohlédl dolů a sraštil obočí. Políčka, cesty a skupiny stromů pod ním se jeho necvičenému zraku jevily všude stejné, nedokázal se zorientovat, kde frontu přeletěli. Nerozeznal ani pásy zákopů, nechápal to. Netušil co dělat a propadal zmatku...

Když po několika vteřinách letu výbuchy ustaly, zhluboka se nadechl. Pochopil jen, že se muselo něco stát, protože výstřely umlkly stejně rychle, jako začaly.

„Proč nestřílejí?“ zahučel. „Asi jsme se vrátili k našim.“

Hluboce se mýlil. Netušil, jak hrozivá bude jeho další válečná zkušenost.

Nabíral výšku a nervózně se ohlédl po Flámovi. Byl tu, jeho stroj se zdál být v pořádku a následoval ho. Thirty zamával křídly, a

když se přesvědčil, že Dick o něm ví, změnil směr více k jihu. Napadlo ho, že přeletěli francouzské pobřeží už nad německými pozicemi, mnohem severněji, než zamýšleli.

Chvilí mu to stačilo ke štěstí, stejně jako vědomí, že provedl nezvyklý manévr, díky jemuž vyvázl ze smrtonosné palby. Z celkem příjemného pocitu ho však probral zvláštní zvuk. Zazněl náhle a přehlušil i bzučení motoru jeho stroje.

Šlo o podivné přerušované rachocení, které mu nejprve připomnělo zvuk škytajících ventilů. Jeho camel se rozechvěl a ve stejném okamžiku kolem něj zasvištěl oranžový trup, připomínající tělo žraloka... Teprve když se od křídel stroje, který vyrovnával střemhlavý let, odrazil záblesk slunce, pochopil Petr co se děje. Útočník srovnal stroj a Petr zaslechl řev leteckého motoru. Oranžový žraločí trup opsal ladnou křivku a stoupal vzhůru tak rychle, že Petr stačil jen vykulit oči a zalapat po dechu.

Ano. Žralok se k němu bleskově vracel a ve vířícím kotouči vrtule se zjevila plamenná znamení kulometné palby.

Thirty si připadal jako králíček, bezmocně zírající do upřených očí smrtonosné kobry. Hrůzou se nedokázal ani pohnout a jediné co si uvědomoval, byl zoufalý pocit neodvratného ohrožení.

„Střelí na mě. Co...?“

Pak pochopil, že nebezpečí stále roste. Z přídě německého letadla tryskaly tmavé čáry střel a stáčely se blíž a blíž k jeho kabině. V uších mu zazněla ozvěna Nigelových slov o zvláštních zápalných střelách s obsahem fosforu. Jejich plameny nyní šlehalý k němu.

Užasle se díval tváří v tvář smrti, když se náhle celá situace změnila jako mávnutím čarovného proutku.

Z nebeské výšiny se jako dravý sokol na kořist řítit jakýsi tmavý předmět a blížil se sem nezadržitelně. Thirty, který ho viděl jen koutkem oka, konečně odtrhl zrak od nebezpečí. Hadí kouzlo pominulo.

Ne, nemýlil se. Blížila se pomoc. Na oranžového nepřítele útočil britský camel. Němec zpozoroval hrozbu a přestal střílet, jenže bylo už pozdě. Než se stačil pokusit o úhybný manévr, byl nový útočník u něj.

Thirty, uchvácený vývojem situace, pozoroval poslední okamžiky boje. Jednotlivé obrázky mu probíhaly před očima jak zpomalený film. Uslyšel štěkot kulometu a uviděl, jak se hlava německého pilota pootočila. Potom se oranžový stroj postavil na ocas a několikrát sebou škulbl. Podél trupu vyskočily ohnivé jazyčky a nos letounu se překlopil kolmo k zemi.

Padal.

Pak se zbortilo jedno křídlo, letoun se dostal do vývrtky a v ohnivém trychtýři se řítil k zemi. Na obloze za sebou zanechal jen hustý dým čpící benzínem...

Thirty cítil, jak se mu uvolňuje stažené hrdlo, ale bylo mu na zvracení. Omámení z blízkosti smrti pominulo a rozhlédl se, co je s Dickem. Ke svému úžasu spatřil, že vedle něj letí dva stroje. Pilot jednoho z nich si posunul brýle na čelo, široce se usmál a zvedl před sebe ruku se vztyčeným palcem.

„Zvednutý palec znamená jedinou věc,“ zamumlal Thirty. „To je ten chlapík, který sestřelil německého stíhače.“

Opětoval pozdrav, a pocítil, jak se mu svírá žaludek. Znovu si uvědomil, že na zemi mohl skončit doutnající trup jeho stroje, v němž by dohasl jeho vlastní život.

„Jak jen mohl toho Němce dostat?“ přemítal. „Nikdy nedokážu něco takového. Už si do kokpitu letadla nesednu!“

Hlavou mu běžely pochmurné myšlenky, když si všiml, že jeho zachránce sklonil nos letounu. Ohlédl se po Dickově letadle, ale tam, kde mělo letět, se pouze tetelil vzduch. Posunul si brýle a nevěřícně zíral do vzdušné prázdnoty. Kde je? Rozhlédl se do všech stran a zjistil, že letí sám. Pak se podíval pod sebe a bylo to jasné.

Dole ležela velká plocha, po jejíž straně stála řada budov. Ty ho už nemohly mýlit — byly to letecké hangáry!

Zamířil na přistání. Ještě dvakrát zakroužil nad letištěm, aby se ujistil o směru větru, docela slušně dosedl a ihned se strojem roloval z přistávací dráhy. Petr věděl, že na okounění na přistávací dráze jsou všichni letci citliví.

S podivným pocitem v duši roloval s letounem do stínu stromů, kde se opíral o trup velblouda pilot, který mu zachránil život. Klidně kouřil cigaretu.

Petr vypnul motor. Seskočil z kabiny na travu a pomalu kráčet ke svému zachránci. „Děkuji,“ řekl tiše.

Privítání bylo neobvyklé:

„Co to bylo za zmatek? Proč jste nestřílel? Zasekly se vám snad kulomety?“

„Kulomety?“ Thirty zamrkal a polkl. Najednou si připadal jako naprostý pitomec. Nahoře ho ani nenapadlo, že by měl opětovat střelbu. Bože, jaký jsem to hlupák, zmatkář a popleta! Prolétlo mu hlavou.

„Promiňte,“ hlesl sklíčeně. Jsme ve Francii sotva hodinu. Právě jsme přiletěli z ostrovů.“

Pilot se rozesmál. Rozepjal si knoflík u krku své umaštěné blůzy a zvedl ruce nad hlavu, jakoby se vzdával.

„Takže kadeti. Ovšem. Každý z nás nějak začínal,“ řekl a zvážněl. „Musím vám ale oznámit, že jste měli velké štěstí. Vracel jsem se z hlídky, když jsem spatřil toho oranžového Huna, jak vám zatápí, jakoby věděl, že vy dva jste zelení. No, teď už nikoho obtěžovat nebude. Máte první zkušenost. Mimochodem, co tady hledáte?“

„Která jste peruť?“ odpověděl Thirty otázkou.

„266. peruť Royal Flying Corps.“

„To je skvělé. Právě vás hledáme,“ prohlásil drze Thirty, ačkoliv o peruti jakživ neslyšel. Vůbec netušil, jak budou přijati a jak dlouho budou věřit jeho lži.

„Prima. Potřebujeme piloty. Němci se neustále snaží poslat nás do pekla a bohužel se jim to občas povede. Podívejte!“ bodl palcem dozadu k trupu letadla a zasmál se. „Vidíte ty roztomilé dírký? Jsou docela čerstvé!“

„Vidím... ano...“ Thirty zamrkal na řadu otvorů, které do pilotova letadla vyvrtal německý kulomet. „Dobře,“ řekl nový známý. „Mimochodem, mé jméno je Bigglesworth, ale nikdo mi tu neřekne jinak než Biggles. Budete mi asi muset potvrdit letové hlášení o tom Skopčákovi. Nejdřív se ale jděte zapsat. Kancelář je přímo před vámi. Brzy se uvidíme. Minout se tu nemůžeme.“

Thirty potlačil chuť uklonit se mu a smeknout. Místo toho ledabyle mávl na pozdrav a obrátil se k Flámovi.

„Pojď,“ vyzval ho tiše. „Uděláme poslední krok a snad nás všichni svatí neopustí. Zatím jsme měli neuvěřitelné štěstí.“

„To bych řekl,“ prohlásil Dick a byla to první slova, která ve Francii vůbec vyslovil.

Jen pomalu se jim vracela sebejistota, se kterou se vydali na tuto divokou výpravu, přesto však kráčeli k budově administrativní kanceláře hrdě a se vztyčenými hlavami. Petr zaklepal na dveře a na vyzvání vstoupili do místnosti.

Za stolem obloženém různými dokumenty seděl drobný mužiček se slámově žlutými vlasy. Tvář mu zdobila strašlivá široká jizva. „Rád vás vidím, hoši,“ řekl docela nevojensky. „Co mi nesete?“

„Poručík Fortymore a poručík Ripley se hlásí do služby, pane,“ vyhrkl Thirty a vynasnažil se, aby to znělo rázně a vojensky.

„Fortymore?“

„Ano, pane.“

„Já jsem tu jen úředník, poručíku, ale mohu se vás na něco zeptat? Nemáte náhodou bratra?“

„Mám. Ale můj bratr Nigel je pohřešován.“

Muž vstal a podal mu pravici. „Vím,“ řekl tiše. „Strašná smůla. Rád vás poznávám, Fortymore. Váš bratr byl statečný chlapík. Jste stejné krve jako on, a věřím, že budete i stejně odvážný. Doklady o vašem převelení, prosím.“

„Tak ty nemáme,“ pokrčil rameny Thirty a zatvářil se nešťastně. „Nedali nám do ruky nic. Asi je poslali poštou.“

„To je možné. Asi se někde zatoulaly a objeví se později. Nevadí, stává se to. Jak jste se sem dostali?“

„Přiletěli jsme.“

„To jste ale zpropadení blázni. Už jsem slyšel, že pánové ve štábu sem posílají nováčky i se stíhačkami, ale považuji to za hrubou chybu. K transportu slouží vlaková a lodní doprava, můj Bože. Tohle je strašně nebezpečné. Sečkejte tu chvílku, prosím, velitel letky si s vámi bude určitě chtít promluvit.“

Odešel do vedlejší místnosti a v mžiku byl zpátky.

„Jděte dál, major Mullen, velitel perutě vás očekává,“

Vstoupili do velitelovy kanceláře.

Thirtyho překvapení neznalo mezí. Přivítal je mladý muž, kterému nemohlo být více než pětadvacet let. Jeho mladistvá tvář však byla poznamenána věčnými a velkými starostmi.

„Vítám vás, chlapci,“ řekl přátelsky a podal oběma ruku. „Ať se vám u dvěstěšedesáté šesté líbí. Přes dva týdny píšu srdcervoucí žádosti, aby mi sem někoho přidělili a pořád nic. Díky Bohu, že jste tady! Umíte létat?“

„Obávám se, že to není slavné,“ omluvně se usmál Thirty.

„Díky za upřímnost,“ vrátil mu úsměv major. „Většinou přicházejí mladí náfukové. Překypují sebevírou a bohužel se nedožijí pravdy. Umění války ve vzduchu se nedá nikde naučit lépe než tady u nás ve Francii. Nejdřív musíte zapomenout všechno, co vám tvrdili ve škole a začít znovu. Hezky od Adama, pánové. Máte právo na život a mrtví piloti by nám stejně nebyli nic platní. Nad frontu vás pustím, až nás přesvědčíte, že se dokážete o sebe postarat. Deset prvních dní nebudete dělat nic jiného, než létat v zázemí. Nejdřív se naučíte orientaci a pocvičíte si střelbu. Budete také pečlivě naslouchat těm zkušeným! Pak teprve uvidíme, co je ve vás. Bude to tak lepší pro vás i pro mne!“

Obrátil se čelem k tabuli, visící nad jeho pracovním stolem. Petr si všiml, že jde o seznam, který nevěstí nic dobrého. Z řady jmen, která tam byla uvedena, byla mnohá přeškrtnuta. Určitě šlo o seznam pilotů a bylo snadné si domyslet, co znamenaly škrty.

„Chcete bydlet spolu?“ zeptal se major.

„Pokud to bude možné.“

„Je to možné. Zařazuji vás k letce B. Vaším velitelem je kapitán Bigglesworth. Postará se o vás dobře, protože je to asi nejlepší pilot, jakého tu máme. Budete přesně plnit všechny jeho rozkazy, nebo...“ Mullen se odmlčel a jeho pohled zamrazil, „...nebo vás dám postavit ke zdi a osobně vás zastřelím! Ted’ mě ale omluvte,“ vrátil se k přátelskému tónu, „mám práci. Všechno co potřebujete, zařídí Biggles, mám dojem, že se před chvílí vrátil z hlídky. Na naší základně je velmi dobrá parta a věřím, že do ní zapadnete. Zatím na shledanou.“

„Propána,“ vydechl tiše Thirty, když vyšli ven. „Zase máme štěstí. Bigglesworth je ten chlapík, co nás zachránil. Řekl bych, že jsem si ho oblíbil na první pohled. Co ty na to?“

„Taky si mě získal,“ kývl Fláma. „Podívej, tamhle je. Jdeme.“

Doběhli k novému veliteli ještě před hangáry. Slyšel jak dupou, zastavil se a počkal, až k němu doběhnou. „Kam tak letíte?“ zeptal se přísně. „Snad ne zpátky k mamince?“

„Právě jsme byli přiděleni k vaší jednotce, pane,“ vyjekl nadšeně Thirty.

Biggles si je chvíli zamyšleně prohlížel a pak s povzdechem začal: „Tak předně — nikdo, ani mechanici, mi tu neříká pane! Zapište si to za uši, na formality tu nemáme čas. A za druhé: Kolik dní vám dal major na výcvik?“

„Deset dní, pa...“ vydechl Thirty.

„Dobrá. Nejdříve si musíme v klidu o všem promluvit. Mimochodem — Já jsem se vám už představil. Máte taky nějaká jména?“

„Já jsem Petr Fortymore a tohle je Dick Ripley,“ omluvně zabreptal Thirty.

„Mně říkají Fláma a jemu Thirty,“ doplnil Dick.

„Proč zrovna Třícítka?“

„Protože na bratra všichni pokřikovali jako na Čtyřicítku.“

„To máte na mysli Fortyho z osmdesáté čtvrté?“

„Ano. Bohužel je můj bratr pohřešován.“

„Je mi moc líto,“ svěsil hlavu Biggles. „Měl hroznou smůlu. Sešli jsme se sice jen jednou, ale měl pověst vynikajícího průzkumného letce. Tak to ale ve válce chodí. Najděte si nějaké špalky a posaďte se. Nemá smysl tu přešlapovat, když můžeme všechno probrat v klidu.“

U stěny hangáru skutečně ležela hromada palivového dříví. Každý si vyvalil špalek na volné prostranství a posadili se. Biggles si zapálil cigaretu.

Thirty si svého zachránce a velitele prohlížel s jistou nedůvěrou. Jen těžko chápal, jak tento mladík dokázal vyhrát celou řadu leteckých soubojů se staršími a zkušenějšími německými piloty.

Bigglesovi bylo sotva dvacet let a když si Thirty vzpomněl na Nigela, měl pocit, že ten byl mnohem dospělejší.

Neklidné ruce štíhlého Bigglese nejistě a vytrvale poletovaly po knoflících letecké blůzy a jemné rysy jeho tváře připomínaly spíš dívku, nebo některého Petrova spolužáka, než tvrdého chlapa.

Světlehnědé hluboké a uhrančivé oči v podivně bledém obličejí stíhače nenechávaly však nikoho na pochybách, že tento chlapík jiskří rozumem a vtípem. Do mladistvé tváře však už válka vryla první nitkové vrásky. Zamyšleně si prohlížel své nové podřízené a odklepával popel z cigarety krátkými a nervózními pohyby.

„Teď hoši poslouchajte, hodina začíná,“ vyzval je tichým, jemným hlasem. „Povím vám prvních pár věcí, které nezbytně potřebujete znát, abyste přežili. Mně to neřekl nikdo a měl jsem obrovskou spoustu štěstí, že jsem ještě tady. Nováček tu obvykle vydrží týden, a když mu žehná Bůh, vydrží létat čtrnáct dní. Pokud však budete poslouchat a řídit se tím, co vám povím, máte možnost přežít až do konce války. Musíte umět víc než ten druhý, abyste ho dostali dřív, než on dostane vás. Sestřelit nepřítele je totiž váš hlavní úkol. Proto jste tady.“

Odmlčel se a zapálil si další cigaretu.

„Vypadá to jednoduše, ale není to tak prosté,“ pokračoval. „Dokud nebudete přesně vědět, jak to chodí, nikdy nelétejte pod deset tisíc stop. Nedělejte to ani v dohledu základny, pokud nechcete mít do tří dnů pohřeb. Pokud letíte v seskupení, neopouštějte roj, byť byste pro to měli tisíc skvělých důvodů. Nevěřte ničemu, ani té nejlákavější příležitosti, kterou vidíte na vlastní oči!“

Oba nováčci na něj hleděli tak nechápavě, že se zarazil. „Nevěříte a chápu vás,“ řekl. „Takže příklad: Někde dole pod vámi se brouzdá osamělý Skopčák, jakoby čekal na ránu z milosti. Věřte mi, že je moudré ponechat ho osudu. Když se totiž na něj vrhnete, postavení se může rázem změnit a strnete se kořistí těch, co na vás čekají nahoře a nebývá jich málo. Také když spatříte něco podezřelého, nebo něco čemu nerozumíte, upalujte domů, jako kdyby vás čerti honili. Mějte neustále oči otevřené. Poletuje tu spousta Hunů, toužících po Železném kříži. Nováčkové jsou ta nejsnadnější oběť. Ostražitě proto sledujte vzdušný prostor a nezaměřte se nikdy

jen na jedno místo. Nezapomínejte, že sluneční kotouč skýtá skvělé krytí. Když se do slunce podíváte poprvé, neuvidíte nic. Za týden nebo za dva už bezpečně poznáte, že se tam skrývá letadlo. Opakování je matka moudrosti. Šrapnelů z protiletadlových děl si nevšímejte. Pes, který štěká, obvykle nekouše a oni se jen málokdy do něčeho strefí. Dávejte si ale dobrý pozor na uvázané balóny a vodící lana. Ta jsou velmi nebezpečná, když upalujete domů v malé výšce. Pamatujete si, co říkám?“

Hoši horlivě kývali. „Dobře. Nejeden pilot se pořádně nedíval a bylo pak jedno, zda se jeho camel zastavil o německé nebo naše lano. Nikdy se nezastavil na dlouho — to až když hořel na zemi!

Dále si pamatujte, že střílet na nepřítele ze vzdálenosti tří set yardů je plýtvání municí. Navíc tím dáte Hunovi najevo, že jste zelenáč, se kterým si může pohrát na kočku a myš. Vsaďte se, že to udělá a vy nebudete tou kočkou!

Držte se daleko od mraků. Právě v nich se skrývají protivové, kteří si zas s vámi chtějí hrát na schovávanou a dají vám babu. Pokud se však už dostanete s Němcem do otevřeného souboje, neberte nohy na ramena. Donuťte ho, aby to udělal sám! On to musí vzdát a vy se mu hned zavěste za ocas! Nevzdávejte se naděje, ani když na vás zaútočí a situace vypadá beznadějně. Vaše největší a někdy i jediná šance je v tom, že ho sestřelíte. On se musí jednoznačně dozvědět, že se vyznáte v řemesle. Předved'te mu to, i kdybyste ani nevěděli, kde má letadlo nádrž na benzín. Musí prostě pochopit, že se pouští do křížku s lepším soupeřem. Většina z nich se pak obrátí a zmizí z dohledu. V každé vteřině letu mějte na paměti, abyste se nestali snadným cílem.

A teď k té benzínové nádrži — ne, abyste to vzali vážně! Výcvik probíhá i na zemi a vy musíte znát nejen svého velblouda, ale i místo, kde mají nádrž německá letadla. Jasně?“

Jasně,“ řekl Fláma. „My ledacos víme.“

„No to rád slyším,“ ušklíbl se Biggles. „Ale pokračuji: Nesmíte opomíjet nácvik střelby. Umět létat jako orel vám nebude nic platné, když nebudete umět použít zoban a drápy. Pokud nebudete rozumět technickým detailům či bojové taktice, neváhejte se ptát. Kdykoli a kohokoli. Vychrtil jsem toho na vás až moc, ale není to zdaleka

všechno. Za čtrnáct dní vám to vejde do krve a už na to nebudete myslet. Velmi brzy si uděláme první výlet. Ukáži vám z výšky frontu a nejlepší pozemní orientační body. Dnes končím. Čas se nachýlil a musím jít. Chci, aby si mechanik dal na mém velbloudu záležet. Promluvím s ním, dost jsem mu dal zabrat. Vy se jděte ubytovat!“ Chystal se vstát.

Thirtymu se sevřelo hrdlo. „Ale, Biggles! My ještě nemáme žádnou výstroj...“ vyhrkl.

„Co má znamenat, že nemáte výstroj?“

„Víte, když jsme letěli přes Kanál, mysleli jsme, že tady všechno dostaneme.“

„To si myslíte, že vám z Anglie přijde v obálce poštou?“ vztekal se nad novými způsoby vybavování nováčků Biggles.

„To doufáme,“ špitl Thirty a mrkl na Flámu. „Bez výstroje bychom tu asi nebyli moc platní.“

„Dobrá,“ mávl Biggles rukou. „Základní výstroj vám dá Roddy. Má na starosti letištní chlívěk. Něco tam bude a sklad také nebude docela prázdný. Sám mrknu do kufru a nějaké to pyžamo tam najdu. Nečekejte žádný luxus, ale zase to býval můj nejmilejší kostým pro průzkumné lety v létě, za ranního sluníčka.“

Kapitán Biggles vstal.

„Mrskněte sebou,“ řekl s úsměvem a zmizel v hangáru.

Hned neposlechli. Nevstali a chvíli to vypadalo, že ani nejsou schopni promluvit. Z tváří se jim však vytratila nejistota, oba vypadali spíše rozjařeně.

„Dokázali jsme to!“ ozval se konečně Dick. „Ještě včera jsme seděli v lavicích a dnes jsou z nás stíhači nasazení na frontě. Chápeš to vůbec, Thirty? To je nejbáznivější den mého života.“

„Sám tomu ještě nevěřím,“ řekl Petr. „Aby ale měla moje cesta smysl, musím se učit hrozně rychle. Než přijdou na náš podvod, musím umět dost, abych si mohl zaletět do Berglakenu.“

Přejel si dlaní obličej.

„Nebude to lehké, Flámo,“ dodal. „Nebýt Bigglese, byli bychom oba, ještě před večerí, po smrti.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

VZHŮRU DO OBLAKŮ

Po dalších deset dní jakoby se Thirty a Fláma vrátili do školy. Učili se létání, taktice vzdušných soubojů a všemu, na čem budou záviset jejich životy, až přeletí frontu a zaútočí na nepřátelské linie. Jejich starostlivý velitel je učil rozeznávat cíle na fotografických snímcích i střílet do terčů. Střelníci si udělali kousek za letištěm.

Nejdříve útočili na dvě ulomená křídla schovaná v trávě, a když bylo jasné, že tento cíl zasahují bez většího rozptylu, připravil jim kapitán Bigglesworth, mnohem těžší úkol. Napadnout a zničit starou plechovku od benzínu. Učili se na ní nalétávat z různých úhlů. Nejobtížnější součástí výcviku byl střemhlavý útok. Byla to Bigglesova specialita, kterou si on sám při žádném souboji nemohl odpustit.

Taktiku boje však nejlépe pochopili při klábosení v důstojnickém klubu. S nastraženými ušima tam naslouchali líčení zážitků a někdy i hrůzostrašných historek, které se odehrály nad zákopy, nebo prostě „tam nahoře“. Nejvíce se jim věnoval Biggles, ale často ho zastoupili velitelé dalších letek Mahoney a McLaren. Řadu věcí při tom pochopili bez vysvětlování: „Najednou německá kanonáda ustala, jako když utne, a bylo mi jasné, že někde blízko mne jsou jejich letadla...“

Ze všech důstojníků byl chlapcům nejsympatičtější letec, mající v bojové formaci vyhrazeno čestné místo vedle pravého křídla Bigglesova letadla. Mladík s dlouhými, věčně rozcuchanými vlasy a s pihovatou tváří se věčně něčemu divil. Později se dozvěděli, že je to Bigglesův příbuzný, ale nikdo nevěděl jak vzdálený.

Slyšeli vyprávět o tom, jak přišel k jednotce, a hned při prvním bojovém letu sestřelil nepřátelský letoun. Vzbudilo to úžas a obdiv a nováček brzy pokračoval v úspěších. V oficiálním seznamu ho vedli jako nadporučíka Algernona Montgomeryho Laceye, jenže úspěšnému nováčkovi nikdo neřekl jinak než Algy. To jméno mu už zůstalo a písař ho uváděl i do rozkazů velitele perutě.

Stačilo pár slov s Algym a skupinka mladíků jakoby uzavřela dohodu, založenou na vzájemné úctě a důvěře. Byli mladí, proběhlo

to úžasně rychle a stali se přáteli na život a na smrt. Starším pilotům z jejich vtipů sice občas ujely nervy, ale Algyho nemohlo hned tak něco rozházet. Čím více průstřelů našel po přistání ve své stíhačce, tím veseleji se smál. Dokonce ani Biggles někdy nesouhlasil s jeho šaškovstvím, řešil to však vždy jen pohoršeným pohledem a nikdy nepadlo ostré slovo.

Toho rána se k nováčkům na stojánce přidal právě Algy. Uběhlo již jedenáct dní od jejich dramatického přeletu do Francie a nyní stáli před hangárem a čekali na denní rozkazy.

Algy měl přes rameno nedbale přehozenou brašnu, v pravé ruce nesl kuklu, brýle a rukavice. Když k nim došel, hodil brašnu na zem a zahleděl se na oba zelenáče vážným pohledem.

„Jak jste se vyspali?“

„Výborně,“ odvětil Thirty. „Děje se něco?“

„To bych řekl,“ zasmušil se Algy. „Dneska je váš velký den!“

„To znamená, že dneska...?“

„Správně! Dneska do toho letíme. Přímo do míst, kde se Němci na nováčky jako jste vy, nedočkavě třesou.“

„Vás to přece taky potkalo.“

Na Algyho tváři se rozzářilo sluníčko. „Jasně,“ řekl. „Ale dneska bych byl pro ně moc nezáživné sousto. Samé kosti, žádná omáčka!“

„A Biggles?“

„Co Biggles? Poletí jako velitel. Čtyři stíhačky budou doprovázet průzkumný letoun. Potřebujeme pár fotek z dovolené. Vypadá to, že by mělo jít o klidnější procházku. Biggles si řekl, že dostanete příležitost poznat, jak takový výlet chutná. Já budu jen čtvrtý do party. Letíme jak čtyři gardedámy pro dvoulístný D.H.4 nad Douai. Přesně v deset.“

„Douai?“ rozpomínal se Thirty. „O tom místě jste mluvili v kantýně. Není tam náhodou velké německé letiště?“

„Náhodou tam je jen malá základna celého toho velkého Richthofenova cirkusu. Létají na červených albatrosech. Protože nevíme, co se tam děje, posíláme jednu ‚Čtyřku‘, aby to zjistila. Kdyby se nám albatrosy postavily do cesty, držte se Bigglese. Ale nejspíš je ani neuvidíme.“

Jak to víte?“

„Protože takhle po ránu létají většinou někde jinde. Střeží břehy Sávy. Právě proto proběhne náš průzkum takhle brzy.“

„A já doufám, že budou sedět doma,“ ozval se Thirty.

„Nóó,“ ušklíbl se Algy. „Když to tak bude, dostanete příležitost hodně se toho naučit... pokud to přežijete,“ dodal vážněji.

„Vidím Bigglese,“ řekl Fláma. „Měli bychom se připravit.“

Biggles s plnou výstrojí vyšel z ubikací a svižně kráčel k čekajícím letcům. „Předpokládám, že tenhle mluvka vám už vysvětlil, kam vás dneska hodlám doprovodit,“ začal.

„Jasně,“ vyhrkl Thirty i Fláma současně.

„Dobře, víte oč jde, hoši,“ kývl. „Pokusíme se vyhnout veškerým rvačkám. Pokud se nějaké vyskytnou, a to vyloučit nemohu, doufám, že si pamatujete, co jsem vám vštěpoval. Hlavně neztrácejte hlavu a držte se v mé blízkosti. Bez ohledu na to, co uvidíte, neopouštějte formaci. Pokud to uděláte, vsázím deset ku jedné, že se už neuvidíme. Chápete to?“

„Samozřejmě.“

„Dobrá. Teď už bych se jen opakoval. Na start!“ Srazil podpatky a otočil se ke svému stroji, u něhož čekali mechanici.

Tři mladíci zamířili ke svým velbloudům a usadili se v kokpitech. Vzápětí naskočily motory a vrtule rozvířily vzduch.

Na výsost vzrušený Thirty se podíval po Dickovi. Když se jejich pohledy setkaly, hoši si mávli na pozdrav.

Bigglesův velbloud vyroloval na dráhu první. Na vnitřních bočních výztuhách se třepetaly barevné fábory. V té chvíli se už neslo vzduchem burácení všech čtyř motorů. Stroje startovaly...

Nad letištěm vytvořili piloti sevřenou bojovou formaci. Třemi oblety nabrali potřebnou výšku a pak Biggles zamířil k jihu.

Thirty přidal plyn, aby se dostal co nejbliž velitelskému letounu s pestrobarevnými vlaječkami. Znovu pocítil tu polozapomenutou noční můru, která se mu ve dnech výcviku vyhýbala. Vzpomínka na vlastní bezmocnost při spatření oranžového stroje...

„Ale co?“ zamumlal. „Sedím ve stíhačce, kterou ovládám. Už vím co dělat s kulomety! Jen ať přijdou! Tehdy to bylo jako sen, teď to bude skutečnost.“

Dnes už Thirtymu stačil jediný pohled dolů, aby věděl, kam letí. Zelená pole tam plynule přecházela v hnědý pruh země. Byl široký nejméně míli a protkávaly ho křížující se čáry zákopů. Byly jich stovky, vyhlížely jako pavučina, dílo pavouka, který ztratil smysl pro řád přírody.

Zrychlil se mu dech. Na obou stranách zákopů pod ním třaskala děla i ruční zbraně, tekla tam krev a vládla smrt. Co chvíli spatřil nad ostatými dráty nevinně vyhlížející bílé obláčky. Ty také přinášely smrt, byl to dým vybuchlých šrapnelů...

Zvedl oči a s pocitem provinění si uvědomil, že se neudržel v sestavě. Všiml si, že jeho prohrěšek zpozoroval Biggles a rukou mu energicky naznačuje, aby se ihned vrátil na místo. Spěšně se tam zařadil.

Byl nejvyšší čas, aby se vrátil od představ ke skutečnosti. Byli již nad liniemi nepřátel, nad hlavními nepřátelských děl, která je začala ostřelovat.

Biggles letící vpředu nevěnoval vybuchujícím šrapnelům pozornost. Jeho stroj letěl přímo a zdálo se, že pilot výbuchy vůbec nevnímá. Thirty to cítil jinak. Podle jeho názoru vybuchovaly jednotlivé granáty zpropadeně blízko. Navlhal si rty a snažil se na ty proklaté obláčky s ohnivým jádrem nemyslet. Za chvíli poznal, že dělostřelci ztrácejí svůj počáteční vražedný zápal. Výstřely řídly a on si oddechl.

Znovu se podíval dolů. Krajina se úplně změnila, připadala mu cizí. Uvědomil si, že dole nerozpozná ani jeden jediný orientační bod a lehce se mu stáhl žaludek. Co udělám, kdybych se ztratil? napadlo ho. Sám se zpátky na letiště nikdy nedostanu! Jenže sotva si to uvědomil, zapomněl na to. Bigglesův letoun zamával křídly!

Thirty už věděl, že to znamená blízkost nepřátelského letounu, ale i kdyby si vykroutil hlavu, sám to cizí letadlo neobjevil. Otočil zrak k Bigglesovi. Právě mával rukou směrem před sebe dolů. Pohlédl tam a strnul. Jak mohl být tak slepý?

Dole, asi míli před nimi, klouzalo letadlo. Thirty ihned poznal průzkumný stroj typu D.H.4., ale současně viděl, že Angličan tam není sám.

Vzadu, nad jeho ocasem se snášelo šest německých letadel. První z nich jasně svítilo modrým nátěrem s výraznými žlutými pruhy, a záblesky slunce se odrážely od modrého nosu. Druhý letoun zářil oranžovou barvou, ozdobenou tygřím tečkováním a opodál se vznášel citrónově žlutý přízrak s klikatou purpurovou čarou podél trupu. Podle vzpěr a postavení křídel rozpoznal i nováček Petr, že jde o německé stíhačky typu Albatros.

Modrý letoun udělal prudký obrat a Thirty spatřil černý maltézský kříž na jeho boku. Vzrušilo ho to a po zádech mu přejelo mrazení. Nebyl to však strach. Thirty viděl, že britské letadlo se nehodlá stát lacinou obětí Němců, a on sám pocítil stav vnitřního napětí před bojem jako příjemně dráždivý pocit. Byli v tom! Němci už o nich věděli.

Průzkumný D.H.4 byl na tom zatím mnohem hůř než oni sami, ale bránil se jako lev. Letoun stoupal a zase klesal v usilovné snaze pilota a zadního střelce setřást útočníky. Muž vzadu dělal divy a jeho kulomet přestal rachotit jen ve chvílích, kdy bylo nutné doplnit střelivo. Prázdné nábojnice odletovaly do prostoru a vše probíhalo neuvěřitelně rychle. Osud osamělého letadla by se však brzy naplnil, nebýt přilétající čtveřice.

Pilot D.H.4 je spatřil vzápětí, neboť provedl prudký obrat směrem ke svému zachráncům.

Thirty měl dojem, že od toho okamžiku neuplynula ani vteřina a němečtí stíhači obklopili i jeho camel. Albatrosy se u nich objevily tak bleskově, že v něm vznikl pocit neodvratnosti srážky s některým z nich. Sledoval boj průzkumného letadla s otevřenými ústy, a nyní je ani nestačil zavřít. Byli tu!

Ještě nikdy neletěl tak blízko druhého letounu a neměl tak málo místa ve vzdušném prostoru kolem sebe. Ať se podíval kamkoli, viděl nějaké letadlo.

Zděšeně polkl, když zjistil, že z oblohy zmizel Biggles a že nikde nevidí ani Algyho. Dick právě dokončoval obrat a vracel se. Petr horečnatě pátral po fáborech na Bigglesově letadle, ale nebyly tu. Pak za jeho zády zarachotil kulomet. Ohlédl se a viděl vrtuli letounu s modrou přídí, vířící blízko za ocasními nosníky jeho stroje. Petrovy oči vytrěštěné hrůzou se zahleděly do tváře nepřítele.

Počínal si čistě instinktivně. Prudce trhl pákou, modrý stroj zmizel, ale na druhé straně kolem něj prolétl oranžový albatros s camelem v závěsu. Byl to Bigglesův pestře vyzdobený letoun.

V zoufalé snaze vyrovnat se mu, pokusil se Thirty o kolmý sestup, než se mu však podařilo let vyrovnat, velitelův stroj byl už zase pryč. Přímo před očima ale měl silný chvost černého dýmu, který ve vzduchu zanechal nějaký sestřelený stroj.

Zalapal po dechu, když uviděl, jak se z dýmu vynořuje modrý albatros, chrlicí na něj ze svých hlavní smrtonosný děšť.

Ačkoli mu v hlavě hučelo, pokusil se o svíčku. Podařila se mu dobře a trochu si oddychl. Průběh boje sice předčil jeho nejhorší očekávání, ale vteřinu měl pocit, že to začíná zvládat. Ten milý pocit mu vydržel skutečně jen vteřinu, než znovu zaslechl za zády drsný rachot kulometů.

Otočil se. Modrý albatros mu byl věrný. Měl ho za sebou a hlavně jeho kulometů se chvěly nedočkavostí. Z ryzího zoufalství se Petr pokusil o přemet. Sotva obrat dokončil, pocítil jak nepřátelské střely trhají boční potah jeho letounu. S okorálými rty se pokusil o další obrat, ale německý stroj se mu setřást nezdařilo.

Pokusil se o nejdivočejší manévr, jaký kdy udělal, ale nepřítel si toho patrně nevšiml a nehodlal smrtelné sevření uvolnit. Petr spíše cítil, než viděl, jak se za ním znovu blýská. Proud střel pronikal drakem jeho stroje a on se v poslední vteřině přikrčil v sedačce. V té chvíli se před ním rozprskl ciferník výškoměru na tisíc střípků a jedna z nich Petra škrábla na ruce.

Právě tento okamžik přinesl do souboje zásadní obrat. Thirty konečně pochopil, že Němec mu nedá pokoj, dokud ho nezabije, a zmocnil se ho divoký záchvat vzteku. Zat'ál zuby, ústa se mu stáhla do úzké čárky a prudce vyklonil knipl k pravému stehnu. Modronosý albatros se objevil na druhé straně kruhu ve chvíli, kdy velbloud dokončil obrat. Thirty na sobě cítil uhrančivý pohled nepřátelského pilota, jehož letecké brýle mu připomněly vyvalené bulvy jakési pravěké příšery.

V nezměněném postavení letěli téměř dvacet vteřin, ve kterých Petr horečnatě přemýšlel, jak se dostat za chvost nepřátelského stroje. Ve slepé zuřivosti zatáhl potom za páku tak prudce, že se

camel postavil na křídlo. Protivník reagoval včas a udělal totéž. Ani teď nezískal Thirty výhodu.

Jeho zloba a vztek nebyly tak slepé, aby si neuvědomil, že je zatím vůči nepříteli bezmocný, neboť se nedokáže dostat do pozice, ve které by mohl nechat promluvit kulomety. Chápal, že až dokončí obrat, Modrý nos se zase octne za ním a současně si uvědomoval, že pokud poletí dál tímto směrem, dostane se hluboko nad nepřátelské linie, ze kterých nebude návratu. Uvědomil si, že musí riskovat.

Spustil palbu už v průběhu dokončování obratu a modrý albatros ji hned opětoval. Petr přestal vnímat zvuk motorů. V uších mu znělo jen monotónní hrůzostrašné rachocení střelby.

Těsně před tím, než se sprška německých střel přiblížila, sklonil Thirty příď velbloudu k zemi a přešel do vývrtky. Udělal to tak rychle, že Němec svou příležitost propásl.

Popáté unikal camel střemhlavým letem, a teprve nyní se mu únik vydařil. Když obtížný manévr dokončoval, nastala poprvé situace, po které Petr tolik toužil. Dostal nepřítele tam kam chtěl, měl ho v mířidlech! Thirtyho ruka sevřela mocným stiskem Bowdenovu páku, kulomety zaštěkaly a vychrlily spršku olova.

Modronosý albatros se pokusil o úhybný manévr, jenomže Thirty, poprvé v úloze lovce, se pověsil za nepřítele jako sup a kdykoli se albatros objevil v kříži jeho mířidel, neopomněl využít příležitosti ke střelbě. Němec byl v ohni.

Náhle se před čelním štítem Petrova velblouda mihl stín. V domnění, že na něj útočí další stroj, pilot se přikrčil, ale pak poznal zvuk britského motoru a oddechl si — neměl se čeho bát. Zapátral očima po modrém albatrosu, ale ten zmizel.

„Kde je, u všech hromů,“ zamumlal Thirty. „Přece se nepropadl do země!“

Div si nevykroutil krk, ale jestliže se před chvílí vzdušným prostorem míhal jeden stroj vedle druhého, nyní nebyl v dohledu ani jediný. Albatrosy zmizely a průzkumný D.H.4 tu také nebyl. „Kde všichni jsou?“ zhrozil se Thirty.

Sotva to vypustil z úst, do jeho zorného pole pomalu vplouval velbloud, na jehož výztuhách vlály pestrobarevné fábory. „Sláva, Biggles je na světě. Kde ale je Dick a Algy?“

Pohlédl dolů. Tvář mu ztuhla úlekem a po zádech mu přejel mráz. Spatřil tam pokroucený, doutnající trup letounu zabořený do pole. Při představě, že uvnitř trosek leží Dickovo tělo, se mu sevřel žaludek. Otočil hlavu k velitelskému letounu.

Biggles měl brýle vysunuty na čele. Kýval na Petra. Tvářil se přísně a pokyn paží byl jednoznačný. „Zařadit se!“ Thirty se podřídil a společně zamířili na západ.

Za několik minut přelétli frontové zákopy a pak už netrvalo dlouho a v dohledu se objevilo letiště. Nos Bigglesova stroje se sklonil k zemi a žasnoucí Thirty si všiml, že vedle něho klouže na přistání další camel. Jak se tam dostal, vrtalo nováčkovi hlavou ještě pár minut po dosednutí. Podle čísla na trupu to byl Algyho letoun.

O pět minut později stál Thirty na odstavné ploše. Kolena pod ním podklesávala a znechuceně si připouštěl, že se mu třesou ruce. Měl za sebou první letecký boj, ale nebýt oněch projevů nervozity, snad by ten divoký zážitek zařadil mezi sny, které se mu zdály...

Algy, stojící vedle, odložil kuklu a brýle a zapálil si cigaretu.

„To ale byl hloupý nápad!“ ozval se za Thirtym Bigglesův hlas. Velitel odsekával slova, jakoby je vystřeloval z pistole. „To jste tam chtěl zůstat do tmy?“

„Víte, já myslel...“ koktal Petr. Já si myslel, že je všechno v pořádku... Bylo by mi hloupé, kdyby mě sundal hned... hned při prvním výletu...“

Algy, stojící vedle, se odvrátil a zakuckal se.

„Nařídil jsem jasně, že se budete držet v mé blízkosti,“ řekl Biggles, ale jeho hlas už nezněl tak ledově. „Opustil jste sestavu a navíc jste se pustil do křížku s tím Modronosem. Jste hazardér, Thirty! To vám nehodlám trpět!“

„Jenže já mu nedokázal uletět,“ řekl Thirty nešťastně. „Nejsem zas takový hlupák, abych...“

„Dost!“ přerušil ho Biggles a pousmál se. „To mě nepřekvapuje. Už jsem toho vtipálka také potkal, a není to žádný zelenáč. Buď jste byl odvážný jako lev, nebo jste měl z pekla štěstí! Nevím, čemu dát přednost. Modronos vzal křídla na ramena ihned, jakmile uviděl, že se vracím.“

Pro Thirtyho to bylo zklamání. Nedokázal Němce zahnat! Musel to za něj udělat zase Biggles.

„Odkud jste se vracel?“ zeptal se nechápavě.

„Dovedl jsem průzkumníka k frontě, kde na něj čekal Algy. Pak jsem se vrátil, abych si vás vyzvedl.“

„A co je s Dickem?“

„Tamhle jde,“ ukázal Biggles. „Vy jste ho neviděl, když jsme šli na přistání? Netrefil se na dráhu a přistál na poli. Má stroj samou díru a mechanikům dají ty záplaty pěkně zabrat.“

Muž, o němž mluvili, dorazil. Jeho sinalá tvář byla ozdobena hořkým úsměvem.

„Mám takový přitroublý dojem, že byste mi příště měli svěřit raději rýč nebo lopatu,“ hořekoval. „Můj velbloud je samá díra.“

„Nelámal bych si s tím hlavu,“ konejšil ho Biggles. „Dostali jste se oba zpátky a to je hlavní! Nahoře tentokrát řádně přituhovalo. Není to jen azur, blankyt a bílí beránci! Souhlasíte?“

„Jasně,“ řekl Thirty. „Viděl jsem, jak se jeden letoun řítí dolů v plamenech. Kdo to byl?“

„Přece ten Hun s fialově pruhovaným albatrosem. Letěl rovně jako bažant a já ho měl v mířidlech celou věčnost. Viděl to vůbec někdo z vás? Potřebuji potvrdit hlášení. Pojd'me do kanceláře. Chci si s vámi promluvit o zatraceně vážné věci.“

Thirty a Fláma nechápavě vrtěli hlavami. Zatímco oni ztratili velitele z dohledu, hned jak začal souboj, Biggles je zřejmě měl po celou dobu jako pod drobnohledem. Bylo to k nevíře a hoši si neuměli v té chvíli nic vážnějšího představit.

Vstoupili. Biggles zavřel dveře a otočil se k nim. První bojová zkušenost, vyčerpání i obdiv k němu způsobily, že čekali na jeho slova jako na ortel při soudu. A potom — jakoby udeřil blesk!

„Chci se vás zeptat, co tady hodláte dále dělat?“ zeptal se lázně Biggles.

Thirty cítil, že bledne. „Tady dělat?“ zabrebtal. Jak dělat? Nevím, jak to myslíte?“

„Tak jak jsem řekl! Jak jste se dostali k uniformám? Mluvte!“

Hochům uvázla slova v hrdle. Thirty se s výrazem obětního beránka otočil k Dickovi. Fláma bezradně pokrčil rameny a sledoval, jak kapitán Bigglesworth loví z kapsy nějaký papírek...

KAPITOLA PÁTÁ

MEZI ČTYŘMA OČIMA

Koutky Bigglesových úst se sotva znatelně chvěly, když pečlivě uhlazoval zmuchlaný novinový výstřížek. Poté ho beze slova podal Thirtymu.

Petr na něj civěl jako omámený. Na novinové fotografii viděl sám sebe ve školním stejnokroji a docela mu to tam slušelo. Pod snímkem se skvěl proložený titulek:

ZÁHADNÉ ZMIZENÍ DVOU STUDENTŮ. Na snímku je Lord Petr Fortymore. Společně se svým přítelem opustil kolej známé školy a nikdo neví, kde zmizelé hledat. Ředitel školy ohlásil dnes časně ráno, že ...

Thirty rychle přešel očima po textu, který se v novinách objevil již druhý den po jejich útěku ze školy. Dlouhý článek obsahoval i údaj, že je pohřešován také Nigel Fortymore a autor se pustil do dohadů, z nichž mu nakonec vyplynul pochopitelný závěr. Oba dva nerozvážní mladíci opustili kolej proto, aby pomstili smrt bratra a dobrého kamaráda...

Mladík dočetl a výstřížek vrátil. Biggles se na něj ani nepodíval, roztrhal ho na kousky a rozhodil je do vzduchu. Zpráva se snášela k podlaze, nikdo nepromluvil, jen Algy, opírající se o dveře, si tlumeně odkašlal.

„Odkud jsou ty noviny?“ prolomil konečně ticho sám Petr.

„Byl to náhodný zásah do černého,“ řekl Biggles. „Poslali nám ty noviny, protože se v nich píše o našem útoku na německé pozice. Zajímalo mne, co si ti pisálkové vybájili. Když jsem si ale včera večer pročítal celé číslo, všiml jsem si fotografie a zkoprnl jsem! Něco takového by mě nenapadlo ani ve snu! A protože žádný generál

během několika dní nepovýší vojíny na poručíky, bylo mi jasné, kolik uhodilo. Tak, pánové, jak to bylo?“

„Smůla,“ řekl smutně Thirty. „Ty noviny nám byl čert dlužen.“ „Vždyť jsme sotva začali,“ zanařikal Dick.

„Čekám!“ pronesl výhružně Biggles. Thirty se ujal slova a vyličil průběh jejich útěku do posledních podrobnosti. Začal ředitelovou zprávou o pohřešovaném Nigelovi a skončil až „nevratným zapůjčením“ Velbloudů a přeletem Kanálu. V Bigglesových očích se rozhořely ohníčky pochopení.

„Ještě nikdy jsem neslyšel nic tak zběsilého,“ prohlásil, když Thirty domluvil, „ale něco v sobě to má. Oba jste sice drzí jako opice, ale zase jste mladí a zdraví.“ Ušklíbl se. „Chci si teď něco vyjasnit. Pokud jsem vás pochopil správně, rozhodli jste se zachránit Nigela Fortymora za každou cenu. Letěli byste za ním do jícnu sopky, do lví tlamy nebo přímo na „Unter den Linden“ do Berlína. Nemýlím se?“

„Máte pravdu, pane,“ usmál se unaveně Thirty.

Biggles se zadíval na Algyho a ten kývl, jakoby si s Bigglesem rozuměli beze slov. „Váš nápad je to nejztreštěnější bláznovství o jakém jsem kdy slyšel a rozumného vojáka by taková pošetilost nikdy nenapadla. To vám potvrdí každý profesionál. Jenže já si navíc myslím, že potrhlost je druhou stránkou geniality. Ta operace by totiž mohla vyjít. Popište mi blíž váš plán, jak Fortyho vyzvednout!“

Thirty se nadechl, ale pak mu zahořelo v očích a dal se do toho. Biggles tiše poslouchal a pokyvoval hlavou.

„Tohle jsem už někde slyšel,“ prohlásil, když Petr skončil. „Ano, vzpomínám si, že se o tom mluvilo v chlívku!“

„Zřídít v Německu záchytná místa napadlo Nigela,“ rozčilil se Thirty. „Psal mi o tom.“

„Dobře, dobře,“ chlácholil ho Biggles. „Podstatné je snad to, co teď udělám s vámi.“

„A co uděláte?“ vykřikli oba mladíci.

„No...“ zadumal se Biggles. „Správněji by ta otázka zněla: Co s vámi mohu udělat? Pokud se budu držet řádů, zavolám stráž. Ta vás odvede za mříže, kde budete sedět tak dlouho, až zčernáte. Kdybych

na vojenský řád zapomněl, hrozí vězení mně. Napomáhat zločincům se nesmí. V tom je zákon a polní soud neúprosný!“

„Tak... co uděláte?“

Biggles se usmál. „Nic,“ řekl klidně. Jsme ve válce a já jsem přesvědčen, že utrpení člověka, zvlášť když jde o bratra, omlouvá nějakou tu ztřeštěnost. Upřímně řečeno, nejvíc by mi vadilo, kdyby vás Němci zabili. Cítil bych se přímo odpovědný za vaši smrt. Víte vy vůbec, že jste holobrádci, kteří tu nemají co pohledávat?“

„Ale pane, v armádě slouží spousta mladíků, kteří jsou jen o pár dnů starší než my,“ postavil se Thirty na odpor. „Mohu uvést dost příkladů. Třeba Rhys-Davids, kapitán ragbyového týmu univerzity v Etonu. Je na frontě a už jsem o něm četl, že sestřelil celou řadu nepřátelských letounů.“

„Nemusíte se hned tak rozčilovat,“ bavil se Biggles. „Z našeho pobřežního letiště se stejně nedá jen tak uniknout. Jste tu lapení jak sardinky v síti. Patříte k mojí letce a snad si nemyslíte, že si sednu za pec a nechám vás poletovat nad zákopy nebo dokonce ničit krásné nové stíhačky někde v Německu. Nepochybuji, že máte odvahy na rozdávání a že jste dost velcí blázni, abyste se o něco tak nesmyslného pokusili. Zatím si pamatujte, že nemám představu, jak takovou záchrannou výpravu podniknout a že silně pochybuji o její úspěšnosti! Pokud tedy hodláte odletět sami nad frontu, povězte mi to hned! Rozloučíme se v klidu. A jednou provždy vám prikazuji, že takový pokus bude vašim posledním! Buď vás sestřelí Hunové, nebo se postarám, abyste už nikdy neuviděli letadlo!“

„Vy ale neznáte podrobnosti,“ vykřikl zoufale Thirty.

„Vím toho až dost,“ usadil ho Biggles a obrátil se k Algymu: „Nemohu si pomoci, ale mě ten nápad nepřipadá tak šílený. Kdybychom operaci pečlivě připravili, co nám zabrání dostat pár našich hochů domů? Thirtyho bratr je jen jedním z mnoha. Mluvil jsem už s několika piloty, kterým se podařilo uprchnout, a všichni říkají totéž. Vypařit se z tábora bývá obvykle to nejlehčí. Dostat se k frontě a překročit ji, je mnohem obtížnější.“

„Tak vidíte!“ vyhrkl Thirty. „Nigel to také tvrdí!“

Biggles zamyšleně sklopil oči a zadíval se na podlahu. Algy si všiml Petrova nechápavého pohledu a zamrkal na něj.

Biggles zvedl zrak, protáhl se a zpříma se na Petra podíval. Jak daleko za liniemi je Berglaken, o kterém psal váš bratr?“

„Ne víc než sto mil.“

„Hrome! To je pěkných pár desítek minut ve vzduchu. Jen hrstka z našich nejzkušenějších průzkumníků, se odváží několik mil do týla nepřítele. Nechci ale, abyste mne špatně pochopili. Dostat se tam nebude tak složité, ale bude tvrdý chleba, probít se zpátky. Dost pochybuji, že bych v hlášeních našel letce, který to zkusil.“

„Právě jste mi dokázal, že to půjde!“ ozval se Thirty. „Němce ani nenapadne, že bychom se toho odvážili.“

„Panečku, to je ale rozumbrada!“ rozesmál se Biggles. „Thirty, vy máte odpověď na každou otázku. Přiznávám ale, že ve vašich slovech spočívá zdravé jádro. Tak dobře. Proberte teď tu věc do detailů a můžete začít technikou. Budu se vás ptát. Camel vám moc nepomůže, protože do jednomístné stíhačky se zajatec nevejde! Potřebujete alespoň dvousedadlový letoun. Je to tak?“

Jasně,“ naježil se Thirty. „To přece vím!“

„A kde ho chcete sebrat?“

„Já... víte... Ještě jsem o tom nepřemýšlel. Asi bych si takové letadlo vypůjčil od průzkumníků.“

„Svatá prostoto! A oni vám ho rádi půjčí, že? Chápete aspoň, že tím budete mít na svědomí už třetí letadlo Její královské výsosti? Hodláte-li při svých výletech soustavně používat cizí majetek, ztratíte řadu příznivců a vaše oblíbenost rychle poklesne. Zatím však nechme tohle téma stranou a předpokládejme, že dvoumístného Bristol Fightera máme tady. Panečku, to by byl letoun pro vás! Nejlepší stroj pro průzkum. Dobrá. Teď si představte, že jste už odstartoval. Co vy na to?“

„Letěl bych co nejrychleji.“

„Tak moment! Mně se nelíbí představa, že váš krásný bristol letí jak osamocená labuť. Tu by orli číhající nahoře slupli jak malinu. Vyžaduji stíhací doprovod, který umí kousat. Velice by to přispělo ke zdaru akce, a kdybyste využil noc, pak by to možná...“ Biggles se nadechl.

„Docela šlo,“ dodal Algy.

„Správně,“ řekl Biggles. „Za denního světla bychom totiž mohli telegrafovat do Berlína, aby nám poslali v ústretu perut', která by nás uvítala...“

„...A oni by řekli, že už je na cestě!“ vpadl mu do řeči Algy. „Já tedy nevím, ale dvousedadlový letoun a doprovod stíhaček... Kolik letadel by sis představoval?“

„Jen hrstku, hrstičku. Bristol a párek velbloudů. Letadla by měla odstartovat hodinu před rozbřeskem, aby na místo určení doletěla za prvních paprsků slunce. Myslím, že za pěkného počasí by se dalo i přistát. Osobně bych hrozně nerad přistával na neznámém místě za tmy. Mám k tomu vrozený odpor.“

Algy se zasmál.

„Není to tak docela směšné,“ řekl Biggles. „Za tmy by si třebaš nikdo jejich malého přeletu nevšiml, zvlášť kdyby letěli dostatečně vysoko. Řekněme v šestnácti až osmnácti tisících stopách. Zpátky by ovšem pelášili už za plného světla a možná by dokázali zmizet z německého území po anglicku. Nejnebezpečnější chvíle z celého podniku by nastala po přistání na zemi. Taková schůzka by neměla mít nic společného s večírkem, na který se tisknou pozvánky tím krouceným písmem zdobeným růžemi. Spíš to připomene rande, když si slečna zapomene natáhnout hodinky. My se totiž budeme muset po přistání hromsky rychle rozhlížet, abychom tam nějakého bratra vůbec našli.“

Biggles poprvé řekl „My“ a to neuniklo Petrově pozornosti. Oči se mu rozzářily a zhluboka se nadechl.

„Říkal jste, že nejvhodnější místo k přistání je asi míli od té chatrče?“ obrátil se na něj Biggles.

„Ano, ale nemůžeme předpokládat, že Nigel bude v té boudě. Klidně se může schovávat někde poblíž. Jestliže uvidí přistávat letadlo, objeví se na dráze sám. Na to bych vsadil!“

„Nejdříve bychom si měli ujasnit něco jiného,“ řekl Biggles a do jeho hlasu se vrátil mrazivý dech z počátku výslechu. „Není nijak jisté, zda tam váš bratr je. Na to nezapomínejte, Thirty! Nechci vás odrazovat od naděje, ale víc než naděje to není a není velká! Věřit mylné představě by mohlo vést ke krachu celé operace.“

„Vím to,“ bránil se Thirty. „Chci se tam však podívat, abych si jednou nevyčítal, že jsem pro Nigela nic neudělal. Jsem pevně přesvědčen, že jeho dopis lze chápat jako přímou výzvu, v případě, že ho prohlásí za nezvěstného. Dokud se nepřesvědčím na vlastní oči, stále bych si vyčítal, že jsem nesplnil svoji... hm...“

„Povinnost,“ řekl Algy. „Neboj se toho slova.“

„Hm... Cítil bych se prostě vinen, že jsem pro něj nic neudělal.“

„To chápu,“ řekl Biggles klidně. „Asi bych se zachoval stejně.“

„Mohu to chápat tak, že nás nedáte zatknout, pane?“ vložil se do hovoru Dick.

„Copak v téhle vesnici, kde lišky dávají dobrou noc, dostanu někdy příležitost číst anglické noviny?“ zamrkal šibalsky Biggles.

„Mohu to snad chápat tak, že mi nebudete bránit v průzkumném letu do Berglakeny?“ ozval se Petr.

„No...“ zvedl Biggles obočí. „Rozhodně vás tam nepustím samotné. Můj šestý smysl mi napovídá, že nemáte v rukávu eso, které by vám pomohlo ukončit takový výlet se zdravou kůží. Mimochodem, s dvěma zkušenými vzduchoplavci a s trochou štěstí, by se to zvládnout dalo. Těmi letci myslím sebe a Algyho.“

Thirty zamrkal a v očích se mu objevily slzy. Chraptivě zašeptal: „Vaše nabídka je tak šlechetná, že...“

„Nesmysl!“ přerušil ho Biggles rázně. „Chcete-li znát pravdu, je zcela jiná, než si myslíte. Za prvé: Nelíbilo by se mi poslat vás zpátky domů, když už jste se prodrali až sem, i když za cenu řady rošťáren. Za druhé: Věřím, že pokud je váš bratr naživu, najdeme ho. Na první pohled se ta operace zdá být přitažená za vlasy, ale to je omyl. Věc má obrovskou výhodu v tom, že nepřítel na podobnou drzost ani nepomyslí. Únos pilotů přímo ze středu nepřátelského týlu je totiž tak nádherně drzá myšlenka, že si mne hned získala. Zbožňuji okamžik, když se začne voda vařit. Tím nápadem jste si mne koupili i s mým velbloudem, hoši. Jasně?

Všechno se však musí pořádně připravit. I škrtnutí sirkou. Musíme se tam dostat, aniž by o nás Němci věděli. Probereme všechno znovu za pár hodin, až si to srovnám v hlavě a musím se také postarat o ten dvoumístný kočár. Rozhlédnu se v Amiens a uvidím, co se dá udělat. Večer u mě v pokoji. Ted' máte čas pro sebe.

Umýt se a odpočívat! Odpoledne vám prožene perka Algy. Budete trénovat nouzová přistání až do soumraku. Teď mne nechte o samotě. Musím napsat hlášení o dnešním výletu. Major se na to psaní nedočkavě třese.“

KAPITOLA ŠESTÁ

NEBEZPEČNÉ POSLÁNÍ

O dva dny později si těsně před svítáním sbalili Thirty s Dickem výstroj a vyšli před ubikace. Zamířili rovnou k hangárům.

Vládla ještě tma, ale nad východním obzorem lehce probleskovala tajemná záře. Kohouti ještě nekokrhali, neboť i těmto zvěstovatelům nového dne byla třetí hodina příliš časná. Řídila je moudrá příroda a tak noční ticho rušily jen vzdálené zvuky ojedinělých výstřelů z děl a hukot německého bombardéru, připomínající předení mercedesu. Tmu chvílemi osvětlily zelené záblesky světlic nad několik mil vzdálenými zákopy. Boje lidí neutichaly ani za noci...

Oba mladíci mlčeli. Ačkoli bylo probuzení chladné a drsné, Thirty byl opojen důležitostí chvíle. Jak otevřel oči, probral k plnému vědomí. Svaly mu jen hrály a cítil se jako jestřáb před útokem. Byl mladý a ještě nevěděl, že takové napětí se nedá dlouho vydržet.

Jeho sen se naplnil. Stojí na dráze a vyzývá černou dámu s kosou na souboj. Thirty věděl, že dnes pohlédne nejbližší do jejích očí.

Když procházel kolem zamaskovaných hangárů, které v měsíčním svitu připomínaly strmé kopce, připadal si, že kráčí pohádkovým světem. Letiště a kraj kolem něj se utápěly v mlhavém oparu — přístřešky, ubikace i letouny. Dokonce i Fláma vedle mu připadal jako přízračný tvor, vlekoucí záhadnou — leteckou — výstroj. Dick to cítil jinak. Byl na nohou, oblečen i vystrojen, ale probouzel se těžce, pomalu, vlastně až nyní. Ani jemu nebylo do řeči.

Minulého večera je Biggles seznámil s operačním plánem.

Záchranného letu se zúčastní tři stroje: dva velbloudy a Bristol Fighter. V camelech poletí Biggles a Algy, kteří jako zkušení piloti dokážou vzdorovat útočícímu nepříteli. Thirty se posadí za řízení bristolu a Fláma převezme roli střelce.

Biggles uvážil, že i když má letoun jen dvě místa, neponese pumy a posádkou budou mladíci, nedorostlí v pořádné chlapy. Bude tedy možné vzít na palubu jednoho trosečníka. Bristol měl dostatečnou nosnost, aby to zvládl, kdyby taková potřeba nastala. Dvě osoby vzadu v letounu to sice nebudou mít zvlášť pohodlné, ale rozhodně se nebudou tak mačkat, jako kdyby se uprchlík vecpal do stíhačky.

Thirtymu se to příliš nelíbilo. Pochyboval o Bigglesově úvaze a příliš se nemýlil. Nebyl hloupý a už z tónu, jakým velitel o akci mluvil, pochopil, že Biggles považuje možnost přivést někoho zpátky za malou, téměř zanedbatelnou. Petr se nemýlil. Biggles byl natolik zkušený letec a voják, že si mnoho nesliboval, i když nechtěl brát druhému naději.

V čase přípravy se obrátil na Nigelovu jednotku, aby si ověřil okolnosti pilotova zmizení přímo u zdroje. Pověděli mu toho dost, aby zbylo jen málo důvodů k větším nadějím. Thirtymu o tom neřekl. Neměl důvod chlapce zarmoutit a malá naděje přece jen zůstávala.

Stroje měly startovat v tříminutových intervalech a letět podle kompasu předem určeným směrem, rychlostí a ve stanovené výšce. Držet formaci nepřicházelo v noční temnotě do úvahy. Biggles stanovil pro jednotlivé piloty rozdílné kurzy, aby zabránil náhodné srážce. Na místě určení se měli piloti setkat ve stejné chvíli, aniž by se při letu viděli. Až nad místem měly vytvořit letové seskupení, společně nalétnout na přistání a pak... pak ať se děje vůle Boží!

„Po přistání se může přihodit tisíc věcí...“ řekl Biggles a další tři letci jeho neurčitou věštbu odkývali.

Když oba nováčci došli k letadlům, Biggles s Algym tu dosud nebyli. Díky nedočkávému Thirtymu vstali hoši příliš brzo a ocitli se na letištní ploše o notnou chvíli dřív, než bylo v rozpisu.

Kolem strojů ještě poletoval Bigglesův mechanik Smythe s pomocníky. Thirty složil výstroj do kabiny a nepokojně obcházel

letadlo. Oba zbývajících piloti mu na to popřáli dost času. Objeví se přesně pět minut před plánovaným odletem.

„Seržante, všechno připraveno?“ otázal se Biggles.

„Jistě, pane.“

„Dobrá. Jsme tu o pět minut dříve, takže máme dost času na zahřátí motorů.“ řekl Biggles a otočil se k Thirtymu.

„Při operaci, jako je tahle, všechno závisí na přesném plnění rozkazů. Do puntíku! Sebelepší odchylka od plánu může ohrozit výsledek. Nemluvím samozřejmě o poruchách, kdy se průběh věcí vymkne kontrole. Máte k tomu něco?“

„Ne, pane. Všechno je jasné,“ prohlásil Thirty. „Smím se zeptat, zda velitel perutě ví, co chystáme? Včera večer jsem si všiml, že jste s ním o něčem dlouho mluvil.“

„Jistě,“ usmál se Biggles. „Požádal jsem ho o souhlas ke zvláštní akci a dostal jsem ho. Nepochyboval, že jde o správnou věc. Jenže kdyby přesně věděl, co hodláme udělat, vyskočil by metr dvacet do vzduchu. Co říkám? Skočil by, až by si rozbil hlavu o strop! Jediný, kdo přesně ví, co podnikáme, je Mahoney. Pokud bychom se nevrátili, vysvětlí veliteli, oč šlo. Mnohem lepší však bude, když se výlet vydaří. Když ne a my přežijeme, jen těžko zabráním, aby vás štáb neposlal šupem domů. Tak je to tady se vším, hochu. Pokud se akce vydaří, čeká vás vyznamenání... takový hezký lesklý křížek. Když ne, tak vás v lepším případě zavřou, v horším dostanete taky kříž. Bude větší, dřevěný a s datem úmrtí! Prostě — abych vás tu udržel, musíme se vrátit! Když dosáhnete v bitvě úspěchů, půjde to jako na drátku.“ Biggles se odmlčel a podíval se na svítící ručičky svých hodinek. „Čas se naplnil. Startujeme!“

Vyrazil s Algym ke stíhačkám, Thirty s Flámou zůstali u Bristolu.

Petr se podíval na svého přítele a Dick, jakoby dostal podobný nápad, pozvedl zaťatou pěst. „Rafni a drž, kamaráde!“ řekl Thirty tiše.

„Rafni a drž!“ vykřikl Fláma rázně a oba zaujali místa v letadle.

Motory už byly zahřáty na provozní teplotu a nic nestálo v cestě startu. Nejdříve vyroloval na dráhu Bristol. Thirty se ujistil pohledem, že je Fláma na místě a sevřel páku. Burácení motorů tří

letadel zahnilo ranní ticho daleko od letiště. Bristol se pohnul, nabral rychlost a pak se zvedl ze země a pomalu stoupal směrem, kde ležely německé zákopy.

Po dvou tisících stopách stoupání vyklonil Thirty směrovky a stočil tupý nos letounu podle stanoveného kursu. Protáhl se na sedačce, protože věděl, že ho čeká dlouhý let. Byl pevně odhodlán nepolevit v pozornosti po celý čas jeho trvání.

Za několik minut přejel po noční obloze paprsek světlometu. Petr poprvé viděl blikat „kódové abecední heslo pro dnešní noc“. Dnešním heslem bylo „B“. Jeden dlouhý záblesk, po němž následovaly tři krátké.

Fláma byl připraven. Zazněl třesk signální pistole a na obloze zasvítila „kódová barva noci“: tentokrát červená, záhy přecházející v modrou. Světlice se tiše snášela z hvězdné oblohy jako meteor, pátrající paprsek pohasl a bristol pokračoval v pokojném letu noční oblohou.

(„Kódové abecední heslo“ a „kódová barva noci“. Obě bojující strany využívaly zvláštní signalizace, pomocí které rozeznávaly přelety vlastních letadel, aby je odlišily od nepřátelských. Právě podle těchto signálů se pak rozhodovalo, zda se letící stroj stane terčem střelby protiletadlových dělostřelců. Kódové písmeno se pravidelně každý den měnilo. Noční stíhači měli zase povinnost vystřelit světlici „v barvě noci“. Když obsluha světlometu zaznamenala neznámý letoun, „vystřelila“ světelný signál, kterým se vlastně ptala na jeho identifikaci. Pokud následovala odpovídající odezva, mohl letoun pokračovat v klidném letu. Když však odpověď neodpovídala stanovenému heslu, byla na letadlo zahájena palba. Posádky nepřátelských letadel neznaly kódová písmena ani barvy.)

Klid netrval dlouho. Záhy se zjevil nový proud mlžného světla. Tři zářivé proudy stříhaly oblohu jako obrovité nůžky. Thirtymu připadalo, že letí ke svěráku, kterým se drtí na jatkách kostí.

Nemohl dělat nic než letět dál.

Dole pod ním se zjevily záblesky výstřelů, jak granáty opouštěly hlavně děl a tmu kolem letadla osvětlily výbuchy. Ohňostroj začal oranžovým zábleskem před předním štítem bristolu a vzápětí se rudě blýskalo na všech stranách. Dělostřelci hledali cíl, ale Thirty už

nebyl nováček. Brzy poznal, že střelba není příliš nebezpečná. Už věděl, že šrapnely vybuchující daleko od něj mají barvu krve, zatímco ty mířené přesněji svítí oranžově až fialově.

Odhadl to dobře, palba naslepo jim neublížila.

Záře světlometů se ztrácela kdesi za zádí jeho stroje, letěl již nad územím obsazeným Němci a střelba tichla. Vyklonil se, aby se podíval dolů.

Pohled ho zklamal. Nebyl schopen rozeznat nic, připadalo mu to, že přelétá nad obrovitým tmavým talířem, který je ponořen do podivných, ještě temnějších černomodrých stínů. Letěli dlouho a pak se na dně talíře objevil klikatící se stříbrný had. Veliká řeka — Rýn! Dole občas blikla světla, okna usedlostí, jejichž obyvatelé se probouzeli velmi časně.

Thirty pravidelně kontroloval střelku kompasu, což mu dodávalo příjemný pocit jistoty. Nezapomínal ovšem na skutečnost, že nepřítel o jeho letadle ví a hodlá se bránit. Mrkl na hodinky. Letěli už bezmála hodinu. Východní obloha bledla stále výrazněji a hvězdy pohasínaly. Svítání bylo na dosah.

Zadíval se pozorně před sebe s nadějí, že konečně spatří obě stíhačky. Sluneční paprsky však dosud nezlomily vládu noci a po doprovodných letounech nebylo ani stopy. Osamělý bristol brázdil nebesa nad nepřátelským Německem stále sám a sám.

Petr se pootočil, aby se alespoň slůvkem či pohledem podělil o nemilý pocit opuštění s Flámou. Úzký prostor, v němž seděl, mu ale nedovolil obrátit se úplně. Koutkem oka však stačil rozeznat, že Dick upřeně sleduje vzdušný prostor za směrovkami a křečovitě svírá spoušť kulometu. Vypadal jak figurína ve výloze.

Ranní obloha už nabyla barvy kvetoucí levandule, když se Thirty opětovně rozhlédl, aby našel oba velbloudy. Berglaken už musel ležet nedaleko.

Náhle rozpoznal svahy porostlé hustými borovicovými háji, nad nimiž se zvedala šedá jitrní mlha. Znal je z dřívějška a oblíbil si jejich půvab. Ruka mu bezděčně sjela k páce plynu a v tom okamžiku spatřil vedle pravého křídla prvního camela. Zhluboka se nadechl.

Thirty nedokázal pochopit, kde se tam vzal. S pocitem naprostého zděšení si uvědomil, že to klidně mohl být skopčácký albatros! „Proboha! Musím se ještě hodně učit,“ zabručel nevrle.

Plavný přílet druhého velblouda ho už tak nepřekvapil. Náhle tu byl a zjevil se po druhém boku jeho stroje jako přízrak. Thirty jen zamrkal. Oba stroje letěly tiše, jak zlaté rybičky plovoucí v akváriu.

Když se Thirty lépe podíval na Algyho, všiml si, že Bigglesův přítel lapá po dechu. Otvíral a zavíral ústa jako ryba na suchu. Algy se na něj podíval, zvedl ruku a s otevřenými ústy mu zamával. Zda šlo o pozdrav nebo o varování, Thirty nepochopil.

Co znamená klapání Algyho rtů mu došlo vzápětí.

„On si zpívá!“ vzdychl novopečený letec a v té chvíli Algyho rty zaklaply a protáhly se do tenké čárky. Pilot ukázal před sebe.

Bigglesův velbloud se začal propadat do prostoru a zvuk motoru se ztišil. Thirty sevřel knipl a ubral plyn. Nos letounu se naklonil, bristol začal ztrácet výšku a klouzal k přistání.

Při pomalém klouzavém letu Thirty pečlivě zkoumal povrch země pod sebou. Krajina mu náhle připadala zcela neznámá a nehostinná, nedokázal se upamatovat ani na nejmenší detail. Při pozornějším pohledu konečně našel první bod, který hledal.

Byla to dvě malá jezírka, propojená úzkým kanálem, připomínající umlčený kostelní zvon. Znal to místo dobře, vždyť tam s Nigelem mnohokrát rybařili! To už rozeznával i silnici, prodírající se mezi pahorky vzhůru. Na jednom kopci trůnil krásný hrad a kousek pod ním se kroutil jejich pstruhový potok!

Pak se už stačilo rozhlédnout a spatřil plochu vhodnou k přistání. Byla přesně tam, kde být měla. Pocítil zamrazení v zádech, neboť celkový obraz krajiny pod ním se v ničem nelišil od jeho představ. Chyběla pouze lovecká chata, kterou ale nemohl vidět, protože ležela hluboko v údolí, odkud se ještě nezvedla mlha.

Ručička výškoměru vytrvale klesala, země pod břichem letadla se přibližovala a získávala ráz pěkného horského údolí. Všude v něm vládl posvátný klid. Po silnici nikdo nešel a neposkakoval po ní ani ten nejmenší selský povoz. Nebylo divu. Dosud se nerozednilo a pahorkatina v okolí poskytovala pramálo míst k pěstování plodin.

Políček bylo vidět málo a nebyla velká, takže chudí rolníci neměli důvod plahočit se na nich od časného rána.

Bristol pomalu klesal na zelenou plochu. Petr se zabořil hlouběji do sedačky a soustředil se na přistání na neznámé ploše. Byl si vědom, že ulomená kola podvozku by mohla být pro něj a pro Flámu osudná. Upadli by do zajetí v srdci německé říše a patrně by skončili jako špioni před hlavními popravčí čtyry. Přistání britského letadla v horách by stačilo k tomu, aby potulní uhlíři, pálící v lese dřevěné uhlí, spustili pokřik. Pak by nezbývalo než rychle hledat úkryt a zapomenout na sny o záchraně Fortyho.

„Pokud tady vůbec někde je,“ zamumlal smutně Thirty.

Jeho obavy z přistání se brzy rozplynuly. Bristol jen několikrát poskočil na malých hrbolcích a zastavil se ve stínu větví prvních borovic na úpatí lesa.

Přistání obou velbloudů doprovodil šelest vzduchu mezi výztuhami křídel. Biggles ani Algy nevypnuli motory, ale pouze snížili obrátky na minimum.

Thirty s Flámou běželi po travnaté ploše vstříc přistávajícím strojům. Když Biggles konečně vypnul motor, byli už u něj a začali stíhačku tlačit co nejhluběji mezi stromy. Otočili letoun, aby stál nosem k otevřené planině připraven k okamžitému odletu, kdyby bylo nutné rychle odtud zmizet. Algy se k nim okamžitě přidal a všichni čtyři se nepřestali plahočit kolem letadel, pokud v úkrytu borovic nezmizel i bristol a druhý velbloud. Konečně stály stroje ve formaci a zastavili se i muži.

„Ted' ticho!“ řekl Biggles.

Stáli pod neprostupnou klenbou větví a pečlivě naslouchali. Ranní ticho rušilo jen trylkování ptáků a zurčení potůčku kdesi v lese. Vyčkali v té idyle asi pět minut a neozvalo se nic.

„Výborně!“ ulevilo se Bigglesovi. „První část plánu nám vyšla na jedničku. Zdá se, že jsme nevzbudili pozornost. Ted' rychle k chatě. Mějte prsty na spouštích, ale nařizují, abyste pistole použili pouze, kdybychom narazili na ozbrojenou hlídku. Dřevaři a nějací tuláci, kteří tu mohou žít, na nás útočit nebudou. Budou z nás mít větší strach, než my máme z nich. Pokud nám ale nebude štěstěna přát a narazíme na německé jednotky, budeme se bránit. Bude to

naše malá pěší válka, pánové. Na život a na smrt. Vy, Dicku, zůstanete u letadel. Víte, co máte dělat?“

„Ano, pane.“

„Co?“

„Budu hlídat stroje a udržovat je připravené k odletu. Pokud bych uslyšel výstřely, nahodím motor bristolu a natočím vrtule vašich stíhaček. Kdyby naopak nepřítel odhalil naše letouny, vystřelím třikrát do vzduchu.“

„Velmi dobře,“ řekl Biggles. „Thirty, ved'te nás!“

KAPITOLA SEDMÁ

BUĎ... ANEBO

Thirty vedl Bigglese a Algyho přímo k úpatí kopců. Krácel rychle ale opatrně a starostlivě obhlížel terén. Vpravo se otevřelo úzké údolí, na jehož dně bublal potok. Zabočil tam a náhle kolem nich strměly příkré skalní stěny sahající do výše dobrých tří set stop.

„Je to tady hodně příkré,“ upozornil Petr. „Nejlépe bude, když se pustíme podél potoka.“

Biggles kývl, nebylo těžké odhadnout, že Thirty má pravdu. Už zde, na kraji jim bránily v postupu rozeklané balvany. Neviděli ani stopy po zvěři s výjimkou horských králíků, jejichž doupata zahlédli v okolních svazích.

Klopýtali dál přes kameny břehem horské bystřiny, a s úžasem pozorovali dovádění hejna velkých pstruhů v průzračné vodě.

„Sem jsme chodili s bráchou rybařit,“ řekl Petr smutně.

„Teď tu máme důležitější práci,“ zarazil jej Biggles. „Dávejte si pozor na každý krok, pánové. Vymknutý kotník by nám úlohu určitě neulehčil.“

Šli dál asi deset minut a zurčení potoka rušily jen jejich opatrné kroky. Stezka stoupala, až Thirty rozhrnul vřes rostoucí ze skuliny mezi plochými kameny. Zastavil se a ukázal před sebe.

„Tamhle stojí chata,“ řekl zastřeným hlasem.

Nakukovali mu zvědavě přes rameno a viděli boční údolí podobné tomu, kterým právě prošli. Jen jeho svahy byly mírnější a balvanů, povalujících se na dně, bylo poskrovnu. Polorozbořená chata stála nedaleko od nich na úpatí svahu. Algy užasle vydechl. Tak malebnou krajinu ještě nikdy neviděl.

„Jak to, pánové, vypadá,“ řekl Biggles, „nikoho tu nenajdeme. Vsázím se, že chata je prázdná.“

„I kdyby tam někdo byl, určitě nebude tak brzo ráno vzhůru,“ odsekl Thirty nervózně.

„Dobrá, dobrá,“ usmál se Biggles. Jdeme rozehnat pochybnosti. Hned poznáme, zda v té chatě někdo přespává.“

Vykročil, ale náhle se zarazil a jako zajíc vyplašený stínem orla mrskl sebou na zem. „Ticho!“ zasyčel. Ve chvíli kdy se sesouvali k zemi druhí dva, rozlehla se nad údolím ozvěna výkřiku.

„Co to bylo?“ hlesl Algy.

„Nějaké volání,“ zašeptal pobledlý Thirty. „Jako na psa.“

„Nejspíš, hajný,“ pokrčil rameny Biggles. „Ale nezdá se mi, že by tu byly bohaté honitby.“

„V podhůří žije spousta divočáků a někdy se zatoulají až do údolí. Panstvo si sem chodilo občas zastřílet.“

Dohady skončily rychle. Dole u vstupu do údolí se zjevila skupina mužů. Bylo jich šest a vpředu běžel chlap, vedoucí na vodítku obrovitého psa. Na klobouku se mu klátil okázalý chochol a za opaskem trčel lovecký roh. Podivný psovod!

Thirty však rázem pochopil, že nejde o myslivecké radovánky a jeho tvář zbledla. Muži následující hajného a jeho psa byli navlečení do šedých uniforem pruské armády a na hlavě velitele, jejich Unterofiziera, se skvěla pýcha mnoha německých vojáků, přilba zvaná pickelhaubna. Podle směru, který udával pes, nebylo pochyb, že míří k chatě a způsob jejich postupu byl stejně jednoznačný. Někoho hledali, pronásledovali!

„A to jsme se dostali tak blízko. Pět minut, hloupých pět minut!“ vzdychl Thirty a otočil se k Bigglesovi: Já to nevzdám, pane!“

„Neztrácet hlavu,“ sykl Biggles. „Měl byste křepčit radostí!“

Já? Proboha proč?“

„Copak vám nedošlo, co ta skupina znamená?“ žasl Biggles. Jednu nesmírně důležitou věc, člověče! Váš bratr žije a je tady. Hajný ho asi objevil a přivolal hlídku. A nedělejte si starosti. Železa pasti nezaklapla, a když nezpanikaříme, máme situaci v rukou. My o nich víme, zatímco oni nevědí o nás! Necháme je vyložit karty na stůl, ale trumfy držíme v ruce my! Tímhle směrem! Rychle!“

Biggles se začal spouštět ze svahu, aniž by se ohlédl, zda ho ostatní následují. Opatrně překračoval balvany a spadlé větve, které se tam povalovaly v cestě. V ruce držel odjištěnou pistoli.

Následovali ho dolů a pak co nejtíšeji sloupali do protějšího svahu, kde byli v hustém porostu dokonale skryti. Napadané jemné jehličí tlumilo jejich kroky, takže kráčeli jako po sametu a brzy se dostali na svah ležící proti chatě. Tam Biggles varovně zvedl ruku. Zastavili se a on sám se začal tiše plížit na skalní ostroh. Když byl na místě, vzhlédl a strnul.

Na divokém skalnatém jevišti se zjevil další herec a Bigglese napadlo, že zdánlivá opuštěnost tohoto místa je pěkný podvod. „Hemží se to tu lidmi!“ zamumlal, a kývl na svůj doprovod.

Cizinec se blížil k chatě táhlou průrvou, kterou si ve skalách vymlely vody každoročními jarními přívaly. Muž vypadal jako tulák. Neměl kabát, a cáry, do kterých byl oblečen, připomínaly košili a kalhoty jenom vzdáleně. Dlouhé kadeře nečesaných mastných vlasů mu splihle ležely na krku a jeho bradu zdobilo husté strniště, nasvědčující tomu, že se nejméně měsíc neholil. V ruce si nesl snídani — malého králíka či snad sviště.

Koryto, kterým sestupoval, mu bránilo ve výhledu. Němce neviděl a oni samozřejmě neviděli jeho.

„Všechny cesty vedou do Říma,“ zašeptal Biggles, jako nefalšovaný vzdělanec. „Všichni míří k chatě!“ „Římané by se ti za tu ruinu poděkovali...“ špitl Algy.

„Ti mě nezajímají,“ sykl Biggles. „Pánové, je to on!“

„Jak to můžete vědět?“ ozval se Thirty. „Nepoznávám ho.“

„Tak se podívejte na jeho boty. Tak dobré ševce nemají nikde jinde než v Londýně. Je to on, váš bratr!“

Jdu tam!“ vykřikl Thirty. Vyskočil a chystal se vpadnout přímo do jámy lvové. Už otvíral ústa, aby varoval Nigela výkřikem, ale

Biggles byl rychlejší. Vymrštil se a srazil pošetilého mladíka do měkkého jehličí. Ruku mu přitiskl na ústa.

„Ticho,“ zasyčel důrazně. „To chceš, aby nás dostali všechny? Naše pistole mají mnohem menší dostřel než jejich pušky.“

Uvolnil sevření, vstal a schlíplý Thirty se málem rozvzlykal.

„Ticho!“ opakoval Biggles. „V téhle situaci platí staré známé přísloví: Dvakrát měř a jednou řež! Musíme sledovat vývoj a mít všech pět pohromadě. Žádné bláznění,“ vrčel.

Začínalo další dějství dramatu a čtyři letci se tiše choulili na první galerii. Výhled měli výtečný.

Nic netušící Nigel Fortymore, a všichni už věřili, že jde o něj, opustil své ochranné koryto a vydal se k chatě naplněn příjemnou představou, že brzy rozdělá oheň a pak se dá do přípravy masité snídaně...

Stačilo však jen pár jeho kroků kamennou sutí a tiché údolí se rozeznělo nárazy padajícího šterku. Němci, blížící se k chatě hustým porostem kosodřeviny a žlutě kvetoucího hlodaše, zbystřili pozornost. Zastavili se a hluku se vylekal i jeho původce. Když však ozvěna dozněla a nic se nedělo, pokračoval klidně v pouti ke svému dočasnému sídlu. Svižně přeběhl otevřenou louku, dokonce si poskočil, a aniž by si něčeho podezřelého všiml, doběhl k chatě a zmizel uvnitř.

V tu chvíli se dala do pohybu i německá hlídka. Polorozpadlé stavení ji přitahovalo jak silný magnet a netrvalo ani minutu a muži v uniformách obklopili chatu.

Chudák Thirty pocítil, jak se mu rozbušilo srdce. S pootevřenými vyschlými rty sledoval, co přijde.

Bylo to velmi jednoduché.

Unteroffizier vydal rozkaz, vojáci zvedli hlavně pušek a namířili je na okna. Vyštěkl rozkaz tak rázně, že ho dobře slyšela i první galerie v hledišti. Potom velitel jedním rozmachem pažby rozrazil dveře a vnikl dovnitř. Vzápětí se do chaty nahrnuli i zbylí Němci, kterým asi zapomněl poručit, aby čekali venku...

„Jsme na řadě, pánové!“ ožil Biggles. „Jdeme! Ted' nebo nikdy!“

Všichni tři vyrazili co nejrychleji dolů kamenitým svahem. Neobešlo se to bez hluku, neboť pádili mohutnými skoky, až kamení rachotilo. Hned byli u potoka, přebrodili ho tak rychle, že voda stříkala a navzdory nebezpečí se nezadržitelně blížili k chatě. Vypadalo to jako zázrak, ale zevnitř nikdo nevyběhl, snad tam hluk kamenné laviny nedolehl.

Asi dvacet kroků před chatou zvedl Biggles ruku. Zastavili se.

Thirty mačkal pistoli až mu zbělely klouby, volnou rukou si otíral orosené čelo a vytřeštěnýma očima sledoval Bigglese, který se plížil k chatě, přikrčen jako indián na válečné stezce. Za rohem poklekl a naznačil ostatním, aby se k němu přidali. Uvnitř srubu zněla úsečná němčina, jen občas prokládaná mírnějším tónem.

„Počkáme, až vystřčí hlavu!“ zašeptal Biggles. „Připravte si pistole. Až dám pokyn, zaútočíme. Pokud odhodí zbraně, bude vše v pořádku, jestli se nám ale postaví na odpor, musíme dostat my je. Oni by také neváhali odeslat naše duše k nebesům bez použití letadla. Pst! Už jdou ven!“

Letci zaujali pozice za chatou, dále od vchodu. Na dveře neviděli, ale podle hluku a hlasů si mohli snadno domyslet, co se tam děje. Slyšeli prasknutí dveří, praskání větviček pod okovanými botami i zacinknutí kovu německé pušky o jakousi přezku.

Thirty sledoval Bigglese, který připomínal jestřába před útokem, odhodlán okamžitě ho napodobit. Konečně Biggles prudce trhl hlavou a s pistolí v natažené ruce se vyřítíl na otevřenou pláň. Thirty i Algy vyrazili za ním.

„Ruce vzhůru!“ zařval Biggles německy.

Na chvilku zavládlo ticho, připomínající napjaté čekání na hluk hromu po zášlehu blesku. Ticho před děsivým zaduněním. Muži z německé jednotky se proměnili v solné sloupce. Zírali do namířených hlavní pistolí jako uhranutí. Uplynuly snad tři vteřiny, než se první z nich zmohl na pohyb.

Byl to poddůstojník. Drsně zavrčel a zvedl pušku, jenže v téže vteřině štkl Bigglesův revolver. Ve tváři zasaženého Němce se zjevil výraz úžasu, paže svírající zbraň ochably, kolena se mu podlomila a muž se zhroutil k zemi.

O odpor by se pokusili i další vojáci, ale udělal to jen jeden a ostatní si to raději rozmysleli. Ten nejodvážnější odskočil vzad a pokusil se zmizet za rohem. Ozvala se Thirtyho pistole, ale kulka z ní jen vyštípla třísky z roubeného trámu.

„Musíte ho dostat!“ vykřikl Biggles, ale splnit jeho rozkaz bylo více než obtížné. Voják byl skvělý běžec, pelášil po svahu jako zajíc, kličkoval a stačil při tom dokonce i nadávat.

„Nech ho!“ zastavil Biggles Algyho, který se chtěl rozběhnout za uprchlíkem. Hlaveň jeho pistole však při tom nepřestala sledovat ty poddajnější zajatce, odhazující ručnice a pokorně zvedající ruce k nebesům.

„Gehen!“ přikázal Biggles německým vojákům a ukázal směrem, odkud sem přišli.

Němci s pobledlými tvářemi zahájili spěšný ústup, který se změnil v úprk, jakmile se dostali z dostřelu. Bez pušek by neměli být nebezpeční.

Biggles se obrátil k zarostlému pobudovi v botech z Londýna, jenž se od začátku záchranné operace nedokázal ani pohnout. Zdálo se, že je ohromen stejně, jako německé pátrací komando.

„Jste Fortymore?“ zeptal se Biggles.

„Ano.“

„Tak rychle pryč odtud! Klepání po ramenou a potřásání rukama si necháme na jindy. Rychle! Nepůjdeme daleko a tady se za pár minut začne vařit i voda v potoce.“

Nečekal na odpověď, otočil se a rozběhl se směrem k ukrytým letadlům. Zahájil tak ústup, který však na počátku přibrzdila nemilá příhoda.

Veselé trylkování ptáků v korunách stromů náhle přehlušil řev leteckého motoru. To by bylo v pořádku, kdyby se v téže chvíli kousek před nimi neozval výstřel z pušky. Od skalní stěny, pod kterou utíkali, se odštípl úlomek, a zasvištěl Bigglesovi těsně kolem hlavy.

„To ten uprchlík,“ křikl Biggles. „Dávejte pozor! Kryjte se!“

Puška se ozvala ještě dvakrát, ale jak Němec dobře běhal, tak hanebně střílel. Nepatřil k lovcům schopným zasáhnout běžící cíl a letci utíkali jako srnci.

Vběhli do prvního údolí, plného balvanů. Prosmykali se mezi nimi, přeskakovali je a hnali se po proudu potoka, až se pstruzi poplašili. Biggles vedl. Nepolevil, dokud nespátřil své milované velbloudy. Nezastavil ani potom, ale zpomalil, aby počkal na Nigela, který sotva lapał po dechu. Na první pohled bylo patrné, že má toho skotačení plné zuby.

„Omlouvám se, že jste musel spurtovat jako na olympiádě,“ otočil se k němu Biggles. „Nebyli jsme na ty Němce příliš zdvořilí, takže od nich nečekám zvláštní přívětivost. K našim drakům je to už jen kousek. Vidíte je?“

Forty, lapající po kyslíku, jen přikývl.

Fláma — Dick splnil rozkazy beze zbytku. Stroje byly připraveny a vrtule bristolu se točila. On sám stál u příďe Bigglesova camela.

„Výborně,“ zavolal na něj Biggles. „Všechno šlo jak po drátku. Je tu všechno v pořádku, Flámo?“

„Nic se nedělo,“ řekl Dick. Pak se mu v očích smíchal úžas s radostí. Jejda, vy ho máte!“ vykřikl.

„Na oslavy není čas,“ zabrzdil ho Biggles. „Za pár minut tu bude smečka honících psů a sto pušek. Pryč odtud! Forty, vy letíte vzadu v Biffovi.“

Všichni piloti věděli, že letounu Bristol nikdo neřekne jinak než Biff.

„Thirty, ty víš, kudy domů,“ pokračoval Biggles. „Upaluj tam tak rychle, jak to půjde. Nezdržuj se, ani kdyby ti hořelo kormidlo. Než se Němci dostanou k telefonu a nažhaví dráty, musíme být co nejdál odtud! Pokud se s Algym někde zdržíme, nehledej nás a leť dál o sto šest. To je všechno!“

Skupina se rozdělila a každý znal svou úlohu. Fláma nahodil vrtuli Bigglesova velblouda a pak pomohl i Algymu. Sám se pak vyšvihl na zadní sedadlo bristolu a nacpal se vedle Fortyho.

„Jako sardinky,“ usmál se hořce. „A co teprve, jestli budeme muset střílet!“

„Lehni si na zem,“ vyzval ho Forty. „Bude to lepší. Zatížení stroje se lépe rozdělí a já si snáze poradím s kulomety, kdybychom byli v tísni. Útok se dá čekat!“

Řev motorů rozechvěl větve borovic a nesl se do dálky. Závěrečný let byl připraven. Thirty se přesvědčil, že všechno je v pořádku a otevřel plyn naplno. Bristol poskočil, rozjel se loukou, nabral rychlost a vznesl se do vzduchu. Pilot se ještě jednou krátce ohlédl, aby se ujistil, že ho obě stíhačky sledují a otočil nos letounu k západu.

V Thirtyho srdci se rozhostila radost, ke které se nyní přidala i velká dávka sebedůvěry.

„Za hodinu jsme v bezpečí,“ výskl. „Co myslíš, Nigele?“

Jeho bratr, ohlušený řevem motoru, ho pochopitelně neslyšel.

KAPITOLA OSMÁ

S NASAZENÍM ŽIVOTA

Thirtyho rozjařenost nestála bohužel na pevných základech. Mladý pilot dosud postrádal zkušenosti starších letců a nemohl vědět, že návrat k západu obvykle trvá podstatně déle než cesta opačným směrem. V severní Francii převládají západní větry, které sníží svými mohutnými poryvy rychlost letounu a zanáší ho z kurzu, někdy i hluboko do vnitrozemí.

Thirty poprvé zaváhal po necelé hodině letu. Vznášeli se ve výši asi deset tisíc stop, když se jeho užaslé oči stočily dolů, kde spočinuly na nepřehlédnutelném orientačním bodu. Prostíralo se tam velké jezero. Pohlédl na hodinky. Podle času stráveného ve vzduchu by měli být už nedaleko mateřské základny, jenomže věděl, že od tohoto jezera je domů ještě daleko. Pochopil, že dosud nemá za sebou ani dvě třetiny cesty.

Znovu se podíval dolů a upoutal ho oheň, čadící u cesty, na konci velkého bramborového pole. Hustý kouř by nepřehlédl ani naprostý letecký novic a Thirty se uškříbl. Podle převalujících se obláček dýmu odhadl, že rychlost větru při zemi neklesá pod třicet mil v hodině. Teprve nyní pochopil, jak podcenil vliv přírodního živlu.

„Hrome,“ zamumlal. „Ten vítr se mnou laškuje.“

Let dosud probíhal klidně, po krvežíznivých stíhačích s kříži na křídlech nikde ani stopa. Nahoře se klenulo jasné čisté nebe a jen daleko vpředu se rýsoval náznak kupovité oblačnosti. Thirty si však uvědomil, jak hluboko za nepřátelskými liniemi ještě letí a rozhlédl se po obloze mnohem starostlivěji.

Bristol se hnal oblakům vstříc, jakoby se už těšil na setkání. Thirtyho sluch, otupený neustálým hukotem motoru, Ted' jeho rachot sotva vnímal. Opřel se o okraj bortu a shýbl se pro mapu, která mu spadla na podlahu, a v té chvíli spatřil, jak Bigglesův velbloud zamával křídly.

Velitel mu ukazoval, aby upravil letový kurz. Kývl a udělal to, přestože nechápal smysl toho manévru. Nic se nedělo a druhý camel pokračoval v letu původním směrem. Nahoře neletělo nic, na to by dal Thirty ruku do ohně, takže dole! Upřel zrak k zemi a dlouho tam nenacházel nic zajímavého... až přece! Byli tam!

Hluboko pod křídly bristolu přelétávalo značné množství malých předmětů. Připomínalo to roj včel, ale byla to letadla! Protože se vznášela velmi nízko, zdálo se, že se sunou přímo po zelené luční trávě.

Byly hluboko a dost daleko, takže Thirty nerozeznal, jaké znaky zdobí jejich křídla. Bylo ovšem nad slunce jasné, že to budou zlovolné vosy, odhodlané útočit a bodat.

Celý roj letěl ve formaci „V“ a mířil jiným směrem než oni sami. Už už se zdálo, že nebezpečí pomine během minuty či dvou, avšak náhle se na vedoucím stroji německého seskupení cosi zablesklo. Thirty pochopil, co se stalo. Velitel skupiny měnil kurz.

Jeden stroj za druhým měnil směr i výšku a sluneční paprsky, odrážející se od nakloněných křídel vyvolávaly zdání elektrické bouře.

Němci je objevili náhodou, ale ta náhoda byla zákonitá. Britská výprava se nad cizím územím zdržovala již příliš dlouho...

Thirty bedlivě sledoval pohyb roje a během malé chvíle přestal pochybovat, že o nich nepřítel neví. Závěr byl jasný. Bystrozraký německý průzkumník zahlédl nad sebou neznámá letadla a následoval pokyn zjistit, kdo se vetřel do zdejšího vzdušného prostoru!

Pohled na černé kříže na koncích křídel sevřel Thirtymu žaludek. Na tváři i na zádech mu vyvstal chladný pot. Dávno pochopil, co znamenalo Bigglesovo varování. Jeho velitel spatřil nepřátelský roj dávno předtím, než si ji všiml on sám. Změna kurzu znamenala pokus vyhnout se střetnutí a zmizet. Nevyšlo to.

Thirty nervózně zamrkal. Náhle zatoužil po frontových zákopech a byl by šťasten, kdyby mohl vlétnout do německé protiletecké palby. Věděl však, že se těší marně a tak jen odhadoval, jak dlouho bude německý roj stoupat, než zaútočí. Pět minut? Sedm?

Oněch pět minut nemělo konce. Mladík těkal očima z ciferníku hodinek k německým strojům a zase zpátky. Pár minut mu náhle připadalo jako věčnost, jako nekonečné čekání na smrt.

Zadíval se pod sebe. Nepřítel stále nabíral výšku a byl už jen o tisíc stop níže. Pak už zbývalo sotva sto yardů... a Němci byli tu! Formace pozměnila kurz, aby se dostala britským drzounům do týla.

Petr se ohlédl k bratrovi a užasle polkl. Forty byl skloněn ke kulometu a na pohled znuděně sledoval jeho hlavní blížící se německé stíhačky. Thirty se usmál. Pohled na klidného Nigela by vlil dobrou pintu životodárné sebevíry i tomu nejroztřesenějšímu zoufalci.

Odvrátil zrak k nepříteli. Zahlédl už jen tři albatrosy, neboť ostatní stroje už měl za sebou, visely za směrovkami bristolů. Letouny stále nabíraly výšku a šplhaly nezadržitelně do pozice výhodné pro útok.

Kde jsou camely? Uviděl je několik desítek yardů vzadu nad sebou, vznášely se tam klidně a nevzrušeně v očekávání věcí příštích. Petr sice vůbec nechápal, proč ti dva nevyužili výškové převahy, dokud ji měli, ale zeptat se na to Bigglese nemohl. Ostatně nyní by na šťouravé otázky nováčka stejně nebyl čas.

Mžikl na hodinky. Bylo to už asi po padesáté, co u nich hledal spásu, ale měl pocit, že se ručičky snad zastavily. Před čtvrt hodinou přece ukazovaly jen o minutu méně! Je to možné? Thirty tlumeně zaklel, zdálo se mu, že se čas zbláznil. Byl ve vzduchu již půl druhé hodiny a zákopy nikde. Jediné, co viděl před sebou, byla široká oblačná fronta. Ležela už blízko, avšak bílé obláčky jaksi změnilly tvář. Letěl do hustých, kyprých mračen.

Neztrácel víru, že je Biggles obratně vyvede z téhle nechutné kaše a nyní tu byla i spásná mračna. Řítil se do rozšklebeného ústí průrvy mezi nimi, když se tam fialově a rudě zablesklo. To nebyla bouře! Vznášelo se tam pět německých trojplošníků!

Thirty si s hrůzou uvědomil, že nepřátelské stroje manévrují přesně tak, jak se sluší na připravenou bojovou operaci. Němci už spatřili tři stroje nesoucí modrobíločervené kokardy a teď jim přehrazují cestu. Ta fialová letadla střežila neviditelnou hranici nad frontou.

„Odřízli nás od základny,“ pomyslel si hořce mladík. Jsme teď ve dvojím ohni.“

Ohlédl se a spatřil Bigglese i Algyho, jak na něj zuřivě mávají. Jejich zběsilé pohyby mu připomněly pantomimu, ale nezasmál se. Navzájem si oba ostřílení piloti zjevně rozuměli i beze slov, neboť Algy na Bigglese souhlasně kývl. Sklonil pak nos velblouda dolů, zatímco Biggles ho namířil vzhůru a mávl na Thirtyho, aby ho následoval.

Thirty poslechl bez zaváhání, ačkoli bylo jasné, že ho Biggles vede vstříc číhajícím trojplošníkům, letícím nepatrně níže než oni dva. Němcům úhybný manévra neušel a přídě všech vyčkávajících letadel se zvedly jako na povel.

V následujících vteřinách Petr ani nedýchal. Jako sokol, vědomý si síly pařátů a ostrého zobáku, vrhl se Bigglesův camel vpřed na pronásledovatele. Jakoby si popletl úlohu, kterou mu německá přesila přisoudila! Mladík, který se už sžil s řízením bristolů, pozoroval další vývoj událostí jako napínavý film. S posvátnou úctou a vytřeštěnými očima sledoval bezohledný Bigglesův útok, který přece musel skončit srážkou jeho letadla s německým. Něco mu říkalo, že Bigglese nic nezastaví. Film běžel dál a Thirty si užasle uvědomil, že neodvratný konec obou letadel, ho jaksi nezneklidňuje. Žasl sám nad sebou, ale vzápětí se zařekl, že ani on sám jim neustoupí!

Od hlavně Bigglesova horního kulometu zableskly malé plaménky. Z ústí zbraně vytryskl déšť kulek a narazil na krvavě rudou kapotu nepřátelského letounu, který sem tak dlouho a pracně

stoupal. Stále se přitom blížili k mrakům, chybělo k nim pouhých dvě stě yardů a ti dva se stále řítili vstříc jisté záhubě...

Kolem něj se přehnal žlutý přízrak a Petr odtrhl od souboje oči. Jen o vlásek minul jeden poblázněný albatros konec křídla jeho bristolu. Hoch se rozhlédl a prudce vydechl. Německá formace se před jeho očima rozpadala jako domeček z karet. Jak zděšené hejno koroptví se skopčácké letouny rozlétaly po obloze a kulometry bezhlavě střílely do všech světových stran.

Opět se kolem přehnal Němec a Thirty měl dobrou příležitost vidět i ten nejmenší detail protivníkovy stroje. Spatřil zdvihající se písty a kouřové zplodiny dýmající z motoru. Pak uviděl i pilotovu tvář se zaťatou čelistí a vytřeštěnýma očima za brýlemi. Někde blízko zaskřehotal kulomet, ale Thirty to spíše cítil než slyšel.

Náhle byla německá stíhačka pryč, ustalo i rachocení kulometu a vzduch byl průzračně čistý, Thirty letěl nad oblakem a potom do jeho zorného pole veplul letoun. Byl to Bigglesův velbloud a pilot ho zval za sebou... Petr nechápal, jak Biggles unikl ze spárů smrti, a chtěl na něj radostně mávnout, nedostal však příležitost.

Velitelův stroj totiž vzápětí prudce sklonil nos a Thirty ho dokázal následovat jen s vypětím všech sil. Řítili se dolů stále rychleji a v chlapcových uších se rozeznělo hrozivé svištění, přecházející až k ostrému jekotu. Zaťal zuby a ohlédl se.

Obloha za ním připomínala přeplněnou, živou ulici. Všude zmateně poletovala různá letadla. Neměl čas zkoumat jejich typy a barvy, protože musel věnovat veškerou pozornost řízení bristolu. Držet se za Bigglesem, vedle něhož se objevil i Algy, nebylo ani trochu jednoduché. Následující obrat obou camelů směřoval totiž do bezedné propasti mezi oblaky, kde číhaly trojplášňíky.

Thirty později dospěl k názoru, že obraz následujících minut by nedokázal popsat ani sám božský Dante. Sám měl pocit, že vede svůj stroj do pekla, nebo na místo ještě o něco zatracenější.

Před ním se rozvířala bezedná hlubina, jejíž dno se rozplývalo v kalné břečce. Od modré klenby nebes tam spadaly příkré boční srázy připomínající ledovec a oslnivě bílé paprsky slunce sem občas šlehly některou průrvou jako oslňující světlomet. Obloha brzy zmizela a

hrůzu pádu do propasti ještě zvyšovaly děsivé zvuky téměř střemhlavého letu, které Thirty slyšel poprvé.

Dolů... dolů... stále dolů! Pak plochý obrat kolem bledě šedivého sloupce mlhy a Thirty nejasně slyšel, jak někde střílí kulomet. Zdálo se mu to daleko, ale když se ohlédl přes rameno, poznal, že to je Forty, střílející kamsi dozadu.

Náhle se Bigglesův velbloud prudce obrátil doprava, až Thirty zatrnul, že se mu utrhnou křídla. Nestalo se, ale bristol stíhače předhonil. Pilot si uvědomil chybu, napodobil Bigglesův manévr a také bristol obrat vydržel. Až nyní spatřil Petr obraz nerovné bitvy v oblacích. Mlžnou propastí se řítilo dobrých dvacet strojů a pohled na dravce, vrhající se za nimi, byl tak vzrušující, že Petr málem zapomněl, že i on pilotuje...

Veliký, tmavě zelený dvoumístný stroj, nesoucí na křídlech a na trupu černé kříže, se vynořil z kalné mlhy a snažil se zmizet v oblaku. Rychlost, se kterou se vyplašený pilot pokoušel uniknout, vyvolala na Petrových rtech úsměv. Podíval se dolů a ke svému úžasu tam zahlédl krajinu. Připomněla mu úzký záhon, či spíše víko rakve. Nehluboko pod letounem přecházela tmavá zeleň polí v hnědou rozbrázděnou ornici.

Viděl zákopy!

V té chvíli provedli Biggles s Algym další obrat. Thirty to chtěl také zkusit, ale pak si všiml, že Biggles na něj zuřivě mává, aby pokračoval v letu na domovskou základnu. Zhluboka vzdychl, neboť pochopil, co ti dva udělají. Postaví se na odpor nepříteli, který se snažil zaútočit na bristol. Když poletí sám a oni Němce odlákají, získá dostatek času doletět domů.

Podíval se na výškoměr. Ručička už klesala pod dva tisíce stop. Výšku ztratili, když se krkolomně řítili dírou v mracích. Zvedl oči k obloze, aby zjistil, kde se toulá jeho doprovod, jenomže neviděl nic, nebyl ani schopen odhadnout, kde v mracích číhají. Pak zaslechl Fortyho hvízdnutí. Ohlédl se. Jeho střelec ukazoval dopředu, na levou stranu, a když tam Petr upřel zrak, uviděl, že se přímo k němu snášejí čtyři stíhačky. Trhl sebou, ale vzápětí úlevně vydechl. Poznal, že to jsou camely, v jejichž čele letí Mahoneyův stroj, ozdobený červenomodrozlutým lemováním.

„Zasloužil bych ránu do zubů,“ zasténal. „Nebýt Fortyho, úplně bych je přehlédł. Tolik letadel...“

Teprve teď pochopil jak se Biggles s Mahoneyem dohodl, jen mu nebylo jasné, jak ti dva dokázali operaci tak přesně načasovat. Přitáhl knipl, zamával křídly na znamení, že o velbloudech ví a stoupal jim v ústřety.

Střelba německých protiletadlových děl už dávno nebyla pro Petra překvapením a obláčky výbuchů se ostatně zjevovaly na obloze řidčeji, než bylo obvyklé. Plynulým obloukem přizpůsobil kurz svého letu čtveřici camelů a zamířil k letišti. Očekával, že ho budou následovat.

Všem překvapením však ještě nebyl konec. Ačkoli Thirty nepřestal sledovat spodní hranici oblaků, málem nadskočil na sedačce úlekem, když se nedaleko něj vynořil z mraku přízrak. K zemi se řítíl hořící trojplášník, zanechávající za sebou plamenný chochol. Zdálo se, že nešťastný pilot propásl šanci opustit letoun včas.

Ani to nebylo všechno. Vzápětí se téměř ze stejného místa mraku vyklubal zdivočelý albatros a bez váhání zamířil k bristolu. Palbu zahájil předčasně, na velkou vzdálenost, vystřelil však jedinou dávku. Jeho pilot si totiž ke svému štěstí všiml číhající britské letky a zvedl stroj vzhůru tak rychle, jakoby pod nosem stíhačky něco vybuchlo. Albatros se otočil a pelášil zpátky tam, odkud přišel a znovu mu přálo štěstí, protože se jen těsně minul s dalším trojplášníkem. Další z fialových strojů ven z mraků spíše vypadl, než vylétl. Vrtule se mu netočila a pilot se zoufale snažil změnit pád stroje na klouzavý let.

Až nyní spatřil Thirty velblouda, který sem odkudsi mířil. Když jeho pilot spatřil propadající se fialový letoun, sklonil příď a vypálil z horního kulometu dávku z milosti. Trojplášník přešel do vývrtky a Thirty zamžikal. Vítězný velbloud nenesl žádné barevné pruhy na trupu. Musel to být stroj Algyho. „Algy je tady!“ hlesl. „Kde má Bigglese?“

Nemusel dlouho hledat. Bigglesův letoun se objevil asi o míli dál, blíže frontě. Vynořil se z oblaků pomalu a důstojně, jako když anděl sestupuje z nebes...

Trvalo mu necelou vteřinu, než se zorientoval. Pak se před camela sklonila a Biggles namířil rovnou k zákopům. Piloti dalších šesti letadel neváhali a následovali ho jako poslušní žáčkové. Palebná přehrada vybuchujících šrapnelů zhoustla, ale dělostřelci měli špatnou mušku. Územím nikoho stroje neprolétly ve formaci. Šlo o prostý přelet jednotlivých letadel po splnění úkolu. Rychle, co nejrychleji domů!

Thirty přistál jako třetí v pořadí a zaroloval vedle Algyho. Ten vyskočil na trávu a utíkal k bristolu.

„Viděls toho Skopčáka?“ smál se. „Upaloval jako zajíc, když nás zahlédl! Já měl dojem, že si vyvrkne kormidlo...“

„Ano, pane,“ řekl úslužně Thirty, který nechápal, jak se Algy může takhle smát. Jemu se podlamovala kolena, žaludek měl stažený a v hrdle vyprahlo. Jako papírová loutka vylezl na křídlo, skočil na zem a zdřevěnělá kolena se mu podlomila, div že neupadl.

KAPITOLA DEVÁTÁ

FORTY PŘEDKLÁDÁ NÁVRH

Forty už stál na zemi a právě slézal Fláma. Byl na tom mnohem hůř než Petr. Z ležení v úzkém prostoru měl pokroucené celé tělo. Uvolňoval si ztuhlé údy a jeho klouby lupaly, jako by někdo střílel z pistole. Přišel k nim Mahoney a další piloti a letiště burácelo smíchem.

„Bylo štěstí, že jste přiletěli k ohni včas,“ smál se Thirty, aby zbavil přítele posměváčků. Jste náramně dobří hasiči!“

„Štěstí? To bych neřekl,“ nesouhlasil s ním Mahoney. „Biggles by mi utrl hlavu, kdybychom tam nebyli v pravý čas.“

„Správně,“ ušklíbl se Biggles. „Prostě mě napadlo, že by se nám to tvé hejno mohlo hodit, kdyby nám Němci zahráli na odchodnou nějaký ten prušácký pochod. A moc jsem se nezmýlil. Koukněte, tamhle se blíží velitel. Když mu teď věc řádně nevysvětlíme, vytáhá nás všechny za uši!“

Major Mullen si prohlédl celou skupinu ostrížíím zrakem. Když jeho oči utkvěly na postavě otrhaného tuláka, zarazil se.

„Kdo je tohle?“ řekl ostře. „To nevíte, že nepovolání sem mají vstup zakázán!?“

„To je Nigel Fortymore, pane.“ srazil Biggles podpatky. „Průzkum. Perut' číslo 48.“

„Co to, u všech hromů, říkáte, Biggles!“

„Před nedávnem ho sestřelili nad německým územím, zajali ho, ale podařilo se mu uniknout. Náš Thirty je jeho bratr a měli spolu takovou zvláštní dohodu. Dnes ráno se mladší Fortymore rozhodl, se pokusí Nigela vysekat ze zajetí a povedlo se mu to. Trochu jsme mu pomohli. To je vše, pane.“

Biggles popsal jejich hazardní dobrodružství velice stručně.

„Chce mi tím Biggles naznačit,“ zeptal se major třesoucím se hlasem Nigela, „že jste se právě vrátil z Německa?“

„Ano,“ kývl Forty. „Mám z toho velkou radost, pane.“

Velitel peruti něco nesrozumitelného zavrčel a jeho oči metaly blesky. Blížila se bouře. „Můj ty Bože!“ řekl pak tiše, zvedl zrak k nebi a odmlčel se.

„I já děkuji Bohu,“ lehce se uklonil Forty. „Bohu a také vašim skvělým letcům.“

Kouzlo bylo zlomeno, bouře na čas zažehnána.

„Běžte se osprchovat a najíst,“ rozkázal Mullen. „A ať vám najdou něco slušného na sebe. Já musím ihned připravit hlášení veliteli našeho seskupení a vy se u mne hlaste okamžitě, jak se dáte do pořádku. Je to jasné?“

„Ano, pane.“

„Vy přijdete taky!“ obrátil se major k Bigglesovi. „Čekám vás během deseti minut! Vám to tak dlouho nepotrvá a nepochybujte o tom, že si s vámi pohovoří sám major Raymond.“ Domluvil, otočil se, a bez pozdravu zamířil ke své kanceláři.

„Kdo je major Raymond?“ zašeptal stísněně Thirty.

„Důstojník leteckého průzkumu,“ vysvětlil mu Biggles. „Ten si to skutečně nenechá ujít. Každý den se mu nepoštěstí popovídat si s našincem, který nahlédl Němcům do kuchyně. Forty, jdeme! Musíme

vám najít slušivý kostýmek. Před majorem nemůžete vypadat jako trhan. Musíte mít všechny knoflíky zapnuté!“

Když se Biggles zmínil o touze majora Raymonda poznat detaily záchranné akce z první ruky, nezmýlil se. Majorovy kroky dupaly v klubovně už dlouho před tím, než se dovnitř vříteli účastníci letu, a byly to kroky nervózního muže.

První jeho pohled patřil Fortymu. Mladík se pečlivě oholil a umyl, a v nažehlené uniformě vůbec nepřipomínal otrhaného pobudu. Nigel se cítil dobře, až na bolavá záda. Dostal totiž tolik přátelských štulců za úspěšný útěk, že se teď cítil jako po výprasku.

„Pamatuji se na vás,“ zahájil major. „Vy jste přece ten důstojník, kterého tahle hloupost napadla už před časem na jedné z porad. Že se nemýlím?“

„Máte pravdu, pane,“ kývl Nigel. „Tehdy si všichni mysleli, že jde jen o tlachání potrhlého zelenáče. Zvláštní shodou okolností se nám dnes naskytla příležitost dokázat, že to nebyla tak úplná pitomost. Když jsem s tím ale tehdy na poradě přišel, ani ve snu by mne nenapadlo, že si to okusím sám. Ještě před třemi hodinami jsem se cítil jak zajíc, za kterým Němci poslali smečku cvičených psů. Teď mám pocit, že se stal zázrak, pane.“

„To vám věřím,“ ušklíbl se Raymond a pohlédl na majora Mullena, který v místnosti nemohl chybět. „Tak jak to začalo?“ vybafl velitel. „A hezky od začátku!“

Líčení se ujal Biggles. Mluvil věcně, stručně a nevynechal nic, s výjimkou dosti podstatné části dobrodružství. Neřekl totiž ani slovo o přeletu Thirtyho a Flámy do Francie.

O podivuhodné pouti obou mladíků na frontu zatím nevěděl nic ani Nigel. Bratři sice letěli jedním letadlem, přistáli na jednom letišti, ale nenašli dosud čas ani na pořádné přivítání, natož na nějaké vysvětlování. Fortymu jen vrtalo hlavou, jak rychle jeho bratr dosáhl hodnosti poručíka, když jemu samotnému to trvalo dlouhé měsíce...

Biggles skončil a major Raymond neukázněně vyhodil nedopalek cigarety otevřeným oknem na letištní trávu.

„Potrhlejší historku, než je tahle, jsem ještě v životě neslyšel, a větší štěstí jste snad mít nemohli,“ pokrčil rameny a zadumal se.

Thirtymu projela hlavou poťouchlá myšlenka, co by řekl, kdyby se teď dozvěděl o první polovině jejich výletu, a už už otvíral ústa.

„Pane, co mám udělat?“ předběhl ho Forty. „Mám se hlásit u svojí jednotky?“

„Ne, to nepůjde,“ řekl tiše major.

„Proč ne, pane?“

„Chtěl jsem tím říci, že vás nikdo soudný nepošle za nepřátelské linie,“ pronesl major uvážlivě. „Znáte zákony války, nebo byste je měl znát. Pokud uprchlý vězeň padne podruhé do zajetí, obvykle ho zastřelí na místě jako špiona. Chcete-li ovšem za každou cenu znovu létat... no, nevím, snad je přemluvíte. Je to váš život, váš osud. Podle předpisů by vás měli přeložit někam na Dálný východ, nebo do Palestiny. Už se tak dvakrát postupovalo s důstojníky, kterým se povedl podobný kousek jako vám. Přesto se nemohu ubránit dojmu, že ve vašem případě ani tato možnost nepřichází v úvahu. Budu vás tu nejspíš potřebovat. Vaše záchrana by zas nemusela být tak docela výjimečná. V německých táborech nečinně zahálí mnoho vynikajících anglických vojáků, kteří nám tu zoufale chybí. Co myslíte, nedala by se podobná operace zopakovat?“

„Já sám za sebe prohlašuji, že se nehodlám o něco tak ztřeštěného znovu pokoušet,“ ozval se Biggles. „Jak jistě víte, pane, bude každé přistání v Německu nadmíru riskantní záležitostí. Naše dnešní dostaveníčko na... ehm, tajném hnízdečku lásky, bylo sice náhodně, ale o to přesněji domluveno. Jen proto to klaplo. Netvrdím, že by se na krásné německé zemi nedalo znovu přistát, ale pokud nebudou uprchlíci z táborů vědět, kde se mají schovat a čekat, nebude stát náš pokus ani za zlámanou grešli!“

„To vím také,“ ušklíbl se Raymond. „Přirozeně, že pro případné záchranné akce s tím musíme počítat. Větší starost mi dělá dobré utajení takových míst! Když udáme místo setkání všem letcům, může časem dojít k vyzrazení. Nejspíše by k tomu mohlo dojít, když se zajatec vyseká z tábora a zamíří tam. Mimochodem, jak se vám to vůbec podařilo, Fortymore?“

„Když mě sundali z nebe, pár dní jsem unikal, ale po celou tu dobu jsem měl v patách smečku. Chytili mě a poslali do Tatzgartu.

Tam se naši chlapci připravovali na útěk skoro tři měsíce a já přišel k hotovému, podkop byl připraven. Hned třetí den jsme se za noci propíchlí na svobodu. Dohodli jsme se, že další kroky podnikne každý na vlastní pěst, protože skupina by budila větší pozornost. Já se vydal přímo do Berglakeny, protože jsem vůbec nepochyboval, že si pro mě někdo doletí. Spoléhal jsem na bratra.“

„Je obrovská škoda, že neznáme způsob, jak informovat naše hochy v táborech,“ zamnul si major bradu. „Ale co to říkám... zase už mám pošetilé nápady. Že ano, Biggles!“

„Můj původní plán ale nepočítal jenom s odvozem, pane,“ vyhrkl Forty. Je třeba připravit tajné zásobárny potravin, výstroje a map. Měly by tam být i kleště na stříhání ostnatého drátu, pevné rukavice a další pomůcky, aby měli možnost překročit frontu sami, vlastními silami.“

„To by se dalo zařídit,“ prohlásil Raymond. „Uvidíme, co mi na to řeknou na štábu. Je to ale riskantní úkol. Budeme potřebovat řádku dobrovolníků, protože jde doslova o hru se smrtí, kterou bych si nedovolil žádnému pilotovi přikázat.“

„Pane. To se ale nemusíte dlouho rozhlížet,“ usmál se bezelstně Biggles.

Major se na něj podíval s očarováním zalíbením. „To mě mohlo hned napadnout, že jste nemyslel vážně to odhodlání, neletět už nikdy do Německa. Vy patříte k lidem, co se zeptají člena popravčí čety, ve které hospodě v okolí mají nejlépe chlazené pivo.“

„Křivdíte mi, majore. Znam lepší zábavy, než laškovat s popravčí četou,“ zasmál se Biggles, který už tušil, že o osudu záchranných letů je rozhodnuto.

„To já také,“ řekl major. „Ale stejně dobře vím, že mi už nedáte příležitost přidělit ten úkol někomu jinému. O nejobtížnější části akce jsem už mluvil. Schránky na území nepřítele nemůžeme utajit, protože by celé snažení ztratilo smysl. Němečtí věznitelé jsou bohužel dost zkušení, aby potřebné údaje ze zajatců vynutili. První útěk se může zdařit, ale potom si dají Němci pozor. Stačí jim pak zmáčkнуть pár zajatců a natáhnout síť na správném místě. Rybky v ní uvíznou i s letadly! Pánové, já opravdu ještě nevím. Musím všechno znovu promyslet,“ zapochyboval.

„Pane, omluvte mou troufalost,“ ozval se Forty. „Říkal jste, že neznáte spolehlivou cestu, jak dostat ty informace do zajateckých táborů?“

„Ovšem,“ zvedl major obočí. „Vy snad ano?“

„Jistě, pane,“ odvětil klidně Forty.

„Tak mluvte!“

„Vrátím se zpátky do Tatzgartu.“

Raymond stiskl rty a v místnosti zavládlo ticho, jakoby sem Forty lehkomyšlně pozval samotnou zubatou dámu s kosou přes rameno.

„Ale, Forty, to přece neuděláš!“ ozval se pak hlas jeho bratra.

„Zpátky do tábora?“ ověřoval si užaslý Raymond.

„Proč ne, pane? Shodíte mě za liniemi a dám se zajmout. Pošlou mě do zajateckého tábora. Budu tam mít dost času, aby se všichni dozvěděli, jaké překvapení jsme Hunům nachystali.“

Major nechápavě zavrtěl hlavou. „To je nesmysl,“ řekl. „Pokud to myslíte vážně, pak jste blázen!“

„Myslím to vážně.“

„Zastřelí tě, hned jak tě uvidí!“ vykřikl Thirty.

„A proč by to dělali?“ zeptal se Forty. „Nepoznají mne. Potkat stejné Němce by byla obrovská náhoda. A ani v táboře si se mnou moc nepovídali. Než mne stačili pořádně vyslechnout, utekl jsem. Tenkrát jsem vypadal pěkně vyřízeně, protože jsem také vyřízený byl. Za pár dní nějak ošklivě přistanu asi sto mil severněji. Oholím se jako na setkání s královnou, pěkně vyžehlím stejnokroj královského leteckého sboru a budu se jmenovat, řekněme... John Smithson. Ať mi někdo z vás řekne, jaký by měli důvod spojovat chudáka Smithsona se zlotřilým pilotem Fortymorem, který uprchl z Tatzgartu.“

„Můj ty světe!“ vykřikl Raymond. „Ten chlapík má pravdu! Mullene, co vy na to?“

„Souhlasím s ním. Nevěřím, že by ho někdo poznal. Na druhé straně ale vím, že se zajatecké tábory hemží donašeči, kteří natahují uši, aby svým chleboďárcům přinesli něco zajímavého. Jejich rejdy budou pro tohoto hochu nebezpečné.“

„Ano,“ horlivě přikyvoval strůjce Fortyho záchrany, jehož snaha měla být během příštích dnů zmařena. Je to hrozně riskantní.“

„Jestli se nám to ale podaří, pomůžeme řadě kamarádů a zasadíme Hunům větší ránu, než dokážeme na frontě. Nebudou se už cítit v bezpečí ani doma!“ připomněl Forty klidně. „Stejně si myslím, že se o takovou akci nemůže pokusit někdo jiný než právě my. Navíc zůstali v německém táboře dva moji dobří přátelé. Cítím povinnost dostat je ven !“

„Zní to hezky,“ zavrčel Biggles. „A také je pravda, že o výsledku války nerozhodne, zda budou za německými dráty bručet dva nebo tři blázni. Jen těch letadel je mi líto.“

Major Raymond se zvedl ze židle, nasadil si čapku a podíval se na hodinky. „Čas pokročil,“ řekl. „Když o mně nějaký čas neuslyšíte, bude vám jasné, že mi na štábu umyli hlavu. Na celou tu hloupost pak zapomeňte! Vás pak, Fortymore, pošlu na dovolenou. Je ovšem stejně dobře možné, že brzy začneme s přípravou. Doufám, Mullene, že nebudete nic namítat, když si od vás vypůjčím tyhle šílence!“

Velitel 266. perutě se zamračil. „Nadšený rozhodně nebudu, ale jsme ve válce. Co mám s vámi dělat?“

„Na shledanou,“ řekl Raymond a pevně stiskl Fortymu ruku. „Díky za ukázkou chování anglického důstojníka. Potěšil jste mne.“

„Hlášení skončilo,“ řekl smutně major Mullen, když cvakly dveře. Jděte si odpočinout, pánové!“

KAPITOLA DESÁTÁ

VSTŘÍC SMRTI

Po celý další týden se nedělo nic a zdálo se, že Raymond na štábu nepochodil. Starty, hlídkové lety a přistání probíhaly v klidu, letouny se vracely na základnu, až se zdálo, že si válka vybírá dovolenou.

Přesně týden po osvobození Fortyho, v devět dopoledne, svolal velitel perutě Mullen poradou. Hned jak Biggles a další účastníci

vstupovali do kanceláře, věděli kolik uhodilo. Za velitelovým stolem seděli dva majoři: Mullen a Raymond!

„Štáb s navrženou akcí souhlasí, pánové,“ prohlásil Raymond bez úvodu. „Dostala kódové označení ‚Záchranný let‘. Její provedení a výběr mužů mám na starosti já, takže začneme ihned!“

V dalším proslovu už Raymond tak stručný nebyl, ale o to větší starosti nastaly Fortymu, Bigglesovi a dalším účastníkům, mezi nimiž nechyběl Algy, Mahoney, Thirty i Fláma. Ačkoli plán akce byl až neuvěřitelně jednoduchý, vyžadovala jeho příprava spoustu pilné práce.

Prvním úkolem bylo vyhledat tři opuštěná místa, vhodná k přistání, a označit je na leteckých mapách. Překvapivě k tomu stačily tři krátké ‚výlety do ciziny‘, jak tomu říkal Biggles. Další ‚výlety‘ už byly častější a nesnadnější. Nezbyvalo totiž, než vybrané plochy, označené písmeny A, B a C prověřit, což znamenalo na nich přistát a ne jenom jednou.

Náruživého spáče Flámu nejvíc zlobilo, že pravidelnou hodinou ‚H‘ se stal čas předcházející rannímu kuropění. Doba, kdy spravedliví lidé a kohouti sladce spí a východní obzor není ještě možné odlišit od západního. Vstát, obléknout se, chodit a dokonce řídit letadlo se Flámovi zdálo v té době nemožné. Vždy si s tím však poradil a žasl sám nad sebou.

Jiné trápení měl Mahoney. Major ho nezařadil do záchranného týmu a zklamaný pilot skřípal zuby. Zlost ho opustila, teprve když mu Raymond otcovsky vysvětlil, jak osudový význam pro zdar podniku má dohled nad vzdušným prostorem při návratu záchranné výpravy.

„Je to otázka, života a smrti těch chlapců a nemáme nikoho tak schopného jako vy. Povězte sám, Mahoneyi, znáte někoho takového? Doporučte mi ho!“

Mahoney chvíli polykal a pak to vzdal.

Fortyho úkol byl od počátku jasný. Dostane krycí jméno a padne do zajetí. Němci ho téměř jistě pošlou do zajateckého tábora, kde vyhledá důvěryhodné důstojníky. Těm podá zprávu o novince, o místech, kde přistanou britská letadla. Pokud se pak zajatcům zdaří zdolat ohrady a ploty, obelstít strážce a uniknout, stačí jim vyhledat

přistávací plochu, kde je letouny vyzvednou. Program ‚výletů‘ předpokládal týdně alespoň jedno přistání na každém ze tří ‚letišť‘.

Zázračně jednoduché, nebýt německých pušek, psů, ostnatého drátu, špatného počasí a přírodních překážek...

Na utajených místech v příkopech, plotech či pod keři najdou uprchlíci potraviny a vybavení nezbytné pro přežití na cizím území. Signálem, který vyzve britský stroj k přistání, bude kus bílého papíru pohozený na přistávací ploše, jenž by nezasvěcenému člověku připadal jako pozůstatek po nepořádných turistech. Nemělo by smysl zbytečně přistávat a zvyšovat riziko dopadení.

Jako záchranné letadlo byl vybrán bristol, který se osvědčil při první akci. Letadlo umožňovalo transport více osob, což velbloudy nesvedly. Úloha stíhaček byla ovšem také důležitá. Měly kroužit jako jestřábi nad přistávací plochou a střežit ji před ostatními, nezvanými dravci.

Plán měl několik vážných trhlin. Kdyby bristol nepřistál hladce, uvízl by na nepřátelském území bez možnosti záchrany. Ještě horší však byla možnost, že němečtí informátoři v zajateckých táborech odhalí podrobnosti únikové cesty. Německé policii a vojsku by pak stačilo roztáhnout síť. Volavky v zajateckých táborech nesporně byly. Našlo se dost Němců hovořících dokonalou angličtinou, někdy dovezenou přímo z Oxfordu, a sehnat jim stejnokroje nebylo obtížné. Když se takoví lidé zamíchali mezi skutečné zajatce, bylo těžké je odlišit od vojáků, chránících čest Její výsosti královny. Proto dostal Forty příkaz povědět o únikové cestě jen důstojníkům, které znal osobně. Ani tím se nevyloučila možnost, že i nejdůvěryhodnější voják neudrží jazyk za zuby, vyhlásí tu radostnou novinku nahlas, až ji zaslechnou nastražené uši číhajících donašečů.

A aby to Forty opravdu neměl lehké, dostal další rozkaz. Musel se naučit nazpaměť jména důstojníků, které chtěl hlavní štáb dostat z německých spárů za každou cenu. Major Raymond věděl, kde jsou uvěznění, neboť ani britští agenti v Německu nezaháleli. Forty se měl vynasnažit pomoci jim k útěku, pokud to bude jen trochu možné.

„Ve všech dalších věcech máte volnou ruku,“ řekl Raymond a laskavě se na Fortyho usmál.

„Jaká laskavost, pane majore.“

„Díky. A ještě na závěr. Kdybyste zjistil, že je akce vyzrazena, máte povoleno skončit. Sám se pak co nejrychleji dostaňte na místo, kde si vás vyzvedneme. A to je už všechno!“

Major Raymond vstal, pozdravil a odešel.

Poslední přípravy a pečlivá prohlídka letadel proběhly už bez něj. Den i hodina byly stanoveny a Fláma zajásal. To když zjistil, že hodinu startu stanovili po úsvitu a on se vyspí déle...

Věci se daly do pohybu za krásného letního jitra a všichni byli na místech včas, jak se na vojáky sluší.

Úkol hlavního hrdiny Nigela nebyl lehký, ačkoli si vše mnohokrát promyslili do posledního detailu. Potřeboval nouzově a bez úrazu přistát na nepřátelském území, avšak pád jeho letounu nesměl být hraný a nápadný. Letouny však neumějí hrát, takže se hercem stal pilot — Forty.

Rozloučení na letišti bylo rychlé, neprodloužil ho ani Thirty, ani velitel perutě, který všem přišel popřát šťastný let. Potom zvedl Biggles palec a motory se rozeřvaly naplno. Jako doprovod letěli i Thirty s Flámou na bristolu. Rozhodli se pro to sami. Nebyli dosud zkušenými orly vzduchu a uznávali starou pravdu, že opakování je matkou moudrosti.

Bristol vzlétl první, následovaly tři camely vedené Bigglesem, a vzápětí startovaly čtyři stroje, které vedl Mahoney. Jeho letka tvořila doprovodnou eskortu pro případ, že by na čtyři výzvědné stroje zaútočila přesila německých stíhaček. Takový útok by mohl znamenat ukončení operace ještě dříve, než začala.

Během několika minut se nad letištěm vznášelo osm letadel. Vpředu letěl bristol, sledovaný třemi velbloudy, což byla přesná sestava strojů určených k fotografickému průzkumu. Mahoneyova letka jako doprovod vystoupila o dva tisíce stop výše. Letouny nezměnily vzájemné postavení, ani když prolétaly nad frontou, mezi obláčky vybuchujících šrapnelů.

O dvacet minut později spatřili německé letadlo. Byl to staříčkový Rumpler, který vzal křídla na ramena ihned, jak jeho pilot zahlédl Angličany. Biggles ho nepronásledoval. Plně se soustředil na hlavní úkol a nějaká zbloudilá rachotina ho nemohla rozházet. Vytrvale mířil podél zákopů k severozápadu.

Pak už netrvalo dlouho a Biggles spatřil to, co hledal. Malou letku německých stíhaček. Pět albatrosů, držících se ve volné formaci, mířilo k východu. Bylo jasné, že se vracejí z hlídkového letu. Biggles lehce změnil kurz a sklonil nos letadla, aby nabral potřebnou rychlost. Rychle pochopil, že pocit naprostého bezpečí nad vlastními liniemi až příliš ukolébá pozornost Němců, včetně pilota jejich velitelského letadla.

Camely se tak lehce dostaly do polohy vhodné k účinnému útoku, aniž je kdokoli z Němců spatřil. Výsledek jejich překvapivého výpadu byl drtivý. Jak se v podobných případech stává, seskupení nepřátel se rázem rozpadlo a jednotlivé osamocené stroje zoufale unikaly útočníkům. Němečtí piloti se snažili, seč mohli, ale již při prvním manévru se dva albatrosy srazily. Nešlo sice o přímý střet, ale stačilo to. Konec křídla jedné stíhačky „vykartáčoval“ křídlo druhého letounu. Pilot horního albatrosu dokázal stroj po střetu vyrovnat, vypnul motor a kolísavě klouzal na přistání. Druhý nešťastník dopadl hůř. Křídlo letounu se zbortilo a stroj se ve vývrtce řítil k zemi.

Jen jediný z albatrosů se pokusil o odpor. Dva zbývající Němci rychle ztratili chuť válčit proti přesile a horem pádem uháněli z místa, kde vzduch tolik zhoustl. Ostatně i ten jediný vzpurný pilot brzy změnil názor. Udělal se svým strojem dva umné obraty, vystřelil tři krátké dávky z kulometu, ale zdálo se, že to dělá jen ze slušnosti, aby nevypadal jako nováček. Vzápětí stlačil nos albatrosu k zemi a táhlým obloukem se odpoutal od nepřátel. Nic moudřejšího nemohl udělat.

Střetnutí trvalo sotva dvě minuty a ani v nejmenším neovlivnilo průběh války na západní frontě. Šlo pouze o nezbytnou předeheru události, při které se měl naplnit chmurný osud pilota Nigela Fortymora — jeho nouzové přistání mezi německými vojáky.

Thirty se o osud albatrosů vůbec nestaral. Měl oči jen pro stroj svého bratra, který se nyní, jako postřelená kachna, snášel dolů. Bez krátké přestřelky v oblacích by bylo jeho nouzové přistání německým pozorovatelům nepochybně podezřelé. Forty se ještě stačil obrátit a mávnout bratrovi na pozdrav. Petr pozdrav opětoval a

kousl se do rtu. Ta hra se mu příliš nelíbila. „Kdybych tohle tenkrát v Anglii věděl...“ zašeptal.

Vrátil se raději k řízení bristolu.

Motor Fortyho stíhačky rychle ztrácel obrátky. Chrchlal, kašlal a dusil se, jakoby trpěl chronickým katarem... a pak se odmlčel. Pilot namířil nos letounu dolů a camel se řítíl střemhlav k zemi, možná také vstříc peklu!

Thirty nad místem pádu zakroužil a s obavami sledoval, zda se z předstírané nehody nestane smrtelná chyba. Připadalo mu, že Nigel nedokáže letoun vyrovnat, ale podcenil bratrovo letecké umění. Asi tři sta yardů nad zemí se střemhlavý náklon stroje vyrovnal a velbloud docela obstojnou rychlostí klouzal k přistání. Několik trhavých výkyvů mělo nepřítele upozornit, že letadlo není zcela ovladatelné.

Forty nikde v okolí neviděl plochu vhodnou k přistání, ale nyní už musel úlohu zoufalého trosečníka dohrát. Musel přistát za každou cenu. Zahlédl ještě velkou louku a pokusil se o poslední obrat, ale bylo pozdě. Stroj se propadl, kola podvozku se odrazila od země a znovu dosedla. Přišel další poskok a pak se velbloud kymácivě hnul polem. To už Forty věděl, kde krkolomný běh stroje skončí. Příď letounu se zabořila do hustého křoví, odlomila se vrtule, zbortilo se levé dolní křídlo a pak i horní.

Thirty se vyklonil z kabiny a spatřil bratra. Vypadal jako hračka, jako malý panáček právě vylézající z kabiny. Pak zahlédl záblesk z jeho signální pistole a nádrž letounu ožehl plamenný jazyk.

Pilot utíkal od hořícího stroje s větrem o závod, ale v okolí se náhle vyrojily další figurky, připomínající cínové vojáčky. Byli to Němci utíkající k požáru a k zajatci, který spadl z nebe.

Thirty sledoval osud svého bratra tak zaujatě, že zcela přehlédl Bigglesův letoun, letící těsně vedle něj. Teprve, když mu přelétl přímo před očima, pochopil, že se musí zařadit do formace. Byli příliš hluboko v nepřátelském týlu a stále se zvětšovalo nebezpečí útoku přesily nepřátel. Vrhł poslední pátravý pohled na hořící stroj, který Forty nechtěl věnovat Němcům, a očima se rozloučil s osamocenou postavičkou, očekávající příchod vojáků se špičatými přilbami.

Kostky byly vrženy a budoucnost ukáže, komu padly šestky. Vraceli se na základnu.

Frontu přeletěli bez potíží, protože na německých letištích včas nestihli zorganizovat protiúder. Thirty však na německá letadla nedbal. Myšlenky se mu vracely k Nigelovu poslání a před očima mu probíhaly nejrůznější hrůzy, které ho mohou v dobrovolném zajetí postihnout. Bratrova budoucnost Thirtyho roztrpčovala a děsila, ačkoli si na jeho návrat do německých rukou mohl už dávno zvyknout. Jenže teď, když se to stalo, cítil vše jinak, než si představoval.

Nigel mu o poměrech v zajetí vyprávěl ledacos ze svých zkušeností a také o tom, co v táboře slyšel. V Thirtyho myšlenkách nyní zněl štěkot zdivočelých psů, míhaly se tam podmračené tváře krutých pruských vězňů a nechyběla v nich ani pověstná zeď v jezdecké škole v Lille. Popravčí zeď, u níž se často za kalného rozbřesku dívali britští agenti do úst namířených hlavních.

Snažil se ty pochmurné myšlenky zaplašit, ale nedařilo se mu to, ačkoli už měli frontu za zády a stroje klouzaly k přistání. Thirtyho bristol přistál tak lehce, jakoby ho vedl zkušený letecký matador.

„Výborně,“ pochvaloval si na letišti Biggles. „Všechno šlapalo jak ty nejlepší švýcarské hodinky. Co říkáte, pánové?“

Rozhlédl se a oči mu utkvěly na zasmušile vyhlížejícím Petrovi.

„Všechno bude v pořádku,“ uklidňoval nešťastného chlapce. „Za pár dní ho tu máme zpátky.“

„Za pár dnů?“ utrl se na Bigglese Thirty. „Všichni přece víme, že to bude trvat nejméně dva týdny! Proč mi to říkáte? Za takovou dobu může dojít ke strašným věcem!“

„Tím hořekováním to určitě napravíte!“ změnil Biggles tón a trhl rameny. „Forty musí dostat čas, aby stačil všechno připravit. Naši lidé se musí dozvědět, kde na ně počkáme. Vždyť jsme se, u všech hromů, jasně dohodli, že první oblet bude od příští neděle za týden. Sám Forty zapochyboval, zda bude mít dost času, aby to všechno zařídil. Zajatecký tábor není škola s květinovými záhony, ragbyovým hřištěm a školníkem, co prodává párky!“

„Ano, pane,“ řekl Thirty. „Rozumím.“ Otočil se a jako mátoha se ploužil ke své ubikaci. „Čekat a čekat,“ bručel si cestou mladý

lord Fortymore a bylo mu divné, proč se k němu nepřipojil jeho věrný přítel Fláma.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

DO NEPŘÁTELSKÉHO TÝLU

Jedna z nejmoudřejších lidových moudrostí říká, že všechno má svůj konec. To pořekadlo platí přes námitku rezníků, že jejich skvělý vynález, klobása, má konce tři. A tak se Thirty, jemuž čtrnáct dní čekání připadalo jako věčnost, konečně dočkal.

Nutno potvrdit, že nemařil čas. On i Fláma dřeli. Vtloukali si do hlavy technické znalosti, aerodynamiku, povětrnostní vlivy, nejvíc ovšem létali na „svém“ bristolu. Startovali a přistávali na rovných i hrbolatých, suchých i blátivých, travnatých i písčných plochách. Major Mullen přikázal, aby byl tento výcvik považován za jakousi zvláštní operaci, která má závažnější význam než plnění běžných povinností válečných pilotů. Vyhradil si jen výjimku pro případ mimořádného zesílení aktivity nepřátel, jenže k tomu za oněch pro Thirtyho tak dlouhých dvou týdnů nedošlo.

Major byl zkušený voják a dělal pro úspěch akce všechno, co se dalo. Chystali „únos“ zajatých důstojníků královského leteckého sboru a jeho mužům, kteří si věc vzali na starost, hrozil přitom trest za špionáž, trest smrti! Mullen nehodlal nic riskovat.

A tak se Thirty konečně dočkal.

Zbývaly dvě hodiny do úsvitu, když dostřkal zívajícího Flámu na startovací dráhu. Ostatní se právě scházeli, aby se naposled poradili před prvním výletem do nepřátelského týlu.

„Poletíme přímo na plochu A,“ rozhodl Biggles. „Pokud nenajdeme signál, že jsou naši dole, vrátíme se okamžitě zpátky. Přelet na plochu B za denního světla by mohl dopadnout zle a navíc by mohl upozornit Němce na naše záměry. Pokud však uvidíš na ploše papír, jděte ihned na přistání... Hej, Flámo! Vnímáš mě?“

„Přistaneme, pane.“

„Dobře. Thirty! Jakmile dosedneš, budeš rolovat na severní stranu. Fláma seskočí, obhlédne terén i skryš ve křoví Pak se okamžitě vrátí k letadlu. Jakmile bude zpátky, startuješ. Pokud tam někdo z uprchlíků bude, určitě se objeví. Pokud nepřijde, nemůžeme ho hledat. Nesmíme otálet, zvyšovali bychom riziko na neúnosnou hranici. Chcete se někdo na něco zeptat?“

Neozval se nikdo, jen Fláma tlumeně zívá a Thirty do něj dost neurvale strčil. Biggles se otočil ke svému letounu a podíval se, jak mechanici zalepili včerejší řadu průstřelů trupu.

„Dobrá,“ řekl pak klidně. „Zlomte vaz.“

Za pár okamžiků osvědčená trojice, složená ze dvou velbloudů a bristolů, šplhala k nebesům. Svítily hvězdy i měsíc, takže nebylo nutné kontrolovat kurz podle kompasů. Letěli podle známých bodů na zemi, viditelných v namodralém světle měsíce. Na svit úplňku Biggles ve svých plánech nezapomněl a vyšlo mu to. Nebesa byla jasná, bez mráčku.

Vystřelování signálních světlic se již stalo pro hochy v bristolu všední záležitostí a ani střelba děl z německé straně fronty je nemohla příliš rozčílit. Dva camely sledovaly bristol i podle jeho žhavého výfuku.

Thirtyho při prvním nočním letu překvapilo, jak zrádný může být kus výfukové roury na boku letounu. Do té doby ho ani nenapadlo, jak výrazně za noci výfuk svítí. V denním světle si rozpálené trubky nikdo nevšimne, ale za tmy je kov rozpálený do červena vidět na dálku. Nezkoušeným pilotům pak nahánějí žhoucí výfukové plyny strach, protože jim připadá, že zapálí trup letounu.

Sálavá červeň výfuku je sice viditelná z nedaleko letícího stroje, ale nelze ji rozeznat ze vzdálených pozemních stanovišť. Tohle platí dvojnásobně u dvojplošníků, kde spodní křídla překrývají horní i část boků letounu. A protože typ Camel zkonstruovali s dvěma křídly nad sebou, nemohl nikdo zezdola vidět žhavý výfuk.

Na druhé straně však nebyla obloha tak opuštěná, jak se letcům na první pohled zdálo. Thirtymu se náhle sevřelo hrdlo, aniž pořádně věděl proč. Zahlédl před sebou jakousi slabou záři a instinktivně zatáhl za páku.

Bristol opsal velký oblouk a vlevo před nimi se náhle zjevil podivný letoun. Thirty zahlédl široká křídla, trup s dobře znatelným podvozkem a se závěsnou gondolou. Pozorovatel v silné kožené bundě se tam už vrhal ke kulometu, aby se postavil těm neznámým letadlům na odpor.

Thirty našťestí poznal, s jakým letounem má tu čest. Byl to noční britský bombardér F.E., vracející se z tajného poslání. Tentokrát si už Petr nemusel vyčítat nepozornost. Jen si připomněl, jak málo někdy chybí k tomu, aby se utkali mezi sebou ti, kdož nosí stejnou uniformu. Počet bojových letadel se v průběhu války stále zvyšoval a bylo nutné na to myslet.

O chvíli později přelétal bristol nad mohutným, podivně zkrouceným stromem, který si Petr pamatoval z předchozích letů. Znamenalo to polovinu cesty. Hvězdy bledly, světlo úplňku ztrácelo na síle a obzor před nimi se utápěl v šedivém oparu blížícího se jitra.

Ačkoli si Thirty neopomněl navléknout hedvábnou vložku do svých kožešinových rukavic, cítil, jak mu prochládají prsty. Přitiskl dlaně na kolena, aby si je trochu ohřál. Z přihrádky v palubní desce, které nikdo neřekl jinak než holubí doupě, vytáhl kousek čokolády a dal se do ní s velikou chutí.

Noční temnota ustupovala a Thirty už bezpečně rozeznával obrysy obou doprovodných velbloudů. Sunuly se vzduchem opodál o pár stop výše než bristol. Obrátil se k Flámovi, který se líně opíral o kruhovou kulometnou opěru, obklopující u dvoumístných letadel celý bort a umožňující otáčet kulometem do stran.

Mávl na Flámu a pečlivě prozkoumal okolní vzdušný prostor. V dohledu nebylo nic, žádný cizí letoun. Podíval se na hodinky. „Výborně,“ řekl tiše. „Za deset minut jsme na místě.“

Jen to vypustil z úst, všiml si, že Biggles signalizuje sestup. Thirty kývl, čas odpovídal. Budou sestupovat dost dlouho, neboť přelétli frontu ve čtrnácti tisících stopách a v té výšce, kde by jim neměl ublížit ani nejdotěrnější ptáček, letěli i teď.

Bigglesův stroj předlétl bristol a pilot výrazným gestem ukázal dopředu a dolů. Thirty zvedl paži, aby dal najevo, že rozumí a stíhačka se vydala na cestu do míst, kde jestřáby a vlaštovky vystřídají zajáci, krtci a možná i netrpělivě čekající muži.

Thirty velitele následoval a jeho vzrušení sílilo. Blížila se chvíle, která rozhodne o výsledku. Petrovi nervy jenom hrály. Ještě pět minut, Teď už jen tři... a pak už se bristol vznášel nad plochou A.

Zprvu neviděl nic. Probouzelo se chladné ráno a nad krajinou visela šedivá mlha, připomínající špatně vypraný svatební závoj. Jak ale pomalu klesali naprostým bezvětřím, výhled se vyjasňoval. Thirty pocítil, že tu je tepleji a zhluboka se nadechl vzduchu, nasyceného kyslíkem. Byli ve výšce tisíc stop...

Lehký opar sahal až k zemi, ale výhled byl jasnější a jasnější, Petr už rozeznával jednotlivé terénní znaky, poznal jak naletí na přistání, jenom ten zpropadený kus papíru stále nikde neviděl.

„Flámo!“ zařval dozadu. „Dívej se! Hledej!“

Sám divoce jezdil očima po zelené travnaté ploše, avšak smluvené znamení nikde. Pokud papír nenajdou, bude muset přidat plyn, zvednout bristol k nebesům a nabrat nový kurz, směr k domovu!

Z malé výšky, ve které teď letěli, přece už nemohli přehlédnout bílý signál, pokud by tu skutečně byl...

A pak ho uviděli!

Thirty spatřil bílý papír na poslední chvíli. Ležel až docela vzadu, na severní straně louky. Jenomže domluvené znamení nebylo to jediné, co přilákalo Thirtyho pozornost. Na východní straně plochy, při kraji pod stromy, se cosi pohnulo.

Pohlédl tím směrem a trhl sebou. Posledně takovou situaci viděl, když jeho bratr Nigel předstíral nouzové přistání. Thirtymu bylo rázem jasné, co se dole děje. Louka náhle ožila. Viděl pod sebou skupiny lidí, jak kamsi divoce uhánějí...

Zběsilý úprk několika skupin lidí na jedno místo nemohl znamenat nic jiného, než štvanci na lidské oběti. Ovšem. Viděl dole lovce a štvance, ale nedokázal zatím odlišit kolik je prchajících. Bylo to obtížné i proto, že na několika místech rozeznal pohyb na kraji louky, pod korunami stromů. Lovců však bylo mnoho, o tom nebylo pochyb.

Z jižní strany se přes louku hnal civilista, vedoucí na vodítku dva mohutné psy, kteří i z kabiny letadla vypadali jako krvelační vlkodlaci. Muž vlastně ty dvě psí příšery nevedl, to spíše oni vlekli

pána za sebou. Zřejmě nestačil jejich vražedným choutkám a marně se je snažil strhnout zpátky.

Nedaleko za touto trojicí se hnal dobrý tucet mužů v šedivých uniformách. Němečtí vojáci.

Další vojáci s připravenými puškami se zjevili v severozápadním cípu louky, a ačkoli to měli ještě dost daleko, uháněli k bílému znamení.

Thirty si stačil všimnout, že co chvíli se někdo vynoří ze křoví, aby okamžitě zmizel. Uprchlíci? Pak mu průzkumná rozhledna typu Bristol umožnila pohlédnout k nedaleké silničce a pilot užasl. Parkovaly tam dva automobily a silnicí, směrem k nim a k louce, se hnalo několik dalších vozů. Vypadalo to jako malá ofenzíva.

Až nyní si uvědomil, že někteří vojáci mají pušky zvednuté k nebi a po letadle střelí. Věděl, že možnost zásahu je nepatrná, ale pak zaslechl hvízdnutí projektilu a všiml si, jak sebou Fláma trhl.

„Šlo to vedle,“ slyšel jak křičí.

Na dlouhé uvažování neměl Thirty čas. Ihned pochopil co se dole odehrává, a představa, že tam někde pobíhá jeho bratr, ho silně vyděsila. Neočekávaný vývoj situace však Thirtyho navíc postavil před okamžité rozhodnutí, co udělat dál.

„Co teď, u všech hromů?“ zamumlal. „Co by mi poradil Biggles?“

Asi tři vteřiny uvažoval a jeho následné rozhodnutí bylo více než přirozené. Přidal plyn, aby se co nejrychleji vymanil z d'áblova chřtánu, ale ještě se ohlédl, co dělá Biggles s Algym.

Užasl. Ačkoli na letišti poslouchal Bigglesovy pokyny pozorně a rozuměl jim tak, že tady nesmí nic riskovat, nyní si to velitel zřejmě rozmyslel.

Bigglesův velbloud přeletěl se řvoucím motorem před ním, pilot ostrým gestem ukázal Petrovi na přistávací plochu a pak se stroj naklonil dolů, nad louku. Algy ho následoval a vzápětí Thirty poznal, že kulomety obou stíhaček štěkají a zasypávají německé vojáky deštěm střel. Camely útočily a vyděšení muži v uniformách se rozběhli do všech světových stran, někteří padali...

Ozval se i Flámův kulomet, ale mladičký, nezkušený pilot bristolu, se ještě nerozhodl, co udělá. Oč se to ten Biggles pokouší? Proč tahá tygra za ocas?

Vystrašený zelenáč Thirty se zadíval na přistávací plochu a musel se zhluboka nadechnout. Z houští se totiž vyřítila postava muže a běžela po hranici lesa a louky. Jeho hledali! Po něm pásl i ten honec se psy. Byl uprchlík opravdu sám? Jeden jediný?

Muž vyběhl na louku a zamával. Bylo to tak výmluvné gesto, že se nedalo pochybovat o tom, co znamená.

Thirty se rozhodl a instinktivně vypnul motor.

„Musíme dolů!“ slyšel, jak na něj zezadu křičí Fláma. „Čeká na nás!“ Thirty jen kývl.

Bristol klesal v prudkém náklonu, zadní kulomet se odmlčel. Petr si navlhčil jazykem okoralé rty a nasadil na přistání. V té chvíli docela zapomněl na poučky o síle větru i na další detaily, na které zkušený letec nezapomíná. Vládlo však bezvětrí a Thirty nesměl dlouho přemítat. K úspěchu nyní vedlo pouze bleskurychlé přistání, ať by bylo seberiskantnější.

Plesnutí kulky o kapotu motoru Petrovi připomnělo, že jim hrozí i jiná nebezpečí, než jen zapomenutá letová pravidla. Zaťal zuby a vyrovnal trup letoun tak, aby se kola podvozku dotkla povrchu co nejjemněji. Snažil se odhadnout délku brzdné dráhy tak, aby se stroj zastavil co nejbližší uprchlíkovi. Neměl to lehké, protože i nešťastný zajatec kličkoval po louce ve snaze doběhnout přesně k místu, kde zastaví bristol.

Thirty nakonec přistál tak, že si to zasloužilo uznání, a kdyby nosil Biggles klobouk, smekl by ho. Stroj poskakoval po měkkém terénu a Thirty si pozdě uvědomil, že chytil boční vítr, což se letounu pranic nelíbilo. Štěstí však stálo na straně pilota a riziko se vyplatilo.

Bristol se vlastně na zemi nezastavil. Jak zpomaloval, uprchlík se k němu zběsile rozběhl, povzbuzován Flámou, jehož výkřiky zanikaly ve štekotu kulometů, zvuku výstřelů z pušek a v hromovém rachotu vybuchujících pum.

Oba camely kroužily v malé výšce nad lesem a loukou jako ptáci, k jejichž hnízdu se blíží pes. Ještě účinnější než kulometná palba se ukázaly dvacetilibrové Cooperovy bomby. Každý stroj jich

nesl osm, ale Thirty měl pocit, že slyšel nejméně třicet výbuchů. Na německé vojáky to nepochybně zapůsobilo ještě silněji.

Pilot — zachránce však neměl mnoho času sledovat vystoupení svých vzdušných přátel. Z křoví se vyřítila další horda mužů v šedivých pláštích. Patrně dorazila auta s posilami a na chvíli se zdálo, že nová sprška kulek odřízne uprchlíkovi cestu k letounu.

„Rychle!“ zaječel Fláma, jehož kulomet se roztřásl dlouhou dávkou. Chlapík usilující o záchranu, však jistě povzbuzení neslyšel a ani nepotřeboval. Rychleji už prostě nemohl.

Thirty, s levou rukou na plynové páce, se na uprchlíka zahleděl a pocítil vlnu lítosti. Zablácené šaty, popelavá tvář, uštvaný výraz v očích a okoralé rty vypovídaly o strastiplném osudu člověka ve středních letech. Byl k smrti vyčerpán, o čemž svědčil ztrhaný výraz jeho obličeje.

Jednou nohou stál na křídle, rukama se zachytil okraje Flámovy kabiny, chyběly mu však síly, vytáhnout se nahoru. Dick pustil kulomet, chytil ho pod pažemi a vytáhl nahoru.

Thirty přidal plný plyn a motor zaburácel. Předek letounu se prudce obrátil zpět k otevřené ploše. Na okrajích lesa se mezi stromy zjevovali noví a noví vojáci. Než postoupí dál, měl by však mít pilot dost času potřebného ke vzletu.

V kritické chvíli jednal Thirty přesně a správně podle návyků, které po čtrnáct dnů cvičil. Na úvahy nebyl čas. Kulky trhaly plášť letadla, bortily se dřevěné podpěry výztuh a palba sílila každým okamžikem. Ani nový nálet velbloudů už nedokázal zbrzdit nápor Němců.

Bristol se hnal planinou a zrychloval, až konečně ocas nadskočil a odlepil se od země. Thirty vtisknutý do sedačky očima jakoby hypnotizoval místo, kde hodlal zvednout letadlo do vzduchu. Kola dvakrát poskočila, stroj se odchýlil do strany, když pilot lehce vyklonil knipl, aby znesnadnil Němcům střelbu, a potom nárazy ustaly. Byli ve vzduchu, letěli!

Thirty se neodvážil podívat, jak jsou na tom ostatní, dokud nedosáhl výšky tisíc stop. Teprve pak se ohlédl. Fláma zcela klidně plnil zásobníky střelivem a obě stíhačky se k jeho stroji blížily

odzadu. Při jejich větší rychlosti bylo pro ně hračkou bristol dosáhnout.

„Díkybohu!“ vyhrkl Thirty tak upřímně, jako dosud nikdy. Jsme z toho venku!“ Fláma už měl nabito a právě Thirtymu předváděl, jak vypadají dva vztyčené palce.

Camely se připojily a držely s nimi stejnou letovou hladinu. Thirty na ně mávl, ale ihned si připomněl možné nebezpečí a mžikl očima po okolí. Jeho obavy byly zatím zbytečné. Vpředu, dosti daleko od nich, sice brázdil vzduch malý roj německých stíhaček, ale mířily k frontové linii a velitel roje si Britů bud nevšiml, nebo pospíchal za důležitějším úkolem.

Odvrátil od nich zrak a spatřil nad sebou dvoumístný nepřátelský letoun. Letěl o tři tisíce stop výše než oni, zřejmě se vracel z průzkumného letu. Thirty si znovu potvrdil nedávný postřeh, že nad Francií poletují vzduchem početná hejna obtížného, bodavého hmyzu.

Za pár minut později si konečně s úlevou oddechl. Zahlédl dole zemi rozrytou zákopy a vysoko nad ní se k nim blížila skupina stíhaček. Byla to Mahoneyova letka camelů, vyslaná jako jejich ochranný doprovod. Stačilo přeletět území nikoho a potom jenom několik mil k mateřskému letišti.

Biggles přistál první, hned za ním Algy a když roloval k hangárům bristol, stáli už oba piloti na pevné zemi.

„Nebylo to špatné,“ zavolal vesele Biggles na Thirtyho, který se hrabal z kokpitu. „Kde máme cestujícího?“

Fláma vystoupil na křídlo, aby pomohl uštvanému uprchlíkovi ven. Nedočkavě čekali, co řekne, ale ke svému překvapení uslyšeli jen prostičké: „Děkuji vám, pánové.“

Když muž došlápl na zem, podlomila se mu kolena. Neupadl, jen něco zavrčel, mávl letcům na pozdrav a klopýtal k budovám.

„To je všechno?“ zamumlal užasle Biggles.

„Hrome, to je ale náfuca,“ ozval se tlumeně Algy. „Takového nemluvu bych Němcům klidně nechal. Jestli ten něco ví, určitě by jim nic nevyzradil...“

Biggles se vzpamatoval z úžasu.

„Stát!“ vyštěkl po vojensku a rozběhl se za cizincem.
„Nepředstavil jste se nám, pane! Kdo jste?“

Snadno muže dohonil a postavil se mu do cesty.

„Moje jméno?“ řekl muž smířlivě. „Asi mi nebudete věřit... ale já vlastně žádné nemám!“

„Nepovídejte!“ pronesl výhružně Biggles. „Dokud se nedozvíme, pro koho jsme nasazovali krky, nepustíme vás!“

„Ale pustíte,“ řekl unaveně muž. „Musím se ihned hlásit na štábu. Nechtěl byste mne tam dovést?“

„To tedy nechtěl!“ zvýšil Biggles hlas. „Hodnost a jméno!“

„Výborně...“ vydechl muž. „Tamhle jde major Raymond.“

Biggles si sňal kuklu, otočil se a s nedůvěrou se zadíval na blížícího se majora.

„Co se to tady děje, pane majore? Tenhle člověk nám nechce.“

„Ale, ale, Bigglesworthe,“ přerušil ho Raymond. „Všechno je přesně tak, jak má být. Uklidněte se.“

Jak mám být klidný, když se mi tenhle chlapík nelíbí,“ vrčel Biggles. „To nesmíme ani vědět, kdo to je?“

„Ale smíte, Bigglesworthe. Je to náš člověk.“

„Náš člověk? Tím chcete říci, že to je špi... agent?“

Major přikývl.

„Ale... jak mohl vědět, že přiletíme?“

„Dal jsem mu vědět.“

„Vy? A jakpak?“

„Ovšemže já.“

„Ale jak?“

„I holubi umí létat,“ ušklíbl se Raymond. „Je to pochopitelnější, než když létají velbloudi! A už nedotírejte!“

Biggles zalapal po dechu, a pak mu tvář zbledla nelíčeným vztekem. „Tak to vám pěkně děkuji, pane!“ vykřikl zuřivě. „Za sebe i za všechny tyhle hochy! Víte vy vůbec, co by se s námi stalo, kdyby nás tam Němci chytili...?“

„Vím,“ řekl Raymond a stiskl rty. Je válka.“

„Taky vím, že je válka,“ křičel Biggles. „Ale o tajných agentech jsme nemluvili! Kdyby tihle dva včas neodstartovali, tak jste je usmažil v pekle, pane! A stejné peklo bych teď přál já vám!“

„Jsem rád, že k tomu nedošlo. Bylo však nezbytně nutné dopravit tohoto muže na naše území. Byl to úkol prvořadé naléhavosti a nejpřísnějšího utajení. A měl byste vědět, Bigglesworthe, že on riskoval každou minutu mnohem víc, než vy všichni za celou tuhle operaci. Abyste se ale neousoužil zlostí, snad vás potěší, že jste jeho záchranou přispěli k prospěchu Anglie mnohem více než jakýkoli jiný voják. Nezapomeňte na to! Promluvíme si o všem později. Všechno má svůj čas. Rozchod.“

Major pozdravil a společně se zachráněným zmizel v kanceláři.

Biggles vytáhl cigaretu z pouzdra a poklepával jejím koncem o hřbet niky. „Největší peklo v téhle válce je to, že vám nikdy neřeknou, oč skutečně jde,“ vrčel. „Honí vás po všech čertech a obvykle ani pořádně nevíte proč... No,“ dodal už smířlivěji, „mám hlad jako vlk. Snad nám aspoň dají něco dobrého k zakousnutí.“

KAPITOLA DVANÁCTÁ

NA JEDNIČKU

Ulovení vyzvědače, a ještě spíše nehezský způsob, jakým major Raymond zneužil Bigglesovy nevědomosti, způsobily, že se pilot po zbytek dne kabonil a mračil. Trochu se usmál až večer, když přišel do klubu sám Raymond a horlivě Bigglese přesvědčoval, že mu už takový podraz nikdy neudělá. Dušoval se, že půjde občas o průzkum, hlavně však mu však jde o záchranu zajatců. Kdyby ho požádali, jistě by jim i odpřisáhl, že příště bude účastníky výletů do Německa o všem pravdivě informovat...

Stejně mu už nevěřili.

Jeho podraz však přivedl Bigglese k dalšímu problému. Zavolal si k sobě Flámu a Thirtyho.

„Posad'te se, pánové,“ řekl jim zachmuřeně. „Mám s vámi starosti. Došlo mi, že nejste vojáci a náš nový způsob podnikání je pro vás ještě nebezpečnější než pro ostatní. Jste civilisté, a pokud by vás Němci polapili, postaví vás bez řečí ke zdi. Díky uniformám vás možná pošlou do zajateckého tábora, ale pak stačí, aby se jim

náhodou dostaly do rukou anglické noviny, nebo aby někdo z našich víc mluvil. Potom nemáte nejmenší naději. Zastřelí vás a ani se jim nemůžete divit. To je hlavní důvod, proč mne Raymondův trik tolik rozčílil. I Němci používají mozek, a jen nerad bych spoléhal na to, že vás zajmou právě ti nejtupější z nich.“

„Co uděláte?“ zeptal se Fláma a Biggles se rozesmál.

„To kdybych věděl, pánové. Až na to přijdu, povím vám to.“

Propustil je a mládenci si oddychli. Pochopili, že operace bude pokračovat podle původního plánu.

„Hrome,“ zavrčel Biggles sám pro sebe „Ten vyzvědač už má nohy v teple, a já abych si tu lámal hlavu.“

Během dalšího týdne se několikrát vypravili k tajným přistávacím plochám a bez potíží tam vyzvedli pět důstojníků. Připadali si jako letečtí taxikáři, kterým Nigel zajišťoval dobré obchody. Mezi uprchlíky byl i plukovník pěchoty, který by byl pro německý štáb šťavnatým soustem. Kdyby ho přinutili mluvit, měli by informaci na vybranou.

Úspěch je povzbudil, ale Biggles jim vymohl tři dny odpočinku, který skutečně potřebovali. To ještě netušili, že štěstěna od nich odvrátí tvář již při následujícím výletě. Ano, konec jejich hazardních letů se neodvratně blížil.

Kapitán jezdeckva, kterého vyzvedli při poslední operaci jim oznámil, že během několika dní bude připraven velký útek z tábora, v němž byl vězněn. Pokud se zajatcům podaří uniknout, vydají se co nejrychleji k letišti C, což byla plocha, na které naložili do letounu i onoho šikovného kapitána.

Byl to příjemný pocit zamířit s letadly k místu, kde je čekají. Tentokrát nešlo o pouhou naději, letěli téměř najisto, a všichni z toho měli radost. Těšili se i z toho, že při posledním letu doplnili zásoby na ploše C, takže na návštěvníky, vyhladovělé ze zajateckého tábora, čekal přepych, alespoň co se týká zásob potravin.

Přesně předpokládat vývoj událostí je však možné jen výjimečně. Nitě, z nichž až dosud tak umně splétali záchrannou síť, se náhle zadrhly.

První trápení nastalo již při přeletu fronty. Náhlý pokles tlaku paliva v motoru bristolu přinutil Thirtyho vrátit se na základnu. Po

deseti minutách na letišti bylo vše v pořádku, a Biggles vydal příkaz k pokračování operace. Nemohl tušit, že jde jen o první varování osudu.

Druhý přelet fronty přinesl druhé varování. Protiletadlová palba měla nečekaný úspěch a střepina granátu vážně poškodila trup Algyho stroje. Algernoon Lacey pokračoval asi minutu v letu, jenže rychle klesající tlak paliva a zborcený trup jeho camela ho přesvědčil, že na úkoly loveckého psa tahle stíhačka nestačí. Algy zamával na Bigglese, že se vrací. Thirty nehodu neviděl, takže když mu Biggles ukázal, že pokračují v letu, chvíli jeho gesto nechápal. Pokračoval, i když pak zjistil, že ho kryje jen Biggles.

O dvacet minut později je napadly tři stíhačky typu Pfalz. Útok se zdál Thirtymu hrozný, přímo drtivý, a až za chvíli pochopil, že Němci jen zachrastili zbraněmi. Chtěli asi dokázat, že jsou ostřílenými mistry vzdušného boje, jenomže dokázali jenom to, že jejich umění není o nic lepší než schopnosti začátečníka v kabině bristolu.

I tohle malé zdržení však mělo vážné důsledky pro celou dnešní akci. Bylo to varování třetí a poslední!

Hunové pak z ničeho nic obrátili své letouny a střemhlavým letem opustili bojiště. Pronásledování si Biggles odpustil a měl pro to celou řadu důvodů.

Jednotlivá kolečka stroje osudu do sebe zapadala s neuvěřitelnou přesností, a tak, když se camel s bristolem přiblížily nad plochu C, viděli ji letci v jasném denním světle. Viditelnost byla až odporně báječná! Přistání se dalo utajit jedině před hluchým a slepým svědkem. Dvěma pilotům, opuštěným nad německým územím nezbývalo než doufat, že přistání nebude nutné. Že se však situace zašmodrchá ještě víc, to nenapadlo žádného z nich.

V rohu louky se bělal cár bílého papíru a Thirty měl dojem, že ho tam položili jemu na truc, schválně, a snad přímo ve zlém úmyslu. A on teď musel dolů, musel přistát!

Opět stál tváří v tvář situaci, vyžadující bleskové rozhodnutí. Když se totiž bristol zastavil, z křoví na protilehlých stranách palouku vyběhli současně dva muži. Thirty strnul. Ihned pochopil, k čemu došlo. Dva zajatci, pravděpodobně z různých táborů, si vybrali

ke schůzce s letadlem stejnou louku. Na tuhle možnost se při přípravě operace docela zapomnělo!

Jeden z uprchlíků byl navlečen do pěchotního stejnokroje, zatímco druhý byl podle potrhaných šatů důstojníkem letectva. Tento muž krvácel a těžce dopadal na zraněnou nohu.

„Oba vás vzít nemohu!“ vykřikl Thirty, když dobíhali.

Mezi muži vypukla hádka a byl to smutný pohled. Major pěchoty, se stužkou vyznamenání za statečnost, se pustil do poručíka letectva, jehož sestřelili, ale jenž se zatím vyhnul zajetí. Zraněný muž pilotoval noční bombardér, který byl sestřelen před pár hodinami. Jeho pozorovatel dopadl hůř. Usmrtily ho střepiny šrapnelu, jehož výbuch rozerval pilotovi lýtko.

Všichni letci, odlétající nad německé území, znali novou možnost záchrany. Byla to jejich jediná naděje, jak se dostat zpátky. Britský bombardér se zřítil do lesa, vzňal se, ale poručík byl šťastnou náhodou vymrštěn stranou, takže ho nezasáhly plameny. Schoval se v příkopu a ihned si uvědomil, že právě na toto ráno je naplánováno přistání na nedaleké ploše C.

„Promiňte, pane majore,“ řekl Thirty, který se už rozhodl. „Musím nejdříve odvézt poručíka. Je zraněn a potřebuje lékaře.“

„Ale já tu už trčím dva dny!“ burácel důstojník hřmotné postavy a brunátné tváře. Jeho kníry, kroutící se vzhůru, budily respekt, ale na Thirtyho to nepůsobilo. Ten chlapík se mu nelíbil.

„Překvapujete mne,“ řekl Thirty. „Jste vysoký důstojník. Jak vás vůbec napadlo, nechat na bojišti zraněného?“

„Mám pro to vážné důvody,“ vyštěkl major a vykročil ke kabině. Jenomže, major — nemajor, Thirty se s ním nehodlal bavit.

„Neznám tak vážné důvody,“ odsekl břitce. „Ustupte, prosím, dál od letounu!“

Důstojník zbrunátněl až do ruda. „Jste povinen mne poslouchat, chlape! Neznáte řády? Mám vyšší hodnost,“ řval zuřivě a znovu se sápal ke křídlu.

Thirty vytrhl z pouzdra pistoli značky Véry a namířil na majora. Jeho tvář zbledla a v očích se mu zablesklo.

„Pokud okamžitě neslezete ze křídla, zastřelím vás!“ zavelel Thirty. „Na palubě letounu rozkazují já!“

Major ustoupil.

„Vy... vy mi vyhrožujete?“ vyhrkl.

„Odstupte!“ Nechápatý výraz v majorově tváři vystřídal vztek. „Až se vrátím, pošlu vás do basy, chlape!“ rozeřval se. „Takové štěně si na mne vytáhne pistoli. To si odskáčete, u všech hromů!“

„Budete muset počkat, než si pro vás přiletím,“ řekl klidně Petr. „Neměl byste mne od toho odrazovat, pane. Hej, poručíku, nastupte si! Flámo, pomoz mu!“

Vstup zraněného do bristolu se podobal spíše nakládání velkého balíku a poručík sykal bolestí. Major stál na trávě, sledoval to a tiše nadával. „Mlčte, prosím, pane majore,“ řekl Thirty. „Uvědomte si, kde jsme a kde bychom mohli všichni brzy ležet. Myslím tím márnici, pane. Startujeme, ale vrátíme se. Ještě jednu noc tu vydržte.“

„Vrátíte se pro mě?“ zeptal se nešťastně major.

„Samozřejmě.“

„Kdy?“

„Zítra za rozbřesku.“

„Do té doby mě dostanou,“ řekl smutně kníráč. „Chlapci v táboře neutají tak dlouho můj útek. Dozorci za mnou vyšlou psy a ti mne vystopují. Pokud padnu znovu do zajetí je se mnou konec. Víte, já musel při útěku zabít hlídkujícího Němce.“

„Proboha!“ zašeptal Thirty.

„Nešlo to jinak.“

„Dobrá. Zůstaňte tu poblíž a dobře se schovejte. Pokud mě cestou domů nesestřelí, jsem za dvě hodiny zpátky!“

Kdyby slyšel, jak Biggles v oblacích nad ním hromuje, určitě by to nevyslovil. Už nemohl čekat. Přidal plyn, vrtule zavířila a bristol se rozběhl po trávě.

O chvílku později se podvozek oddělil od země a letoun stoupal, aby zaujal pozici vedle camela. Pak oba letouny rychle nabíraly výšku, v poryvech ranního větrní se občas lehce propadly. Konečně se dostaly dostatečně vysoko, či spíše nízko, neboť letět na nízké letové hladině byl jediný způsob, jak se vyhnout nepřátelským stíhačkám. Určitě hlídkovaly v oblacích nad nimi.

Návrat proběhl hladce. Brzy se vysoko nad nimi objevily číhající Mahoneyovy stíhačky, což znamenalo bezpečí. Vypadalo to jako malý zázrak, ale Mahoneyova hlídka tentokrát zalétla hlouběji do týla nepřítele. Stalo se to proto, že se Thirty zdržel. Mahoneyovi piloti si letadel, vznášejících se hluboko pod nimi, ani nevšimli.

Biggles byl klidný. Nebál se o osud hlídky. Znal Mahoneye a jeho muže dostatečně dobře a věděl, že jeho přítel se dokáže o sebe postarat. Po deseti minutách letu roloval bristol a Bigglesův velbloud po letištní ploše.

„Hej, Thirty,“ křičel rozzlobeně Biggles, hned jak přistáli. „Co jste tam dole tak dlouho dělal?“

„Zmatek nad zmatek, pane. Přiběhli dva. Jeden major a tenhle muž se zraněnou nohou. Rozhodl jsem, že poletí domů první.“

„Správně.“

Jenže major se vztekal a mlel něco o vojenských řádech. Choval se jako blázen. Vyhrožoval mi vězením!“

„To je dobré,“ ušklíbl se Biggles. „Sotva sám z vězení utekl, už vyhrožuje jiným? Koukám, že mu v táboře nejvíc chyběla ta basa. To si tam teď může počkat, až mu ji Němci postaví.“

„To právě nejde,“ namítl statečně Thirty. Já mu totiž slíbil, že pro něj doletím.“

„Cože? Kdy?“

„Hned teď.“

„Ted?“

„Ano, pane.“

„Thirty se nám pominul,“ křikl Biggles na Algyho, který se k nim blížil od budovy.

„Já vím, pane. Je to nebezpečné. Ale on ze mě ten slib vymámil. Tvrdil, že na útěku musel zabít německého strážného.“

„A hrome,“ vzdychl Biggles a zamnul si bradu. „To je zlé. Jestli ho dostanou, skončí na šibenici. Cítím to tak, že mi začínají rozkazovat zelenáci. Dobře. Poletíme, Thirty.“

Kolem strojů již pobíhali mechanici a Biggles se k nim otočil.

„Hej, Smythe!“ vykřikl. „Naplňte nádrže obou strojů po okraj! A bleskem!“

„Ale... pane, vy... nemusíte letět...“ začal Thirty, ale Biggles jeho koktání rázně přerušil.

„Ticho!“ řekl ostře. „Špatně snáším rady od zelenáčů! Dostávám po nich horečku a osypky. Jedno letadlo letět nemůže! Tamhle nám už přistává Mahoney. Úloha vedoucího hlídací smečky mu docela sedí, takže nebude ani moc vrčet, když za chvíli znovu odstartuje. Zbývá nám pár minut na kávu. Nos mi napovídá, že ji v chlívku zrovna dovařili. Cítíte tu vůni, pánové?“

V klubovně si sedli ke stolu a málem si spálili rty horkou kávou. Bigglesův nos se nemýlil, ale jeho úvaha o Mahoneyovi už nebyla tak docela přesná. Velitel „hlídací smečky“ se chvíli vzpouzel.

„Víš co?“ uzavřel spor Biggles. „Ted' prostě natankujete benzín do vašich draků a vyletíte čtvrt hodiny po nás. Všechno proběhne jako obvykle, až na to zatracené denní světlo!“ Za dvě minuty se Biggles soukal do úzkého kokpitu svého velblouda. „Hej! Thirty! Kde vězíte, lorde? Nemáme času nazbyt. Vy, Flámo, mějte oči otevřené a prst na spoušti. Algy! Máš toho svého dvouhrbého přežvýkavce ve stavu, aby do něj mohli nalít šťávu?“

„Už to bude.“

„Tak se posad' mezi hrby a letíš s námi.“

„Počítám s tím. Jen co mechanici zaženou poslední mouchu. Bude to za minutu.“

Když však tři britské letouny začaly stoupat do prosluněného vzduchu, stálo již slunce velmi vysoko. Z počátku vše připomínalo obvyklý hlídkový let, jakých je dvanáct do tuctu. Zahlédli jediný nepřátelský dvoumístný letoun, avšak ten se jim rychle klidil z cesty.

Slunce sice zářilo dál, ale náhle bylo po pohodě.

Přistávací plocha C už ležela sotva pět mil před nimi, když Fláma zuřivě zalomcoval Thirtyho ramenem.

„Hej!“

Pilot se zadíval směrem, kterým pozorovatel ukazoval. Vzadu se objevil roj teček. Thirty odhadl, že jich je pět nebo šest, ale blížily se v uzavřené formaci, takže je nebylo možné přesně spočítat.

Fláma se naklonil k Thirtymu, přiložil si ruce k ústům a zařval: „Letí si pro nás!“

Thirty kývl. Ohlédl se a poznal, že i Biggles a Algy vědí, kolik uhodilo. Bigglesův camel se přiblížil k jeho stroji a letěl jako přilepen k jeho křídlu. Petr se ušklíbl. Znal to a měl příjemný pocit, že výlet pokračuje a že ho přátelé uchopili pod ramenem, aby ho podepřeli.

Aniž by se znovu podíval dozadu, sklonil nos stroje a klesal na přistání. Louka C se rýsovala přímo pod ním.

Úspěch akce závisel především na rychlosti provedení. Dokáželi přistát dříve, než se objeví nepřátelé, naloží majora a může s ním i odstartovat. Rozhoří-li se však vzdušný souboj ještě před přistáním, bylo by dosednutí na zem sebevraždou!

Rychle zkontroloval směr větru a prudce klesal k louce. Musel se usmát, když spatřil majora, jak stojí uprostřed travnatého palouku jako socha. „Určitě mu připadá, že mu ta opuštěná parcela patří,“ ušklíbl se Thirty. „Ten chlap je šílenec nebo hazardér!“

Vyrovnal náklon a vedl stroj na přistání. Možná, že se rozptýlil právě svou samomluvou a mohlo se stát i to, že podvozek dosedl do vyjeté koleje, či narazil na krtinu. Ať však chybu zavinilo cokoli, Thirty ještě nikdy nepřistál tak mizerně.

Zaťal zuby, zhluboka se nadechl a pokoušel se zvládnout letoun, který se proměnil v kůzle, hopsající po pažitu. Napjatě čekal, zda se ozve nejhorší zvuk, který může letec při přistání slyšet — ostré prasknutí podvozkových vzpěr. Nedočkal se, ale prožil si té hrůzy dost a dost...

Thirty rozeznal svou pilotní chybu včas a za běžných okolností by přidal plyn a zvedl stroj do vzduchu. Teď mu však k opakovanému přistání čas zoufale chyběl. Musel riskovat.

Praskavé zvuky v podvozku zněly Thirtymu v uších jako výstřely z děla. Věděl, že podobné přistání by leteckému instruktoru ve škole rozproudilo krev natolik, že by se pilot na věky rozloučil s létáním a hledal by si jiné zaměstnání. Thirtymu teď ovšem hrozilo ještě něco mnohem horšího a tak, když se bristol s kvílením zastavil, vydechl s neskonalou úlevou a na vteřinu se zhroutil do sedačky. Podvozek to vydržel!

V následující chvíli si Thirty posunul brýle do čela a pocítil štěstí, že nemusí k majorovi rolovat. Patrně by to ani nesvedl. Nebylo

to však nutné, neboť nadutý kníráč se sám hnal k letounu, a chybělo mu sotva sto yardů. Petr získal pár vteřin času, aby se podíval na nebesa.

Jak očekával a jak se obával, řítilo se pět německých letadel střemhlav dolů, aby vyčistily nebe od hlídkujících camelů.

Obě britské stíhačky je letěly uvítat a nepřátelská formace se rozpadla. Následující letecké manévry Thirtymu dokázaly, že Algy s Bigglesem dostali tentokrát zkušené soupeře, kteří měli navíc značnou početní převahu. Srdce se mu sevřelo novou úzkostí, nemohl však dělat nic víc, než sledovat vzdušný rej. Rev motorů a drsný štěkot kulometů přitom provázel Flámovu snahu, vmáčknout robustní majorovo tělo do úzkého prostoru pro pozorovatele. Pohled na dva mačkající se muže byl směšný, jenže Thirty měl jiné starosti. Nemohl čekat. Uprchlík už byl na palubě!

Obrátil bristol k volnému prostoru. Startoval po větru, neboť na vzlet proti větru, který prikazují všechny příručky, nebylo ani pomyslení. Letadlo vyrazilo a hnalo se vpřed, když přímo před něj dopadl na zem sestřelený albatros. Hořící stroj se roztříštil a vytvořil ohnivou překážku, ležící sotva sto yardů před uhánějícím bristolem.

Petr prudce vyšlápl pedál směrovky, aby se vyhnul troskám, a stroj sebou trhl tak divoce, že Fláma i kníratý major vykřikli strachy. Nebylo divu. Kdyby se letoun převrátil a oni to přežili, nikdy by se nevydrápali z úzkého prostoru, do něhož se tak pracně vecpali.

Osudem těžce zkoušený bristol však změnu směru vydržel, minul hořící albatros a stále stoupající rychlostí se blížil k okraji louky. Motor vyl, ale vítr v zádech a značné přetížení mu stále nedovolovalo odpoutat se od země.

Thirty měl strach. Hradba lesa mu rostla před očima. Nejraději by si také ulevil zděšeným výkřikem, ale byl přece lord a Angličan.

„Poněkud mě to znepokojuje,“ zamumlal a rozhodným trhnutím ruky přitáhl knipl k sobě.

Bristol poslechl a odpoutal se od země. Chvíli se vznášel tak nízko nad terénem, že by stačila větší krtina, a pokud by o ní podvozek zavadil, určitě by to strhlo stroj na zem. Thirty si živě představoval smrtelné kotrmelce, které by následovaly, a potlačil nutkání zavřít před nebezpečím oči.

Nesměl to udělat a tak vytřeštěným zrakem sledoval, jak úžasně rychle se blíží k lesu, jak se stromy zvětšují, jak vyrůstají až do nebe. Sevřel rty a prudce přitáhl knipl až na břicho.

Andělé nebeští se usmáli a pegas, sestavený v továrně, poslechl. Nos stroje se zvedl a letoun stoupal.

„Můj Bože,“ řekl Thirty, když se těsně pod ním mihly nejvyšší větve stromů.

Letěli, vznášeli se, stoupali! Blížili se oblakům a dalšímu nebezpečí. Thirty se upřeně díval vpřed a spíše než na německé stíhače myslel na pošramocený podvozek. Mnoho času však na úvahy neměl, neboť vzápětí se za jeho zády rozštěkal kulomet. To Fláma dokázal Němcům, že nejsou bezzubí, že také bristol je ozbrojen. Thirty se ohlédl doprava, kde jako blesk protála vzduch červená příď albatrosu.

Bristol stále stoupal a teprve ve výšce tisíc stop se jeho pilot trochu vzpamatoval z přestálých duševních otřesů. K jeho štěstí museli Němci věnovat pozornost těm dvěma drzým velbloudům a jeho bristol nechávali na pokoji. Thirty neviděl ze soubojů téměř nic. Občas zahlédl stroj stoupající do svíčky, jiný v ostrém výkrutu a pak další, propadající se ve vývrtce k zemi. Náhle si uvědomil, že jeho jedinou záchranou je rychlost jeho stroje.

Naklonil příď letadla dolů a rozhodl se pro let, nazývaný letci „skákání po větvích“.

Bristol nabral rychlost a Thirty se činil. Jak nízko letěl, to dokazovaly postavičky rolníků, zmateně pobíhající po polích i jejich kravky a ovce, zběsile prchající po pastvinách.

Za čtvrt hodiny dostal bristol společnost. Ačkoli už Thirty nemohl letět níže, tentokrát byl Mahoney pozornější. Objevil prchající letoun a pak se čtyři camely držely v uctivé vzdálenosti nad ním a kryly mu záda. Snesly se z nebes z ničeho nic a Thirtymu bylo zcela jedno, že si jich všiml na poslední chvíli. Napětí v jeho hlavě pominulo a on cítil štěstí a radost. Povedlo se mu to!

Veselí nepokazil Thirtymu ani přelet fronty. Jeden náhodný granát sice vybuchl nebezpečně blízko jeho pravého křídla, ale Petr se tomu smál. Baval se i vyděšenými tvářemi dělostřelců u kanónů,

tím jak se rozprchla pochodující jednotka Němců, a jak sebou pak vojáci plácli do obrovské kaluže.

Jeho úsměv ztuhl jen ve chvíli, kdy se na poslední chvíli vyhnul lanu, na němž byl upoután balon. Jako nováček zcela zapomněl, že ve vzduchu číhají i jiná nebezpečí než kulometry a vzdušné víry. Stačil stočit stroj stranou a úsměv se mu vrátil. A přestože na ně ze země mířily stovky hlavní a stroj prolétal sprškami střel, Thirty se smál.

Bylo to zvláštní. Jedna jediná kulka zasáhla křídlo bristolu a mechanici při prohlídce stroje nechtěli věřit, jak nízko přelétl frontu.

Thirty zvažněl, až když stroj přistál a roloval k přibíhajícím mechanikům. Poprvé si uvědomil, co znamená opravdové vyčerpání a psychická únava. Bristol se zastavil a pilot cítil, že by byl docela rád, kdyby mu mechanici pomohli vystoupit...

Pomohli mu. Na zemi si sejmul brýle a pohlédl zarudlýma očima na majora. Stál vedle Dicka a snažil se očistit si oděv. Dělal marnou práci, protože jeho uniforma vyhlížela příšerně.

„Udělal jsem, co jsem vám slíbil,“ řekl mu Thirty.

„Ještě nikdy jsem si v letadle tak nezaskákal,“ zahučel Fláma. „Než letět znovu s tebou, to se raději projedu na jankovitém koni!“ ušklíbl se.

Thirty se podíval na nadutého majora, ale ten mlčel, neřekl ani „děkuji“. Pilot stiskl rty a odvrátil se od něj.

Na obloze už burácely Bentleyovy motory vracejících se camelů. Na první pohled bylo jasné, že nepřistává úhledná formace, ale stroje, které prošly tvrdým bojem. Biggles, Algy a Mahoney sice splnili úkol, avšak letka ztratila jeden stroj s pilotem.

Biggles kráčející přes dráhu, zavolal na Thirtyho: „Hej, Thirty! Kdepak je ten váš zachráněný major?“

Petr se překvapeně ohlédl. „Teď tu stál,“ řekl. „Mám dojem, že nám někde cestou vypadl, pane.“

Biggles pokrčil rameny.

„Jsem rád, že je pryč,“ ušklíbl se Fláma. „Nemáš zdání, jaká to byla dřina nacpat ho do našeho kufru, hochu. Brr!“

„Snad mě nedá zavřít, než se najím,“ zasmál se Thirty. „Mám hlad! Řekl bych, že dneska si zasloužíme vůz plný jídla! Sním ho sám i s koly a postranicemi!“

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

KATASTROFA

Druhý den v osm hodin ráno se na letišti objevil major Raymond. Biggles spatřil jeho vůz značky Crossley už cestou k důstojnickému chlívku, kde se scházeli účastníci průzkumných letů. Po drsném včerejším zážitku dnes výlet neplánovali, takže měli dost času na opožděnou a bohatší snídani.

„Raymond je tu zas,“ oznámil Biggles. „Cítím, že mi nějak podivně loupe v kříži jako těm starým věstkyním a prorokům. Něco přijde, pánové, a protože jde o Raymonda, nebude to nic k popukání!“

Nemýlil se.

„Brejtro,“ popřál jim Raymond po sousedsku. „Zrovna jsem mluvil s vaším velitelem a pověděl mi, že všichni máte nohy na stole. Nebude vám vadit, když si tu s vámi vypiji šálek kávy? Dnes jsem vstával trochu dřív a nikdo se o mne nepostaral.“

Biggles mu bez velké ochoty přistrčil židli a Algy podal konvici. Když si pak major zamyšleně plnil šálek, ostatní zmlkli, jakoby čekali na úvodní proslov. Jenže major míchal a mlčel.

„Co se děje, majore?“ prolomil chvíli ticha Biggles.

„Mělo by se něco dít?“ odpověděl málomluvný šéf rozvědky otázkou.

„Nechcete mi snad, pane, tvrdit, že jste si dal budíka na čtvrtou ráno a skoro za tmy opustil štáb jen proto, abyste si dal šálek kávy zrovna u nás,“ rozpovídal se Biggles. „Co kdybychom zrovna vařili čaj, o který nestojíte? Divil bych se, kdybyste nám aspoň nevytkl, že si tu v klidu lenošíme.“

„Nic takového. Biggles,“ usmál se Raymond. „Vás hned tak lehce neoklamu, co?“

„Špatné zprávy?“

„No... tahle káva je stokrát lepší než moje zprávy. S vámi to ale nemá nic společného.“

„To je dobře,“ vydechl Thirty, jehož napadla docela případná myšlenka, zda se něco nestalo Fortymu.

„Dobře?“ vzhlédl Raymond. „Když dobře tak dobře. Měl bych malý úkol, pro někoho z vás, kdo se nebojí...“ Major se odmlčel a zkoumavě si prohlížel pochybovačné výrazy ve tvářích letců. Jde o akci, která je moc riskantní na to, abych ji někomu přikazoval. Ale vy, Biggles, nemáte moc rád rozkazy, co? Mám prostě práci pro nějakého dobrovolníka.“

„Neříkejte. To vás zas na štábu muselo napadnout něco obzvláště skvělého. Nejspíš chcete poslat nějakého chudáka rovnou do pekla a ještě poveze čertům zápalky, kdyby jim vyhaslo pod kotly.“

„Omyl, Biggles. Proti tomuhle úkolu, je cesta do pekla příjemným školním výletem.“

„Víte co, majore? Buďte tedy tak laskav a jděte rovnou k věci,“ zavrčel Biggles. „Bude mi potěšením vám sdělit, že na sebevraždu zatím nepomýšlí nikdo z nás!“

„Budiž. Proto jsem koneckonců přijel. Smutné je, že vám nemohu povědět všechno, co byste měli vědět. Pracujeme na další, přísně utajené věci. Nemohu riskovat, že to otisknou noviny, a...“

„Takže nás chcete namočit do tajemství, o kterém nebudeme vůbec nic vědět?“ přerušil ho Biggles. Jak svůdná představa.“

„Ale to ne,“ ohradil se Raymond. „Vím, že vás nemohu zapojit do operace, o které zhora nic nevíte. Něco vám povědět musím a jde jen o to, vybrat to nezbytné.“

„Obávám se, že se mi to nelíbí, pane.“ řekl Biggles. „Chápu, že v otázkách utajení máte svůj rozum a vůbec nepochybuji, že víte, co děláte. My jsme tu proto, abychom poletovali sem a zase tam, jak si usmyslíte. Prosím. Jenže do pekla poletím jen tehdy, když budu znát číslo pokoje toho utajovaného čerta a když se vám uráčí mi povědět, zda tam štípe polínka, nebo jen dělá vrátného. Chci prostě vědět co nejvíc.“

Major se protáhl, opřel se o opěradlo, nadechl se a začal.

„Pokud se jediné slovo, které od tohoto okamžiku v této místnosti padne, dostane ven,“ téměř šeptal, „a tím mám na mysli i k vašim leteckým přátelům, bude ten mluvka zastřelen bez soudu. Vyzrazení akce nepříteli by totiž znamenalo smrt tisíců našich frontových pěšáků! Rozumíte mi?“

Biggles zvažněl. „Tak to raději nechci nic vědět. Občas mi nějaké to slovíčko unikne,“ zabručel.

„Ale já už vám to povím,“ řekl major a mávl rukou v zoufalém gestu beznaděje, ke které ho Biggles dost často přiměl. „Znáte vesnici Belville na řece Sommě? Leží na druhé straně fronty. Při podzimní ofenzivě ji Hunové dobyli.“

„Pamatuji se,“ přikývl Biggles. „Tenkrát jsme znovu zaútočili silnou dělostřeleckou palbou a celou vesnici srovnali se zemí. Počkejte! Nějakou náhodou tehdy ušel zkáze kostel. Dodnes stojí.“

„To nebyla náhoda.“

„Cože?“

„Náhoda přeje připraveným. Štáb už dávno před vyklizením vesnice věděl, že o ni přijdeme. Ten staříčkový kostel má čtvercovou věž a v jedné její straně jsme vybudovali pozorovatelnu. Hlášku pro jednoho našeho člověka.“

„Nápad je to dobrý,“ řekl Biggles. „Žasnu jen nad tím, jak přesně střílely naše kanóny, že věž nezasáhly. Myslím omylem.“

„Povedlo se,“ pokrčil rameny major. „Až do včerejška jsme proto měli spolehlivé zprávy přímo od pramene. Všechno jsme věděli, ale včera to skončilo! Rozumíte mi?“

„Ano. Asi ho dostali.“

„To bych tu nebyl! Máme nataženou podzemní linku. Rozsypal se jen telegrafní klíč, který používá náš člověk. Potřebuje opravit a to je všechno!“

„A vy chcete, aby tomu vašemu zvědavci dopravil nějaký nebojsa nový pípací strojek,“ řekl jedovatým tónem Biggles. „Že se nepletu?“

Jsem potěšen, jak rychle jste to pochopil.“ „Znamená to ovšem, že jste s ním ztratili kontakt.“ „Samozřejmě. Od chvíle, kdy se přístroj porouchal, nemáme jedinou novou zprávičku.“

„Jak tedy víte, že se zlomila jen páčka?“ namítl Biggles. „Ne, že bych to tomu chlapíkovi přál, ale co když má sám zlomený krček?“ „Pro případ nejvyšší nouze měl jednoho poštovního holuba.“

„Škoda, že jste mu tam nepostavili celý holubník.“

„Myslíte to jedovatě, ale uvažovali jsme i o tom. Bohužel, holubi soustavně vrkají. Nejednen agent už skončil před popravčí četou, kvůli cukrování jeho holoubků. Měl byste si doplnit vzdělání v živočichopisu, Biggles.“

„Promiňte, pane,“ řekl pilot, který pochopil, že své poznámky poněkud přehnal. Je ta záležitost... naléhavá?“

„Každá minuta nás stojí životy lidí. Jsme jako slepí a netušíme, co na nás Němci v této oblasti chystají.“

„Je to úkol pro jednoho dobrovolníka,“ zamyslel se Biggles. „Ano. Už jsem to ostatně řekl.“

„Jak pozná posel našeho muže, aby sám nepadl do pasti?“ „Jednoduše. Je to vesnický páter... otec Dupont. Mnohem těžší však bude, proniknout do kostela mezi německými hlídkami. Na vás mě, Biggles, mrzí, že jste ve škole nedával pozor. Jsem si jist, že s vaší němčinou byste si v Berlíně neobjednal ani sklenku vody,“ rýpl si pro změnu zase Raymond.

„Já mluvím německy dobře,“ vyhrkl Thirty. „Pár let jsem tam žil.“

„Podívejme,“ zamnul si Raymond bradu. „To je mi novinka.

„Já se hlásím, pane majore,“ řekl Thirty. „Se svojí němčinou se dostanu do německého ležení nejsnáze ze všech.“

Biggles pohlédl na uprchlíka ze školních lavic zamyšlenýma očima. „Podobné nabídky pan major neodolá,“ řekl pomalu. „Víš ale, co se stane, když...?“ nedopověděl.

„Když mě dostanou? Jasně. Vynasnažím se, aby k tomu nedošlo. Nemám chuť strčit krk do oprátky, ale někdy to asi jinak nejde.“

„Ten chlapec má vzácný cit pro řešení našich válečných problémů,“ kývl major spokojeně hlavou, sáhl do kapsy a vytáhl malý protáhlý balíček.

„To je ta hračka,“ řekl, a podal Thirtymu telegrafní klíč. „Moc už vám toho nepovím. Nebude trvat dlouho a dozvíme se, jak to

dopadlo. Ať se však stane cokoli, ten předmět se nesmí dostat nepříteli do rukou. Všechno je na vás. Přeji hodně štěstí.“

Raymond vstal a pevně stiskl Thirtymu ruku. Pak se obrátil a beze slova odešel.

„Připadá mi, že na nás zase ušil boudu,“ zlobil se Biggles. „Máme na krku další hazard, mnohem horší než poletování mezi kanóny a balony. Co navrhuješ, Thirty?“

„Podle mě bude nejlepší, když překročím frontu v noci. Za tmy by mne nemuseli vůbec vidět. Přistanu na ploše, která je nejbližší k Belville. Myslím že to je plocha C, ale ještě to ověřím. Vezmu na sebe starý nepromokavý plášť, který zakryje můj stejnokroj. Fláma odletí s bristolem zpátky a vrátí se pro mne druhý den ráno. Když se neobjevím, zopakuje přelet následující den.“

„Jenže já si tam na tebe raději počkám,“ prohlásil rozhodně Dick. „Mohl by sis myslet, že se bojím.“

„Je to tak jednoduché, že by to mohlo vyjít,“ zabručel Biggles, ale pak zavrtěl hlavou. „Nelíbí se mi to, Thirty,“ řekl. „Vůbec se mi to nelíbí.“

„Mně se to také moc nezamlouvá,“ pokrčil rameny Thirty. „Ale co lepšího si vymyslet? Tak mi poradte.“

„Kdy se chceš vydat na cestu?“ zeptal se Algy.

„Hned dnes večer,“ odpověděl školák, letec a začínající špion Thirty. „Major přece říkal, že úkol je nesmírně důležitý a že to spěchá.“

„Flámo, ty na něho počkáš?“ zeptal se Biggles, který už měl v ruce mapu.

„Ano.“

„Z plochy C do Belville je to pěkná štrapáce,“ ukázal Biggles na mapě. „Doporučuji proto, domluvit se na kompromisu. Thirty dostane čtyři hodiny času na návrat. Když to nestihne, Fláma se vrátí na základnu. Každé ráno se pak poletíme podívat, jak se věci mají. Thirtyho může zdržet cokoli a letadlo čekající na nepřátelském území mi připadá jako časovaná mina. Všimne si ho malý pasáček a za hodinu mají všichni císařovi ozbrojenci v okolí nabitě zbraně a ženou se k bristolu. Víme kde Thirty je, kde bude čekat, ale kdy se vrátí, můžeme jen odhadovat. Ostatně není příliš důležité, kdy ho

vyzvedneme. Nepřeji mu, aby se dostal do rvačky s Němci, ale předpokládat to musíme. Tvrdím, že není možné, domluvit si schůzku na hodinu přesně. Mám pravdu, Thirty?“

„Ano. Fláma by ale na mě mohl počkat, když bude mít dobrý důvod předpokládat, že nehrozí nebezpečí a Němci chrupají v postelích. Rozhodně by se mi lépe houpalo na šibenici, kdybych věděl, že můj přítel Fláma dělá čest své přezdívce a ponocuje.“

„O tom se nehodlám bavit,“ bránil se Dick. „Co jsem ve Francii, hospodu jsem ani zahlédl!“

„Takže poletí bristol,“ vzal mu slovo Biggles. „Ano, to je rozumné. Vezmete si s sebou železnou dávku potravin. Mimochodem, Thirty... kdyby ses dostal do zajateckého tábora, dej našim hochům vědět, že všechno má svůj čas. Nedokážeme hasit dva požáry najednou.“

„Raději se táboru vyhnu,“ ušklíbl se Petr.

Probírali jednotlivé podrobnosti akce až do večera, jen Thirty se věnoval bristolu. Strávil prohlídkou stroje tři hodiny a volal k němu mechaniky tolikrát, až z něj byli nevrlí. Soumrak zastihl všechny letce v chlívku u večere, ale moc jim nechutnalo.

Po jídle vzali Thirty s Flámou výstroj a doprovázení Bigglesem a Algym kráčeli k letadlu.

Večer vůbec nepřipomínal divoké události včerejška. Na letišti i ve vzduchu vládl pokoj a klid. Piloti perutě číslo 266. si mohli vychutnat výjimečný večer bez hřmění motorů, hvízdání padajících pum a hlavně bez tragických smrtí svých létajících přátel.

Letouny odpočívaly v hangárech a na letištní ploše se rýsovaly jen obrysy tmavě nalakovaného bristolu. Černý nátěr prosadil Biggles a mechanici míchali barvu třikrát, než se jim povedla ta pravá... černá a možná ještě černější než uhlé a bezhvězdná noc.

„Neměl bych letět já?“ nabídl se ustaraný Biggles.

„Určitě by vám to, kapitáne, šlo lépe než mně, ale vaše němčina by vás prozradila při prvním setkání s Němci. Moji ‚bavorštinu‘ uzná i rodilý Mnichovan,“ uklidňoval Thirty velitele, ač by to mělo být naopak. Uložil pak do Flámova kokpitu balíček s jídlem a oba dva mladíci usedli na svá místa.

„Flámo, jsi připraven?“

„Nespím, Thirty. Není ráno!“

„Nezapomeňte na kódovou barvu noci!“ připomněl Biggles, a Thirty odpověděl zvednutím signální pistole.

„Zlomte vaz. Hej, Thirty! Při návratu se nevzdaluj od plochy C! Tam tě budeme hledat.“

Petr poněkud netrpělivě kývl hlavou a zvedl vztyčený palec. Na jeho pokyn nahodil Algy vrtuli a motor naskočil. Algy ustoupil a černá noční sova vzlétla k nebesům. Před ní byl cíl, ležící na území nemilosrdného nepřítele.

Thirty vystoupal na bezpečnou výšku a zamířil k frontové linii. Chtěl se za každou cenu vyhnout světlomětům, a když shlédł dolů, s překvapením si uvědomil, že ho už jejich světla neděsí. Zvykl si a teď ho spíš zajímalo jejich rozmístění a technika pátrání po obloze. Uměl se už vyhýbat paprskům jako zkušený nebeský pytlák. Jenže nyní se ho zmocnil podivný dojem, že počet světel na nebi se ztrojnásobil a chvílku mu trvalo, než rozeznal důvod. Za tohle Němci nemohli — na obloze se křižovaly blesky a bristol letěl vstříc bouři. Thirtyho čekala nová zkušenost.

Začaly to blesky a vzdálené burácení, a oba přírodní jevy se k nim rychle blížily. Zvedl se vítr, který sílil, a Petr měl dojem, že jeho nebeského jmenovce, patrona počasí, muselo něco náramně rozčítit. O chvíli později však došel k názoru, že svatý Petr se nerozzlobil sám. Nahoře na nebesích hubovali všichni svatí!

Do letounu se opřely tak silné poryvy větru, že stroj připomínal peříčko poletující vzduchem a Thirty opět pocítil známé svírání žaludku. Polil ho studený pot a Fláma vzadu se necítil o nic líp.

Thirtyho napadlo vrátit se, jenže vzápětí si uvědomil, že by se tím bouří nevyhnul. Kdyby věděl, že vítr na letišti právě strhává střechy hangáru a že po ploše poletují stanové dílce odervané z kolíků, ani by ho to rozhodnutí nemrzelo.

Přitáhl trochu páku a přidal plyn, aby se dostal z nejhoršího. Mrkl na kompas a těžce polkl. Pak si vzpomněl na instruktora, jak jim vysvětloval, že bouře dokáže střelku kompasu vyřadit ze hry. Dal mu za pravdu. Bylo štěstí, že už znal cestu i bez kompasu.

K místu přistání chybělo asi deset mil, když Thirtyho šlehly do tváře první proudy ledového lijavce a vzápětí měl pocit, že jeho bristol prolétá vodopádem.

Na frontě se obsluhy protiletadlových děl a světlometů odebraly pod střechu. Muži si šli s klidným svědomím sušit promočené šaty. V takovém nečase letadla přece nelétají. Jen svatí na nebesích měli plné ruce práce a stíhali pozemské hříšníky přívalem bílých blesků a divokým lijákem.

Dalším zaměstnaným tvorem byl v té chvíli Petr Fortymore. Zápasil s poryvy větru a byl vděčný bleskům, že osvětlují tak často a tak jasně krajinu pod letadlem.

A nebesa znovu děsivě zahřměla a šlehl další rozeklaný elektrický výboj a Petr pod sebou rozeznal přistávací plochu. Usmál se. Měl pocit štěstí. Dovedl svůj bristol k cíli!

Ubral plyn a pomalu klouzal na přistání. V duchu děkoval nebeským silám, že nárazy větru polevily, i za to, že déšť ještě neskončil. Vždyť ani nejodhodlanější německý lovec cizích špehů by v tomto počasí nečekal jejich návštěvu.

Thirty tušil, že podstupuje neúměrné riziko, ale jakási vnitřní posedlost ho nutila pokračovat v letu a přistát. Blesk pohasl a náhle neviděl nic, než blížící se nejasné obrysy stromů. Minul jeden z nich o vlásek, srovnal výšku a s důvěrou v budoucnost posadil stroj na mokrou trávu. Přistál pěkně.

Jenomže v té chvíli ozářil okolí další blesk, a než přišel hlas hromu, uviděl Thirty v přízračném modrém světle louku, na které přistával.

Zahřmělo.

Petr ucítil děs. Zbledl a z úst se mu vydral výkřik strachu. Svit blesku mu ukázal něco zcela jiného, než čekal. Louka, na níž dosedl, byla kratičká a sotva sto yardů před ním se ježilo neprostupné a vysoké křoví. To nejhroznější co uviděl, však stálo těsně před řítícím se strojem a byl to muž, vítající Thirtyho letadlo s rozpřaženýma rukama...

Thirty neudělal nic, aby ho zachránil, nic také udělat nemohl. Postava muže zmizela stejně rychle, jako se objevila, bristol sebou sotva znatelně trhl a řítil se dál k místům, kde se změní na hromadu

třísek, na cáry a změt' kovového šrotu. Thirty věděl, že se blíží konec, ale nebyl si schopen vybavit jedinou poučku, kterou by mu pro takový případ poskytli jeho letečtí instruktoři. Ochromila ho neodvratitelnost věcí příštích.

Na nápravu bylo skutečně pozdě a jediné co ho napadlo, bylo i za té černé, pekelné noci nad slunce jasnější. Bouře ho oklamala a on přistál na nesprávném místě.

Ve chvíli, kdy si to uvědomil, ozvalo se nervy drásající praskání, jak před' letounu narazila na křoviny. Konec louky byl tu.

Thirty instinktivně a včas vypnul zapalování, aby zabránil požáru. Nos Bristolu vnikl do pásu křoví, prodral se jím, vrtule to sice zázrakem vydržela, ale zadní část trupu tam uvízla a zbortila se. Nový blesk a další nápor deště, jakoby se na nebesích rozhodli spláchnout stroj ze světa. Byl to nepěkný konec letu.

Nešťastný Petr konečně začal jednat. Odepnul bezpečnostní pás a vyskočil z letounu.

„Jsme dole,“ uslyšel Flámův hlas, znějící téměř vesele. Jsme zas na zemi a živí!“

„Ty z toho snad máš radost,“ zasípal zdrcený Thirty. „Co ale Ted' budeme dělat? Nebesa, Flámo, zažil jsi už někdy takovou šílenou bouřku?“

„To ty jsi chtěl pořád bojovat s přírodou,“ připomněl mu klidným a vyrovnaným hlasem Dick. „Bouře nás zaskočila, ale nemůžeme být daleko od cíle. Nesplnil jsi úkol. Budeme pokračovat spolu!“

Thirty věděl, že přítel má pravdu, ale před očima mu vyvstala postava neznámého, jehož srazil. Vytřel si z očí vodu a vyběhl k místu, kde tušil, že najde tělo. Jak se však prodral pásem keřů, vichřice se do něj opřela, jakoby nad územím okupovaným Němci řádil orkán. S námahou tam doběhl, bez dechu klekl k ležícím tělu, a zatápal po něm rukama.

„Kdo to tam leží?“ křičel Fláma. „To je člověk? Srazili jsme ho letadlem?“

Je to jen strašák!“ zavřískal Thirty. „Sláva! Je to obyčejný polní strašák!“ Zmocnila se ho taková radost, že nezabil člověka, že se hlučně rozesmál, ačkoli kolem něj skučelo tisíc nočních ďáblíků a

proudy vody ho bily do tváře, stékaly po letecké bundě a promáčely ho až na kůži.

„Strašák? Tak to jste už dva, Thirty!“ vykřikl podrážděně Dick.

„Nesměj se jako blázen a pojď sem! Nemůžeme tu čekat, až do nás uhoří blesk, nebo nás sebere voda.“

Thirty to uznal a vrátil se k letounu.

„Promiň,“ řekl Dickovi. „Vytáhneme ven potraviny.“

„Proč?“

„Chudák bristol musí shořet. Ráno bychom měli za patami všechny Němce z okolí. Když ho zapálíme, zbydou z něj jen očazené kousky motoru. Musíme to udělat hned, protože v tomhle počasí nevystřelí nikdo nos z domu. Vsadil bych se, že se teď nehrnou ven ani jejich vojenské hlídky, takže si požáru nikdo nevšimne.“

Fláma kývl, vylezl na křídlo a vylovil zezadu balíček. Kormidlo letounu vypadalo žalostně a na opravu vraku by si netroufl ani Smythe, všeměl mezi mechaniky. Thirty našel v boční kapse kokpitu signální pistoli.

„Ustup!“ vykřikl.

Namířil na hlavní nádrž a stiskl kohoutek. Zápalný náboj pronikl plechem a plameny hořícího benzínu vyšlehly do výšky. Petr mrštil pistoli do ohně a rozběhl se pryč, protože věděl, že za nějakou chvíli začne vybuchovat munice a kulky budou svištět všemi směry. Zastavil se až v dostatečné vzdálenosti od požáru.

„Nic jiného jsme nemohli dělat,“ vydechl odevzdaně.

„A co dál?“ řekl Fláma. „Jdeme?“

„Ty se musíš dostat na přistávací plochu C. Jdi doprava, tudy. Počkáš tam, až si pro tebe přiletí Biggles. Nepochybuj, že se dovítí, co nás v té bouřce potkalo. Když se objeví dříve, než se vrátím, nezapomeň ho pozdravovat.“

„Než se vrátíš? Myslel jsem, že chceš splnit úkol, ale jak teď na tebe koukám, už si to nemyslím. Kam chceš jít?“

„Za páterem přece. Proč bych neměl?“

„Jen jak, Thirty? V uniformě? Můj ty světe, ty ses snad zbláznil. Kde máš svůj raglán? Nezapomněl jsi ho na základně?“

Thirty zkoprněl a pak se rozběhl k ohni.

„Bože! Nechal jsem ho v letadle,“ křičel. „Rychle!“

Samozřejmě, že bylo pozdě. Trup bristolu dávno zachvátily plameny a maskovací oděv hořel v ohnivém pekle, v němž se syčením mizely veliké kapky deště.

Petr tam vteřinu ztuhle stál, připomnělo mu to bezradnost, kterou pocítil při stopování aut na silnici do Londýna. Jak to už bylo dávno! Ted' ovšem byla jejich situace mnohem hroživější. Trčeli na území okupovaném Němci, ve středu přesunů unavených a podrážděných vojáků a podezíravých důstojníků.

Pak v ohni vybuchl první náboj, kulka hvízdla nedaleko Thirtyho hlavy a hoch prchal zpátky.

„Musel jsem se asi zbláznit,“ nevěřícně zakroutil hlavou, když se zastavil. „Chovám se jako trouba, Flámo. Jsem méněcenný idiot!“

„To ta nehoda, hochu,“ klidnil ho přítel.

„Možná, ale stejně... co řeknu Bigglesovi? Nevím, co dál. V téhle bundě bych mohl s Němci mluvit Goethovým hlasem a stejně by mi na to neskočili. Můj Bože.“

„Nemohl bys místo toho nářku vteřinu přemýšlet?“ ušklíbl se Fláma a mávl rukou ke zmoklému polí.

„Hrome!“ vyhrkl Thirty. „Strašák!“

Bez ohledu na kulky svištící vzduchem vyrazil čvachtající trávou k figuríně.

„Flámo, hochu můj, ty máš pravdu! Modrá košilka, nic lepšího tady nemohli nechat!“ křičel radostně a vlekl strašáka do houští. Strhl ze sebe leteckou výstroj, odstrojil i strašáka, a oblékal si jeho mokrý, odpudivý šat, jehož se lekali zajíci, srny i ptactvo.

Urozený a elegantní lord Fortymore z proslulé koleje, Ted' s láskou ždímal a navlékal potrhaná kaťata a starou modrou košili, věci odložené chudým francouzským rolníkem. Nebylo pochyb o tom, že ptactvo nebeské i lesní zvěř by prchala v panice, kdyby narazila na tohoto čerstvě oživlého hasroše.

„Máš tu kouzelnou krabičku?“ zeptal se podezíravě Fláma.

„Mám. Je v kapse, ale musím jít. Ztratil jsem moc času. Ty najdi plochu C a zůstaň na severním okraji. Oni přiletí.“

„Nejraději bych šel s tebou.“

„Když najdeš druhého strašáka, tak prosím,“ řekl Thirty nezvykle rozhodně. „Vrátím se do svítání.“

„Ráno, Thirty,“ řekl Dick a pevně mu stiskl ruku. Bylo vidět, jak těžce nese rozloučení. „Ne abys tam zas něco zapomněl!“

„Neboj,“ ujišťoval ho Thirty. „A ty taky nezapomeň...“

„Na co?“

„Rafni a drž!“

„Rafnu a nepustím!“ řekl chraplavě Fláma.

Thirty mu zamával a rychlými kroky zmizel v houštině.

Děšť se trochu zmírnil. Dick chvíli naslouchal burácení hromu s pohledem upřeným na místo, kde zmizel jeho kamarád. Pak se shýbl pro potravinový balík a vydal se za svým cílem. Považoval havárii za znamení osudu. Budou potřebovat přistávací plochu sami. Oni dva, kteří záchranné lety vyvolali. Ne nadarmo se říká, že kdo jinému jámu kopá...

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

BELVELLE NA SOMMĚ

Thirty se brodil rozblácenou oranicí, dokud nenarazil na silnici. Věděl, že ji najde. Na základně sice dlouho studoval mapu, až si zapamatoval záchytné body, podle kterých se mohl vyznat v terénu. Teď v dešti a ve tmě však objevil silnici jen proto, že si před přistáním na zemi všiml lesknoucí se stužky, o něco světlejší než okolní pole a stromy. Vesnice ležela asi čtyři míle odtud.

Na vozovce se Petr na chvíli zastavil, aby se zbavil bláta. Bouře odcházela, blýskalo se už jen na obzoru, a zvuky hromu slábly. Pršelo však dál a podle nízkých a těžkých mraků se dalo soudit, že dešť či mrholení hned tak neustane.

Hvězdy zakrývalo několik vrstev mohutné oblačnosti, blesky už nesvítily a v okolí nebylo ani sebemenší světélko. Petr stál na pusté vozovce jako opuštěný, smutný vodník. Vítr se uklidnil a vzduch byl, navzdory dešti, docela vlahý. Hastrmanům ovšem nebývá zima, ani když jsou promočeni na kůži.

Thirty se rozhlédl a vyrazil k vesnici. Šel co nejrychleji a měl za sebou první míli, když uslyšel kdesi za sebou zvuk motoru těžkého

nákladáku. Trvalo ještě dost dlouho, než ho velké auto dohonilo a když se přiblížilo, seskočil do škarpy. Neschovával se, spoléhal se na tmu. Štěrkovitá cesta byla úzká a Petr netoužil skončit pod koly auta, hlavně však nehodlal riskovat nebezpečí, kterému by se vystavil, kdyby ho řidič zahlédl a v obci vyprávěl o promočeném cizím chasníkovi. Pohodlnější a kratší cesta by za to rozhodně nestála.

Nákladák přešel, od kol odletovaly kusy bláta a stříkala voda a pak Petr, trčící v příkopu, strnul.

Vůz náhle zpomalil a zastavil se. Thirty pozdě pochopil, že se měl skrýt za stromem, kterých lemovalo cestu dost a dost. Teď už nebylo na schovávanou ani pomyšlení. Vydrápal se na silnici a pomalu došel k nákladáku.

„To máme pěkné počasí, co?“ vyklonil se řidič z kabiny. „Kampak máte v téhle slotě namířeno? To musí být hodně důležitá věc.“

Mluvil německy a Thirtyho zaskočil. Nedokázal si v té chvíli vybavit žádnou důležitou věc, natož aby vypadala hodnověrně.

Jdu do Belville,“ vyhrkl a mluvil pravdu.

Já taky,“ klidně prohlásil řidič. „Naskočte si.“

Thirty poslechl, protože nic lepšího nemohl udělat. Vymlouvat se na to, že půjde dál deštěm, protože se umyje, napije a protože navíc věří, že v dešti lidé lépe vyrůstají, mu připadlo pitomé. A ke všemu ta tma! Nasedl.

Po očku se podíval na řidiče a polkl. Bude si muset dávat pozor na každé slovo. Vůz, který se mezitím rozjel, byl vojenský a za volantem seděl muž v uniformě německé armády.

„Už aby ta hnusná válka skončila,“ řekl ten člověk.

Thirty kývl hlavou, a dával si pozor, aby to nevyhlíželo příliš horlivě. Závitý jeho mozků pracovaly na plno, neboť počítal s tím, že Němec svou otázku zopakuje.

Řidič však zatím mlčel a chvílemi na Petra zkoumavě pohlédl. Bylo štěstí, že vůz na křivolaké a kluzké cestě vyžadoval jeho úplné soustředění.

„Nedokážu pochopit, co vás vyhnalo v takovém počasí ven, pane,“ řekl konečně. „To já bych dnes bez rozkazu nikam nejel!“

„Musím doručit kurýrní depeši,“ odpověděl Thirty. „Taky se mi dvakrát nechtělo.“

„To věřím. Do Belville byste se ještě prošel. Měl jste štěstí, že jsem zrovna jel,“ prohodil německý voják, asi jen proto, aby řeč nestála.

„Děkuji vám. Ušetřil jste mi nohy a botky z teletiny si člověk taky nekupuje dvakrát za život,“ pokusil se Thirty o lehčí tón, ale rozhodně by uvítal, kdyby muž za volantem mlčel.

„Nemáte oheň?“ řekl nechápavý Němec.

„Ne, nekouřím.“

Thirty měl zápalky, ale nechtěl rozpínat těžký plášť, který by ihned prozradil, na jaké straně fronty ho ušili.

Němec neřekl nic.

Auto hrkotalo dál a pak řidič, k Thirtyho obrovské úlevě, začal zpívat. Dodávka poskakovala po šterku a ve světle reflektorů se při cestě začaly zjevovat osamocené domky. Potom Petra upoutala zář několika světel, vzdálenějších od silničky. Cesta k nim byla přímo u cesty přehrazena ostnatým drátem. Ne! Petr se nemohl mýlit. Právě minuli zajatecký tábor.

A pak před předním sklem světla zhoustla. Vesnice byla tu. Řidič dokončil sloku a zhluboka zív.

„Jsme doma,“ řekl. „Kde chcete vyložit?“

Thirty si uvědomil, že v kabině vozu je mnohem bezpečněji, než mezi vojáky, kteří se trousili všude kolem. Večerní program v místním šantánu skončil a muži nasycení kulturou se vraceli do ubikací.

„Jedete ke kostelu?“ zeptal se Thirty.

„Obvykle stojím na náměstí pod věží.“

„Pak by mi docela vyhovovalo, kdybyste mne vysadil až na konečné,“ zářivě se usmál Thirty.

Projeli úzkou uličkou, kde kola vozu divoce skákala po kočičích hlavách staříckého dláždění. Pak vůz ostře zatočil a ocitl se na rozlehlém náměstí. Budovy byly pobořené, jen v pozadí se tyčil veliký, šedivý a neporušený chrám.

Thirty se nadechl a na chvíli zadržel dech. Všechno vypadalo zcela jinak, než si představoval, nebo spíš vysnil. Původně si myslel,

že vystoupí z vozu a klidně, jako řádný věřící občan, zajde si do kostela na mši. Teď na místě zjistil, že na náměstí probíhá shromáždění, které má k víře v Boha velice daleko.

Velké náměstí bylo doslova poseto nákladními vozidly, kanóny a mohutnými houfnicemi. U kůlů byli uvázáni jezdečtí i tažní koně a kolem nich i mezi vozy pobíhali vojáci i důstojníci v německých uniformách. Ještě stále pršelo, ale nezdálo se, že by to někomu vadilo. V koutě náměstí se kouřilo nad otevřeným ohništěm polní kuchyně. Thirty zahlédl v záblesku plamenů veliké pánve a ucítil vůni smažené cibule a pečeného masa. Vojáci jistě cítili totéž a většina uniformovaného davu směřovala ke kuchařům. Už nyní byla kuchyně dokonale obklíčena hladovou armádou. Thirtyho napadlo, že žaludkem nemusí procházet jen láska, ale i válka!

Přesně do středu tohoto divadla zamířil řidič se svým nákladákem. Vůz zastavil s prudkým trhnutím, které Petrovi dokázalo, že Němec rozhodně není zručným řidičem.

„Tak jsme doma,“ vydechl unaveně.

„Srdečně děkuji,“ řekl Thirty svou bavorštinou. „Snad brzy naleznu příležitost, jak se vám odvděčit.“

Snažil se budít zdání chudása, jemuž řidič ušetřil jeho drahocenné botky, a ani si neuvědomoval, jak vytříbeně zní jeho zdvořilé věty. Nemyslel na to, co říká. Cítil napětí, srdce mu bilo jako zvon, a po zádech mu stékal chladný pot.

Prostředí, do kterého britský posel vstupoval, nepatřilo k těm, v nichž by se člověku rozzářily oči, a koutky úst se samovolně roztáhly k úsměvu. Ještě než Petr stačil vystrčit nohu, přistoupil k vozu ponurý muž v pláštěnce.

Jsi to ty, Willy?“

„Ja,“ odvětil řidič.

„Koho to tam schováváš?“

„Vzal jsem ho na silnici. Lilo jako z konve.“

„Uvědomuješ si, žeš porušil předpisy. Do vojenských vozidel je zakázáno brát neznámé a neproěřené osoby.“

Je to syn mé hospodyně,“ řekl řidič, který si pozdě uvědomil, že by ho čekal tvrdý trest, kdyby se provalil jeho přestupek.

Thirty se rychle protáhl ven z vozu. Nervy měl napjaté, chystal se ke sprinterskému startu, ale včas pochopil, že v této chvíli bude moudřejší, vyrazit odtud co nejrychlejším loudavým krokem. Jenže neudělal ani to. Opřel se o dveře dodávky a zkoumavě si prohlížel německého šikovatele. Němec o Thirtyho také projevil zájem, ale překvapivě se mu nepodíval do tváře, ale pohledl dolů, k zemi. Několik vteřin trvalo, než Petr pochopil, že muž zkoumá očima jeho vysoké boty!

Thirty vykročil.

„Hej, ty tam!“ vykřikl Němec. „Stůj!“

Petr se však nezdržoval. Vmísil se do skupinky vojáků, protáhl se mezi nimi a zmizel ve stínu dvou nákladňáků u chodníku.

Šikovatel také nelenil. S křikem se rozběhl za tím podivným Bavorákem ve francouzských hadrech a anglických holinkách a Petr si uvědomil, že knot jeho životního kahánku se zpropadeně krátí. Chápal, že rozběhnout se nemůže, na náměstí by vždy doběhl jen k dalšímu Němci. Byla to obrovská klec plná hladových lvů a on byl kůzle, které si nanejvýš mohlo vybrat lva s nejméně vyvinutým chrupem.

Přidal do kroku, prosmykoval se mezi vojáky a snažil se Němcům ve Francii po anglicku zmizet. Ještě pár kroků a zapadnu do té boční ulice, pomyslel si. Jsou tam stromy! Křik neslábl, ale únik se Thirtymu dařil.

Alej vedoucí z náměstí byla jen kousek před ním, a jakmile zmizel ve stínu stromů, jeho napětí polevilo. Aspoň na chvíli se ocitl v bezpečí. Zůstal stát, přitisknut ke kmeni stromu, aby slyšel, co se odehrává na náměstí. Ječivý hlas šikovatele už přehlušoval všechny ostatní zvuky. Zuřivě cosi vysvětloval okolním vojákům a tón jeho hlasu se stupňoval až k hysterii.

„Kde je ten kostel, u všech hromů?“ bručel tiše Thirty. „A kdy je napadne vydat se sem za mnou?“

Vedle stromů tvořily ulici polorozbořené a špinavé domky. Doufal, že když dojde na konec aleje, dostane se na prostranství, z něhož kostel uvidí.

„Ten kostel mi byl čert dlužen,“ zahučel rouhačsky a udělal pár prvních kroků. A pak jeho srdce zaplesalo, byť Petr tuze dobře věděl,

že návštěva hřbitova není důvodem k veselí. Uviděl před sebou plot, pomníčky a několik hromad čerstvě vykopané zeminy. Stál u hřbitova a vzadu, mezi staršími rovy, se tyčila stavba venkovského kostela. Hned pod věží stál malý domek a jeho okna, pokropená dešťovými kapkami, zářila do tmy oranžovým světlem petrolejové lampy. Bezesporu to byla fara!

Petr zatoužil rozběhnout se k tomu svatému místu, ale i ve tmě viděl, že to nebude jednoduché. Bránil mu v tom vysoký železný plot, chránící hřbitov před nezvanými vetřelci. Zaváhal. A pak se vzadu za ním, ze směru od náměstí, ozvaly kroky. Byly blízko a z větší vzdálenosti se rozléhal dusot a důrazné rozkazy. Petr zděšeně vzhlédl k plotu. A znovu uslyšel kroky a představil si zlovou tvář německého šikovatele.

Plot už pro něj nesměl být překážkou. Vylétl nahoru tak rychle, že by mu záviděly i ty nejhbitější kočky, o nejlepších výškařích světa ani nemluvě. Nahoře na plotě se nadechl a seskočil mezi náhrobky. Dopadl a kousl se do rtu, aby nezaúpěl. Narazil si kotník o kamenný obrubník. Jakmile se však postavil na nohy, vyrazil jako štvané zvíře hřbitovem a přikrčen obíhal jednotlivé náhrobky, které se před ním nořily ze tmy.

Doběhl k živému plotu, jenž odděloval hřbitov od farní zahrady a zastavil se, aby se trochu vzpamatoval. Byl v zoufalé situaci a měl nervy napjaté k prasknutí. Až sem slyšel, jak se v ulici na druhé straně plotu, ozývají vzrušené hlasy. Otočil se. U fary vládlo ticho. Prodral se keří, došel ke dveřím a zvedl ruku, aby zaklepal.

Než to však udělal, zarazil se a ruka mu klesla. Co když se mylí?

Co když má farář návštěvu? Co když ho mezitím zatkli? Co když jsou právě u něj...?

Petra se zmocnily pochybnosti. Neměl by nahlédnout oknem? Světlo, probleskující z místnosti, matně ozařovalo malý kamenný dvůr a všude vládlo hrobové ticho, příznačné pro místo, kde nacházejí poslední útočiště mrtvů.

„Do rána tady stát nemůžu,“ zahučel. Jdu na to!“ Byl rozhodnut, ale než zaklepal a vzal za kliku, neubránil se bezradné grimase. Klepání doznělo, ale odpověď nepřicházela a měl pocit, že tam trčí

celou věčnost. Slyšel, jak crčí proudy vody z okapů a jak velké kapky pleskají na kamennou dlažbu dvorku.

Zaklepal znovu, a ohlédl se k plotu. Na ulici se o čemsi vzrušeně dohadovala německá hlídka.

„Co si přejete?“

Thirty odskočil, jakoby ho uštkl had. Strašně se vylekal. V uších mu sice zazněla krásná spisovná francouzštinu, ale přeci tím vůbec nepostřehl, že by dveře fary někdo otevřel.

Jste otec Dupont?“ zašeptal.

„Ano, můj synu,“ odpověděl muž. „Co pro vás mohu udělat v tuto pozdní hodinu?“

„Mám pro vás zprávu,“ zadrmolil tlumeným hlasem Thirty, který se našťestí dokázal dohovorit i řečí králů, kteří jen velmi vzácně zahořeli láskou k anglické koruně.

„Ano, můj synu? Pojd'te dál.“

Thirty se vyděšeně ohlédl a pak poslušně následoval muže do úzké temné chodby, kde visely na stěnách obrazy svatých, kříže a jakési barevné stuhy. Hostitel otevřel další dveře a Thirty vklouzl do osvětlené studovny.

„Posad'te se, synu.“

Thirty se téměř zhroutil do křesla, zatímco páter důstojně obešel psací stůl a posadil se. Petr se na něj zvědavě zadíval. Nějak si nedokázal srovnat v hlavě jeho vzhled s představou, kterou měl o mužích víry svaté. Představoval si kněze jako štíhlé, vychrtlé muže s profilem jestřába a s pronikavýma očima, kteří přimějí hříšníka k pokání už svým uhrančivým pohledem.

Hnědé oči tohoto francouzského odbojáře však připomínaly spíše zrak krotké laně a jeho oblá a hladká tvář vyvolávala v Petrovi pocit pokoje a míru. Jediné, co prozrazovalo svatost tohoto muže, bylo kněžské roucho, do něhož byl oděn.

Thirty chtěl začít, ale marně hledal slova.

„Máte pro mě zprávu,“ připomněl mu kněz tiše.

Thirty vytáhl balíček z vnitřní kapsy kabátu. „Řekli mi, že vám mám předat tuhle hračku.“

Oči kněze ani nemrkly. „Děkuji,“ řekl. „A to je všechno?“

„Vlastně... ano,“ zakoktal Thirty, protože skutečně nevěděl, co dodat.

„Takže vy odcházíte, synu? Pojd'te, ukáži vám kudy.“

Thirty užasle zíral. Chápal, že jeho poslání je skončeno, a že už nemá důvod zdržovat se tu. Rozhodně však nečekal tak strohý závěr své cesty. Nespletl se nakonec?

„Jste opravdu páter Dupont?“ zeptal se zmateně.

„Pochybujete o tom, synu?“

„To ne... ne!“

„Proč se tedy ptáte?“

„Víte vůbec... co jsem vám přinesl?“ vykoktal.

„To uvidím za chvíli,“ usmál se klidně chladnokrevný svatý muž.

Thirty pocítil zamrazení v zádech, ale rozjařenost ani hrůza to nezavinily. Setkání, které proběhlo za dramatických okolností, mu potvrdilo, že se ještě musí hodně učit.

Také se usmál, ale vzápětí se jeho rty stáhly. Před dveřmi fary se na dvorku ozvaly hlasy a kněz si přiložil prst na ústa. To už i Petr slyšel dusot okovaných vojenských bot.

Dupont pohlédl na Thirtyho. „Viděl vás někdo, jak přicházíte?“

„Ne.“

„Myslím že ne.“

Jděte do kuchyně! První dveře vpravo. Natáhněte na sebe zástěru! Visí na stěně. Na plotně se vaří polévka. Nalijte si plný talíř a jezte. Když přijdou, nemluvte! Jste hluchoněmý!“

Knězovy stručné a tiché věty byly přesné a výstižné a Thirtyho napadlo, že ten člověk mluví, jako když se zvedne vítr, nebo jako když se spustí déšť. Nedá se s tím vůbec nic dělat. Nechtěl by být hříšníkem u jeho zpovědi

Přikývl a zmizel na chodbě.

Když vklouzl do kuchyně a šátral po zástěře, otrásl dveřmi fary zuřivé bušení nočních návštěvníků.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

NÁŘEK ZOUFALCE

Zástěru našel na druhé straně dveří, sejmul ji z háčku, a na hlavu si ještě narazil slušivý klobouček kuchařky, ležící na polici. Nechal dveře úmyslně pootevřené a napjatě poslouchal, co se bude dít.

Na starém sporáku stál hrnec s polévkou, ale Thirty úplně ztratil chuť k jídlu. Do sevřeného žaludku by se mu stejně nic nevešlo.

Slyšel otvírání dveří a vlídný farářův hlas:

„Dobrý večer, Herr Leutnant,“ řekl otec Dupont německy. „Musel jste prožít něco opravdu nepříjemného, že hledáte rozhřešení v našem svatostánku tak pozdě v noci.“

„Mýlíte se, u všech hromů,“ vybuchl důstojník, ale hned zmírnil tón. „Promiňte, otče, omlouvám se. Ale do obce se vloudil nějaký pobuda a jsem nervózní. Obergefreiter mi přísahal, že ho viděl, jak běží ke kostelu. Přišel jsem vás varovat, abyste pořádně utěsnil dveře i okna. Je válka a hemží se to tu prapodivnými lidmi.“

„Udělám to a děkuji vám. Nemyslím si však, že by člověk propadlý ďáblu mamonu přepadal chudého kněze. Nicméně vám ještě jednou děkuji. Jste laskav.“

„Člověk nikdy neví,“ odvětil vlídně Němec a Thirty si oddechl. Zdálo se mu, že poslouchá výměnu zdvořilostí, při níž okované boty a nabitě pušky tvoří jen válečné rekvizity.

Jenomže po dalších poručíkových slovech zalapal po dechu.

„Poslali jsme pro psy. Jsou dobře cvičení vlkodlaci a ti už si ho najdou,“ řekl Němec a patrně se při tom usmíval. „Potom už budete zcela bez obav, otče.“

Přivedou rotvajlery nebo bloodhoundy! Petrovi nenahánělo v životě nic takovou hrůzu, jako jména těch dvou psích ras. Příliš dobře věděl, co svou poznámkou potůchlý Skopčák myslel. Mezi Brity se vyprávěly hrůzostrašné zkazky o krvelačných psech, užívaných německou armádou ke stopování uprchlíků. Mnoho zajatců podlehlo jejich tesákům. Ale ještě horší bylo, že pokud

Němci chytí Petra na faře, dopadne to zle i se ctihodným otcem. Jaké důsledky by to pak přineslo operacím spojenecké armády, na to nechtěl ani pomyslet.

Thirty si stiskl spánky a uvažoval, jak uchránit Duponta před prozrazením. Ale ovšem, byla tu jedna možnost! Udělá ze sebe zloděje! Když psi dovedou pátrací četu k faře, může se Dupont vymluvit na to, že vetřelce a loupežníka nikdy neviděl! To pak bude docela jiná situace, než kdyby ho psi vyčenichali mezi farářovými kvedlačkami, lžicemi a rendlíky...!

Ovšem! Z Petra se stane vesnický poberta a farář z toho vyjde s čistým štítem! To je nápad!

Ve studovně pokračoval farářův rozhovor s poručíkem, ale dveře se přivřely a Thirty nerozuměl jednomu slovu. Kradmo vykoukl na chodbu, ale okamžitě stáhl hlavu zpátky. U dveří hlídkovali dva Němci s puškami. Naštěstí si ho nevšimli.

Thirty se zamyslel, co by se dalo na chudé faře ukrást. Nacházel se v kuchyni a to mu vniklo myšlenku zmocnit se jídla. Považoval to za svůj další skvělý nápad. Co ukradne nuzák napřed? No přece chléb!

Tiše otevřel dveře špižírny. Na polici byl chléb a na motouzu visel zbytek uzené šunky a vedle špalíček salámu. V koutě ležel poloprázdný pytel s brambory. Vysypal je na podlahu, vyklepal pytel a uložil do něj potraviny. Přiložil tam i několik cibulí a úmyslně si při tom počínal tak neohrabaně, že další zeleninu, ležící na polici, rozházel po podlaze mezi brambory. S pytlem v ruce se vrátil do kuchyně.

Vkročil tam přesně ve chvíli, kdy někdo zvenku zaklepal na okno. Thirty se tam podíval a viděl, že se na něj ze tmy šklebí tvář pod špičatou pickelhaubnou. Zamrazilo ho v zádech, ale neztratil rozvahu. Dovede svůj geniální nápad dělat zloděje až do konce. Nesmí propadnout panice!

Klidně došel k oknu a otevřel jej.

„Co chceš?“ zeptal se lhostejně.

„Co takhle trochu polévky?“ požádal Němec. „Nenašla by se?“

„Proč ne,“ pokrčil rameny Thirty. „Máš misku?“

„Mám a tady Hans taky.“ K oknu se přiblížil druhý voják.

„Dovnitř ale nesmíte,“ řekl varovně Thirty a pohodil hlavou směrem ke studovně. „Pan farář je přísný a nechci s ním mít nepříjemnosti.“

Třesoucíma se rukama, vzal hrnec s polévkou z plotny, sáhl po naběračce a nalil vojákům plné misky. „A jděte si to sníst někam jinam,“ vyzval je.

„Díky,“ ozvalo se. „Děkujeme.“

Zavřel před obdarovanými Němci okno a napadlo ho, zda by přece jen nebylo lepší, kdyby tu zůstal. Potom však uslyšel blížící se zuřivý psí štěkot a to rozhodlo. Musí odtud pryč!

Co si ti dva polévkoví vojáci pomyslí, až vyjde ven, nevěděl, ale ve skrytu duše doufal, že jim jídlo zachutná a že budou patřit k lidem, jimž není cizí alespoň vděčnost k dobrému kuchaři.

Popadl připravený lup a chystal se vyjít z místnosti, když si všiml, že v rohu stojí nádoba plná bramborových slupek, odřezků zelí a skořápek. Další důvod, aby se šel nadýchat svěžího vzduchu. Hodil si pytel přes rameno a do ruky vzal kbelík s odpadky. Chvilí tápal na chodbě a přálo mu štěstí. Objevil zadní dveře. Odemkl je a opustil faru.

„Co to vlečeš?“ zeptal se jeden z mlaskajících Prušáků.

Jdu s odpadky,“ řekl Thirty. „Bylo už načase, jsou cítit na sto honů!“

„Podej mi ten kbelík,“ nabídl se vděčný Hans a odložil prázdnou misku. „Pomohu ti. Vysypu to sám.“

Thirty horečně uvažoval, jak se německy vyjádřit, aby to znělo co nejhlavněji. „Raději to udělám já,“ řekl s úsměvem. „Ve tmě byste jen těžko našli správné místo, hoši. Chováme čuníka, který si na zbytcích pochutná. Ale stejně děkuji.“ Mnoho nechybělo, aby se Němcům uctivě uklonil. „Za chvíli jsem zpátky!“

Ve skutečnosti se Thirty zoufale snažil, zmizet jim rychle z očí, a pospíchal pryč, jakoby mu za patami hořelo. Neměl při tom ani nejmenší tušení, kam ho dovede pěšina, mířící od fary do tmy. Toužil po jediném — být co nejdál od kostela!

Nasadil tak ostré tempo, že ve tmě dvakrát vrazil do stromů, což ho přivedlo k poznání, že se ocitl v ovocném sadu. Sotva k tomu vědomí dospěl, zabořily se mu nohy do čerstvé oranice. Byla tak

měkká, že málem přepadl vpřed a jak zachraňoval rovnováhu, upustil kbelík. Měkká hlína utlumila dopad nádoby a uprchlík se zastavil. Zuřivý štěkot psů a břitké povely psovodů zněly teď sice z větší dálky, ale Thirty věděl, že nemá zdaleka vyhráno. Naopak. Řev psů náhle zesílil, jakoby se ti čtyřnozí milovníci lidského masa právě dostali na jeho stopu.

Představa zubatých tlam psů ho přiměla ke startu. Musel spěchat dál, nesměl tu ztrácet čas! Klopýtal v mazlavých hroudách a vlekl pytel, který mu připadal těžší a těžší. Odhodit ho nechtěl, byl to přece jediný důkaz o jeho vrozeném sklonu k zlodějně!

Náhle se před ním znovu tyčil plot a Petr nevěděl, zda má jásat, nebo naříkat. Dobré bylo, že psi plot nezdolají, bída byla v tom, že si nebyl jist, zda ho přeleze on sám. Přehodil přes něj svůj drahocenný lup a vymrštil se vzhůru.

Povedlo se, i když tentokrát nikoli beze ztrát. Thirty už byl skutečně unaven. Na plotě uvízla větší část jeho modré košilky a kovové hroty na vrcholu plotu ozdobily jeho tělo několika krvavými škrábanci a oděrkami. Vážněji se nezranil, ale zničil oděv uzmutý polnímu strašákovi, a aniž by si to uvědomil, stál na druhé straně oblečen do uniformy britského letce.

Sebral pytel a rozhlédl se. S úžasem před sebou uviděl šedý, klikatící se pás. Udělal pár kroků a zastavil se. Stál na břehu řeky.

„Somma,“ pronesl polohlasem. Jak jsem mohl na ní zapomenout?“ zabědoval v duchu.

Mnoho času na bědování nezbývalo. Vodní tok mu totiž mohl poskytnout mnohem větší ochranu před zběsilými psy a Němci, než celá stovka zubatých plotů. Druhý břeh byl vzdálen sotva třicet yardů a přeplavat je nebude zase tak složité. Thirty zajásal. V té vteřině měl jistotu, že se zachrání. Netušil ještě, že jeho útek a strádání zdaleka nekončí...

Překvapení se dostavilo vzápětí.

Na temném protějším břehu se náhle ozval zvuk kopyt a pak se zjevil kůň, kráčející podél řeky. Thirty, sestupoval k hladině, a užasle pozoroval hnědý stín koně. Ten šel pomalu a vytrvale, krácel tam sám, zcela opuštěn! Nikde ani človíčka!

„Co tam to hloupé zvíře dělá?“ zamumlal Thirty. Potom však pokrčil rameny a ponořil se do vody. „Brr,“ řekl mnohem hlasitěji. Byla to velmi studená lázeň. Mohutnými tempy se vzdaloval od břehu a chladný živel mu rychle vyhnal koňský problém z hlavy. Thirty plaval vstříc svobodě!

Byl už blízko druhého břehu, když náhle narazil bradou do něčeho pružného a vzadu se ozvalo podivné šplouchnutí. Zvedl hlavu a otočil ji tím směrem, ale neviděl nic. Náhle pocítil, jak mu o krk drhne jakýsi silný provazec, jak ho ovíjí a potom tím lanem trhla velká síla a Thirty měl hlavu pod hladinou. Před očima mu zavířila voda a on se dusil a topil současně. Nemohl dýchat a ta záhadná smyčka se ho snažila zardousit, nebo mu alespoň zlomit vaz.

Kopl nohama a v panice máchl rukou. Narazil na lano, uchopil ho a trhl s ním. Hlava se mu vynořila nad hladinu a sevření trochu povolilo. Zalapal po dechu a vykřikl. Sám netušil co řve, dokázal vyloudit z hrdla jen drsný skřek zoufalce.

Kdesi blízko, blizoučko zaznělo zahvízdnutí. Thirty chtěl znovu zařvat, ale už měl zas hlavu pod vodou. Jeho kopající noha se dotkla dna a pak sevření povolilo. Thirty se postavil na nohy, voda mu sahala jen k ramenům a strhl si provaz z krku. Sklouzl při tom po jakémsi kameni na dně, znovu vyjekl, ale to už viděl těsně vedle sebe bok připlouvající pramice a v ní obrys lidské postavy. Ucítil pod rameny stisk, silné paže ho vytáhly z vody, a pak ležel na dně loďky a lapal po dechu jako pololeklý kapřík.

Vzpamatoval se však rychle, posadil se, a ještě rychleji pochopil, co ho to málem utopilo. Kůň táhl na laně pramici a on narazil na lano právě ve chvíli, kdy bylo volné a mohlo se mu ovinout kolem krku...

„Hnus,“ vypravil ze sebe. „Ehm... děkuji vám.“

„Tenhle týden chytáme v řece samé divné ryby,“ ozvalo se a Petr nevěděl, zda se má víc divit vlastnímu sdělení, nebo tomu, že mu odpověděl ženský hlas.

„Divné ryby?“ řekl Thirty užasle a bez nejmenšího smyslu pro humor dodal: „Já přece nejsem ryba.“

„Sama vidím, kdo jste,“ řekla žena tiše a zazubila se.

Podíval se na sebe. Zapomněl, že jeho modrá košile zůstala na plotě a on tu sedí v britském leteckém stejnokroji. Trhl sebou. Připadal si před ní jako nahý a Thirty byl přece jen ještě mladý chlapec.

„Ticho!“ sykla náhle plavkyně, sklonila se a přirazila ho rukama dolů na dno lodi. „Ani se nehněte! Jsme už jen pár metrů od můstku.“

Měla velkou sílu a Thirty se rozplácl na prknech jak mokrá žába. Tiše vzdychl a děkoval své šťastné hvězdě, že ho z vody vytáhla Francouzka s vypracovanými svaly. Pomáhala mu a Thirtymu už vůbec nevadilo, že vnitřek pramice silně zapáchá dehtem a rybinou.

Její opatrnost byla oprávněná. Netrvalo déle než pár vteřin a od břehu zazněl úsečný německý příkaz. Petr se přitiskl ještě víc k dehtovému dnu, a připomněl si farářova slova o hluchoněmém. Ani nedýchal. Žena, stojící nad ním, cosi vysvětlovala německé hlídce na břehu, pak voják něco zamumlal a pramice se pohnula. Bylo vyhráno a za chvíli se Thirty mohl posadit.

„Ti Prušáci jsou tupí jak zákon káže,“ špitla žena tiše. „Pokud jste ale ten mužský, po kterém pasou, měl jste velké štěstí, že jsem právě byla na vodě. Kampak jste se to chystal?“

„Odpusťte, ale nepovím vám to,“ omlouval se Thirty. „Povím vám jenom, že chci na druhou stranu. Kde teď vůbec jsme?“

„Na kanále přece.“

„Neznám to tady,“ řekl Petr, ale pak si vzpomněl na modrý proužek na mapě a rozbřesklo se mu. „Díky. Už vím!“

Vstal. Bouřka dávno pominula, déšť ustal. Obloha se vyjasnila a podle hvězd Petr poznal, že loď míří k severu. Otočil se. Několik mil za nimi probleskovala do noci řídká světla vesničky Belville.

„Jak se dostanu na druhou stranu?“ zeptal se své záchránkyně.

„Fronta je daleko,“ řekla, „a v těchhle šatech to ani nezkoušejte. Spíš by se tam dostal chlupatý čert s rohy a kopytem.“

„Ehm... ano,“ vypravil ze sebe Thirty. Připadal si jako hlupák a aby předvedl svůj bystrozrak, změnil téma:

„To jste tady sama?“ zeptal se duchaplně.

„Vím, že jsou Angličané všímaví,“ zasmála se a mnohem smutnějším Hašem dodala: „Můj muž je na frontě a doufám, že se vrátí. Vy ale potřebujete civilní šaty. Něco bych možná našla.“

„Tady? Na lodi?“

„Počkejte.“

Šla na zád', otevřela nevzhlednou bednu, a vrátila se s několika kusy starého šatstva. Thirty si nevybíral. Sáhł po potrhané a umaštěné kombinéze a hned si ji navlékl.

„Děkuji vám, madam,“ řekl tiše. „Pomohla jste mi a doufám, že my přispějeme k vítězství Francie. Nezapomenu na vaší pomoc a laskavost. Ať se váš manžel ve zdraví vrátí.“

Neřekla nic, jen ho mateřsky plácla po mokrých vlasech.

„Chtěl bych vás poprosit, abyste přirazila blíže ke břehu,“ řekl Thirty a ukázal kam.

Opřela se o kormidlo a loďka se neslyšně přiblížila ke břehu. Thirty šlápl na postranici, přikrčil se a skočil na břeh.

„Adieu, madam,“ zašeptal a chvíli sledoval, jak pramice mizí. Žena to už asi neslyšela, protože ze tmy se ozývalo jen tiché šplouchání vody...

A pak se Thirty vydal směrem, ve kterém by, dle jeho představ, měla ležet silnice.

O den později si už nebyl schopen vybavit, kudy se trmácel přes rozmáčená pole, kolikrát se musel vyhýbat příkopům plným vody, a jak se dokázal prodrat hustými pásy křoví. Stálo ho to hodně sil, a když konečně uviděl vozovku, mlel z posledního. Námaha se však vyplatila. Na křivolaké cestě, kterou si zvolil, nenarazil ve tmě na nikoho.

Také silnice byla opuštěná a Thirty přidal do kroku v touze dorolovat co nejdříve k přistávací ploše C. Nepřekvapilo ho, že všichni Němci nespali, ale obě auta, které cestou potkal, uháněla v protisměru a včas ho varovala svítícími reflektory. Oběma stačil uhnout a zmizet ve stínu.

Nemohl být daleko před cílem, když se podíval na hodinky a poznal, že do svítání zbývají sotva dvě hodiny. Potvrdil si starou pravdu, tvrdící že nejtemnější část noci přichází před rozbřeskem.

Neviděl dál než na pár kroků před sebe. Zastavil se, ale přiměl ho k tomu spíše instinkt, než vlastní zrak.

Rozeznal, že stojí kousek od křovinaté meze, která ho oddělovala od travnaté plochy, kde ho měl čekat Fláma. Zhluboka si oddychl a odbočil ze silnice. Už jen tři sta yardů a bude na místě.

Kdyby to Thirtymu ztěžklé nohy dovolily, kráčel by lehce a z radosti by si i poskočil.

Bezstarostnost mládí se mu však opět nevyplatila. Ve tmě, kousek vpředu, rozeznal postavu muže. Málem by zavýskl. Vyrázil tam a až když si na něho mohl téměř sáhnout, uvědomil si, že tohle není přítel Fláma. Ten člověk byl o půl hlavy větší než on!

Thirty se zarazil, ale dřív než se mohl vzpamatovat, bylo pozdě. Vysoký muž se na něj vrhl a srazil ho k zemi!

Petr se sice bránil jak divoká kočka, ale mnoho naděje neměl. Na mokré trávě a ve tmě vítězila hrubá síla, a té se mu nedostávalo. Zápas ve stylu „chyt', jak můžeš“ se rychle chýlil ke konci. Thirty se ocitl v kleštích mužových paží a těžká váha ho přirazila k zemi. Na vteřinu se mu zdařilo vysmeknout se, muž ho chytil znovu. Ještě jeden únik, zamávání pažemi, a pak byl konec. Thirty ležel na břiše, muž na něm a silnou pravicí ho svíral pod krkem.

Jako gong posledního kola zazněly spěšné kroky.

„Jsi to ty, Thirty?“ ozval se ustaraný Flámův hlas.

Petr se pokusil nadechnout a aspoň něco zašeptat, ale ruka dusící jeho hrdlo nepovolila. A potom sebou vítěz trhl a Petr pochopil, že někde tam nahoře do něj Fláma buší pěstmi. Muž uvolnil sevření a zaklel jazykem anglickým...

„Flámo,“ zasípal Thirty. „Dej ho pryč!“

„Co to má znamenat?“ vyhrkl muž nechápavě a vstal. „Vždyť vy mne tlučete!“ řekl a i profesor z Oxfordu by smekl před jeho jazykem.

„Tak ho už nechte!“ vyjekl Fláma a odskočil od cizince.

Thirty zafuněl a klekl na koleno.

„Díky Bohu, Flámo,“ vyhrkl a osahával si pomačkaný krk. „Kde jsi byl?“

„Tak co je? Co se to tady děje?“ zavřeštěl cizinec, jehož hlas se náhle blížil spíše zvukům z africké džungle, než důstojnému prostředí anglického vysokého učení. „Kde se tu vy dva berete?“

„Nejdřív povězte, co tu děláte vy!“ zasípal Thirty, vžívající se zas do role zachránce zajatců. „Kdo jste?“

„Teď poznávám, pánové, že nosíme dost podobnou uniformu,“ pronesl tiše chlapík. Jsem kapitán Forsyth z Devátého pluku Buff. Řekl bych, že jsme si tu dali dostaveníčko, jen dáma jaksi chybí.“ Thirty pochopil dvě věci. Za první, že se jeho uniforma opět dere ven, když převlek neodolal drsnému útoku kapitána, a za druhé si objasnil jeho přítomnost na ploše C.

„Nejspíš chcete odvézt domů?“ zeptal se.

„Usuzujete správně. Vy také, ne?“

„Přirozeně.“

„Výborně! Aspoň víme, jak jsme na tom. Cigareta by nebyla?“

„Ne. Stejně bych vám nedovolil kouřit.“

„Co si to dovoluješ, ty... kuře! Ty bys mi to nedovolil?“

„Je mi líto, pane kapitáne. Mám zde poněkud jiné postavení, než na jaké jste zvyklý. Jsem ten, kdo by vás měl odvézt do vašeho důstojnického chlívku! Je to jasné?“ řekl Thirty, podrážděný tím, že znovu narazil na náfuku. Jak jste se o tomto přístavišti bludných Holanďanů dozvěděl?“

„Řekl mi to jistý Smithson... panečku, to je chlapík.“

„Kdy jste se s ním sešel?“ Thirtymu přeskočil hlas vzrušením, neboť Smithson bylo nové jméno jeho bratra.

„Je to pár dnů. Jinak bych tu přece nebyl.“

„Kde?“

„V táboře, Gefangenlager“

Je Smithson v pořádku?“

„Má asi hlad, jako všichni. Nezkřivili mu však ani vlásek.“

„Skvělé!“

„Proč tolik radosti, mladíku?“

Je to můj bratr, pane.“

„Aha. Dobře. Mne by však víc zajímalo, jak dlouho tu ještě budeme otálet?“

„To nevím. Naše plány dostaly trhlinu. Doufáme, že za rozbřesku přiletí letoun, který si nás vyzvedne. Jinak se tu mohou objevit i jiní andílkové, ale ti se spíše postarají o to, aby na nebesa vystoupily jen naše duše.“

„Chápu. Zdá se, že jste tu měli ještě jiné úkoly. Poletíte tedy první. Pak ale pro mě někoho pošlete.“

„Určitě,“ prohlásil Thirty, jehož názor na kapitánovu povahu se rázem zlepšil. „Bude svítat a brzo se dozvíme, kdo přiletí dřív.“

Hovořili dál, a na obzoru se objevil první růžový opar. Thirty smutně kývl k východu hlavou.

„Krvavý rozbřesk znamená pro letce varování,“ připomněl starou pravdu, opakovanou všemi nadšenci, kteří brázdí vzduch „Hrozně by mě potěšilo, kdyby se ta prorocká slova dnes nesplnila.“

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

KAPITÁN FORSYTH

Obloha se rozsvěcela, ale od západu se neozvalo nic, co by jim připomnělo důvěrně známé hučení leteckých motorů. Na nebe vylétl skřivan, třepetal se ve výšce, a jeho trylky rozezvučely jasnící se modrý blankyt nebes.

Thirty se zvedl z meze, na které za tmy rozbili svůj hlavní štáb. „Začíná mi už pěkně kručet v žaludku,“ postěžoval si. „Před třemi dny jsme tamhle v křoví schovali docela slušnou železnou dávku. Dojdu pro kousek toho jediného, co nám tu po matičce Anglii zbylo. Nevidím důvod, proč bychom měli mít hlad. Kdybych uslyšel letecké motory, jsem hned zpátky.“

Přidal do kroku, a přestože nepředpokládal, že by se tu tak časné zrána mohl někdo objevit, rozhlížel se kolem. Opatrnost je matka moudrosti. Skřivan však krásně trylkoval a ráno bylo nádherné a svěží, takže Thirtyho ostražitost brzy polevila. A tak se stalo, že málem vrazil do německého vojáka stojícího na okraji lesa!

Strážný právě ukusoval z krajíce, v druhé ruce držel klobásu a nuž, zatímco jeho osiřelá puška stála opřená o pařez. Zaslechl

Thirtyho kroky, zvedl hlavu a jeho oči se střetly s Petrovým. Vzdálenost mezi nimi nebyla větší než šest yardů. Němec se usmál a žvýkal dál, jakoby na světě nebylo nic důležitějšího než právě jeho klobása.

Thirty zalapal po dechu. Měl pocit, že dupl na elektrického úhoře. Strnul, myšlenky se mu zastavily a rysy tváře ztuhly. Cívil do tváře toho nepochopitelného obergefreitera jako uhranutý.

Hlídkující muž sklonil oči ke klobáse, uřízl si pěkný kousek a vložil si ho do úst.

„Asi jsem se zbláznil,“ napadlo Thirtyho. „Včera toho na mne bylo moc!“

Němec znovu zvedl oči, chvíli se hrabal v batohu, načež vylovil menší sestříčku první klobásky. „Dáš si?“ řekl dobrácky.

Hladový Thirty sotva našel sílu, aby zavrtěl hlavou.

„Dan... ke,“ vykoktal bezbarvými rty a vnitřně sám sebe ujišťoval, že se nezbláznil on, ale ten prapodivný, hltavý Skopčák. Možná, že vyhlásili průměr, napadlo ho, ale hned to zavrhl. Rozhlédl se po kraji lesa a jen o třicet yardů dál spatřil dalšího Němce, jak si čistí dýmku dlouhým stébem. Také on si Thirtyho všiml, zářivě se na něj usmál a přátelsky mu pokynul.

„Oba dva se současně zbláznit nemohli!“ zašeptal vyděšený Thirty a ačkoli se jeho myšlení znovu rozběhlo, řešení nenacházel. „To je... to musí být něco...“

Nevěděl, netušil, nechápal. Vrátil se na mez!

Otočil se a očima zatěkal po vlastní uniformě, zda se vlivem špíny říční vody, či jiným záhadným způsobem nepřebarvila z anglického khaki na prušácky ošklivou šed'. Ale byl to nesmyslný nápad. Jeho stejnokroj nezměnil ani zbarvení ani střih!

Pryč odtud!

Thirty odcházel...

Nejasné svědění v zádech ho donutilo, aby se ohlédl. Vždyť ti Němci už museli pochopit, že se zmýlili. Třeba právě zahajují obchvat! Oba vojáky však zakrylo vysoké kapradí a neviděl je. Vzpomněl si na vidiny, které se mu vybavovaly od první chvíle, kdy vlétl do vzdušného prostoru nad Francií na křídlech „vypůjčeného“ velblouda, a kousl se do rtu. Přidal do kroku, aby byl co nejrychleji

mezi svými. Když k nim docházel, byl si už Thirty téměř jistý, že trpí přeludy, že není duševně zdrav.

„Kde máš jídlo?“ vyhrkl Fláma. „Mám hlad!“

„Nemám nic,“ řekl Thirty, hledící očima náměsíčníka. „Nešlo to.“

„Co nešlo?“

„Bud' se mi něco pomotalo v hlavě a mám vidiny, nebo tamhle v lese hlídkují Němci!“

„A to říkáš jen tak?“ vyskočil Fláma. „Kde jsou?“

„Všude,“ řekl Thirty s výrazem beránka vedeného na porážku. „Viděl jsem dva, ale určitě jich tam je víc.“

„Všimli si tě?“

„Ano.“

Výraz Flámovy tváře zvěstoval, že hodlá vyhlásit poplach prvního stupně.

„Neplaš se,“ řekl klidně Thirty. Jsou úplně neškodní.“

„Cože?“ vybuchl Dick. „Neškodní? Co to meleš?“

„Protahují si tam záda, co?“ ozval se Forsyth. „A nejspíš si při tom cpou žaludky pochoutkami.“

„Tohle není situace vhodná na vtípky, pane kapitáne,“ rozzlobil se Thirty. Já vám tedy povím, co jsem viděl. Kousek odtud si Němci opravdu dávají do nosu. Snídají a chutná jim, pane!“

„Takže ty myslíš, že naše akce skončila?“ zeptal se Fláma.

„Ano. A dostanou i Bigglese, pokud se mu podaří přistát!“

Forsyth vstal. „Kde jste ty vojáčky viděl? Mluvíte pravdu?“

„V lese, dvě stě yardů odtud. Co chcete dělat?“

„Jdu se na ně podívat.“

„Vy jste se zbláznil.“

„Třeba si s nimi i promluvím. Já...“

„Ticho!“ zvolal Thirty. Kdesi v dálce, v lehce povívajícím větru, se ozvalo tiché bzučení leteckých motorů.

„Biggles!“ vydechl Petr. „Hádám, že to je motor Beardmore. Někde si vypůjčil Fee. Zapálím přistávací oheň.“

F.E 2D. byl dvoumístný letoun, sloužící převážně k nočním letům. Nikdo mu neřekl jinak než Fee.

Forsyth mezitím vyrazil v Thirtyho stopách, zvuk blížícího se stroje ho zjevně nezajímal. Zmizel za kapradím, ale zpátky byl mnohem dříve než Petr.

„O čem jste to žvanil?“ vyrazil ze sebe udýchaně. „Není tam ani noha. Koho jste to, u všech čertů, viděl?“

„Viděl jsem dva Němce,“ řekl divoce Petr. „Máte zápalky? Ty moje jsou úplně mokré!“

„Ne.“

„A ty, Flámo?“

„Počkej,“ hrabal se Fláma po kapsách. „Ale ne... jsou taky vlhké!“

Thirty bezmocně rozhodil rukama.

„Kde byli ti zpropadení Hunové?“ dotíral na něj Forsyth. „Muselo se vám něco zdát. To už by nám dávno dýchali za krk. Nebo ne?“

„Nevím...“ vyhrkl Thirty. Nechal hledání zápalek, a odhodlaně se rozběhl k místu, kde spatřil prušáckého labužníka. Forsyth běžel za ním. Okraj lesa byl pustý, nikde nikdo!

„Vzdávám to,“ řekl sklesle zcela zmatený mladík. „Odpřísáhl bych, že...“ Slova mu došla.

Kapitán, stojící vedle něho, mu položil ruku na rameno: „To jsou jen pocuchané nervy,“ chlácholil ho. „Několikrát se to stalo i mně. Muži v zákopech střelí na přízraky každou noc.“

„Asi máte pravdu,“ sklonil hlavu Thirty.

Stejně už na nic nezbyval čas. Na západním obzoru se vynořila čtyři letadla, dva camely a dva stroje typu F. E 2D. Muži na zemi se soustředili na Bigglesův stroj, který se odlišoval od druhé stíhačky vlaječkami na vzpěrách. Klesal nad louku, pilot snad hledal bristol, zamaskovaný při kraji lesa. Pochopitelně nic nenašel, motor se rozběhl a stroj opět nabíral výšku. Thirty to nevydržel. Vyběhl na otevřený prostor a zuřivě mával rukama. Uviděli ho a vrtule obou nočních letadel začaly ztrácet otáčky a letouny nalétávaly na přistání.

Petr poskakoval z jedné nohy na druhou a mával dál, při čemž občas ustrašeně mrkl ke kraji lesa. Čekal, že se odtud vyřítí německý úderný oddíl. Žádný voják by přece neokouněl, když v jeho blízkosti přistávají nepřátelská letadla.

Kola prvního Fee se dotkla terénu a letoun začal poskakovat po hrbolcích. Přední sedadlo bylo prázdné. Thirty se vyhoupl na křídlo a pilot si vysunul brýle do čela a zářivě se na Petra zašklebil. Neznali se, ale na seznámení s krátkým pohovorem o pěkném počasí nebyla právě vhodná příležitost.

„Jsme tu tři,“ vřískl Thirty. „Co budeme dělat?“

Pilot si zamnul bradu a ukázal na druhý, přistávající stroj: „Dva muže můj drak zvládne,“ zakřičel. „Budete se jen drobet mačkat! Třetí muž ke Grimsdonovi! Tam! Dělejte!“

Fláma to pochopil sám a hnál se k druhému letounu. Oba camely zatím kroužily nad přistávací plochou jako kánata, vyhlízející neopatrnou myšku.

„Hněte sebou, hrome!“ křičel druhý pilot.

„Sem!“ zavolal Thirty na Forsytha, který doběhl k letadlu a s úlevou pozoroval, jak elegantně naskočil Fláma do Grimsdonova letadla.

„Forsythe! Rychle nahoru! Vezmete mě na klín!“

Forsyth se zachytil rukama, přehodil nohy přes bort letounu, a zapadl na sedačku. Thirty nelenil a uvelebil se mu na klíně, jako hodné a vychované děcko.

„Můžeme!“ křikl na pilota. Jedeme domů!“

Zkušený letec, sledující rozjezd letounu, by se patrně rozčílil, a také přímým účastníkům vstávaly hrůzou vlasy na hlavě. Nešlo ani tak o přetížení, neboť tyto letouny unesly i pumu, vážící 230 liber, jako spíš o nerovnoměrné vyvážení nákladu, k němuž zde došlo. Pokus o vzlet neskončil dobře.

Jak stroj nabíral rychlost, jeho ocas se prudce vymrštil vzhůru, zatímco nos se málem zaryl do země.

Nebylo by však vhodné soudit pilotovo umění za tak dramatických okolností a nikdo by ho také z lajdáctví a nepozornosti neobvinil.

Teprve při druhém pokusu a po neuvěřitelném poskakování po trávě, se letoun odpoutal od země a vyvrávoral do vzdušného prostoru. Vyhlíželo to hrozně, ale zdařilo se to!

Thirty se rozhlédl a nedaleko uviděl velblouda, kývajícího křídly. Byl to Algy, který s neodmyslitelným šklebem ve tváři, vítal návrat lorda Petra Fortymora k peruti.

Cestou domů se naštěstí neukázaly německé stíhačky. Fee, vezoucí Thirtyho a kapitána, by nebyl schopen obrany, neboť na práci s Lewisovým kulometem nebylo v objetí mohutného Forsytha ani pomýšlení. Všem proto spadl kámen ze srdce, když se čtyřčlenná skupina zařadila mezi hlídku velbloudů vedenou Mahoneyem.

Thirty dolétl na základnu napolo omámen a zcela vyčerpán. Málo zkušený mladík toho prožil za krátký čas přece jen trochu moc. Havárie bristolu, obklíčení Němci na náměstí i v kostele, únik přes ploty a řeku a plahočení po poli, by zmožlo i zkušenějšího a odolnějšího muže. A navíc ty halucinace...

Vysoukal se z kokpitu a při seskoku na zem málem upadl. Hlava se mu točila. Druhý Fee roloval k ubikacím a vzápětí stáli na dráze i Biggles s Algym.

„Je tu někde major Raymond?“ obrátil se k nim Thirty, aniž by starší letce zdvořile pozdravil.

„Ten nás čekat nenechá,“ ušklíbl se Biggles.

„Hej, pánové! Co si takhle dojít do chlívků na malou svačinku?“ ozval se jeden z nočních pilotů, aby připomněl místním jejich hostitelskou povinnost.

„Půjďme tam všichni, pánové,“ řekl Biggles a stiskl oběma ruky. „Nejdřív vám ale chci poděkovat. Bez vás bychom to nezvládli.“

„Maličkost,“ mávl rukou Grimsdon. „Důležité je, že máme hlad.“

Biggles kývl a otočil se k Thirtymu: „Tak jaké to bylo?“

„Zboží jsem doručil, ale bristol tam zůstal.“

„Dobrá práce s malou chybou!“

„Mimochodem, tohle je kapitán Forsyth,“ uvědomil si Petr. „Čekal na ploše, až ho odvezeme. Bylo to napínavé!“

Biggles důstojníka pozdravil a obrátil se zpátky k Thirtymu. „Co se dělo?“

„Ulevilo se nám, až když jsme seděli v letadlech. Od začátku se nám nic nedařilo, bylo to ohavné. Jak jste si domysleli, že se nebudeme mít čím vrátit?“

„Domysleli?“ řekl Biggles a zapálil si cigaretu. „Když sem bouře dorazila, bylo mi jasné, že asi skončíte v obvazech. Tak silná vichřice s mraky až u země odfoukne většinu letadel k nejbližšímu hřbitovu! Nezáviděl jsem vám, hoši, ale myslel jsem si také, že pokud se vám podaří přistát, budete sice studení a mokří jako ryby, ale Němci si vás v té slotě nevšimnou. Počkali jsme do rána, a když jste se neobjevili, letěli jsme se na vás podívat. Tam, na místě už nebylo o čem dumat. Sotva míli od plochy leží na kraji palouku nepěkná hromádka. Hned mě napadlo, že to býval bristol!“

„Málem jsem pro něj brečel, kapitáne,“ zasmušil se Thirty. „A kde jste tak rychle sehnal ty Fee?“

„Od 100. perutě. Mermomocí jsem chtěl bristol, jenže nebyl k mání. Tak jsem si vypůjčil Shortyho Grimsdona, kterého všichni považují za prvotřídního letce. Proč tu ale okouníme? Popovídat si můžeme jinde. Jdeme do chlívku, ale nejdřív zavolejte majora Raymonda. Proč jste se na něj ptal, Thirty?“

„Vždyť mě tam poslal. Měl bych mu podat nějaké hlášení,“

„Ano, mladíku. Řády jsou řády!“ usmál se Biggles. „A já sám jsem špatný velitel. Ani jsem se nezeptal, zda jste si mezi Skopčáky nepolámal nějakou tu kůstku.“

„Ne. Proč?“

„Připadá mi, že se ploužíte za jídlem nějak pomalu a smutně,“ ušklíbl se Biggles.

„Je to tak vidět,“ vzhlédl Thirty. „Cítím se ospalý.“

Spojil se s majorem, podal stručnou zprávu, a když pak vstoupil mezi ostatní, našel je sedící kolem velitele letky „B“. Petr si přitáhl malou židli od stolku, na němž ležely pilotní deníky.

„Pánové, mám nejvyšší čas,“ loučil se právě Forsyth.

„Kam ten spěch?“ zeptal se tiše Thirty.

„Jen se třesu, abych byl zpátky. Můj velitel si asi utře slzu, až mě uvidí.“

„Být vámi, tak zůstanu sedět a ani se nehnu!“ přitvrdil Thirty hlas a jeho oči se zabodly do kapitánovy tváře. Biggles užasle zamrkal, ostatní vzhlédli.

Zdálo se, že Forsyth Thirtyho větu přeslechl. „Pánové,“ řekl a vstal. „Pokud vám to nevadí, odcházím.“

„Mně by to vadilo hodně,“ mrazivě pronesl Thirty a to už Forsyth přeslechnout nemohl.

„Co si to dovoluujete, člověče?“ vykřikl důstojník „Co to má, u všech hromů, znamenat?“

„Znamená to, že tu zůstanete!“ pronesl břitce Thirty, z něhož všechna únava spadla. „To je všechno!“

V místnosti zavládlo hrobové ticho a pak se ozvalo slabé kovové cinknutí. Biggles pohlédl na Thirtyho a viděl, že v jeho ruce se zjevila automatická pistole, jejíž hlaveň míří kapitánovi pěších vojsk přímo mezi oči.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

ŽIVOT ZA ŽIVOT

Thirty nespouštěl oči z Forsytha, z jehož tváře se dávno vytratil nadhled a předstíraná bodrost. Ztvrdly mu rysy, neboť ústí pistole není příliš veselý partner. Muži nechápavě těkali očima z Thirtyho na kapitána a vzduch v místnosti rychle zhoustl. Potom prolomil ticho Biggles:

„Co je to, Thirty?“ vyhrkl. „Co znamená ta...“ Byla to vzácná výjimka, kdy se Bigglesovi nedostávalo slov.

Thirty se k němu obrátil a rozhovořil se. Mluvil dlouho, rozhodně a svým způsobem velmi uhlazeně.

„Na našem tajném letišti jsme zažili zvláštní příhodu, veliteli. Byla to záhada, které jsem dlouho nedokázal přijít na kloub. Ale než se k ní dostanu blíže, povím vám, jak jsem se musel zamyslet nad uniformou, kterou má na sobě tento pán, jenž si říká Forsyth. V letadle jsem mu seděl na klíně, a to byla dobrá příležitost, přivonět si

k jeho vojenskému kabátu. Snad mi to pánové odpustíte, ale já si našeho pana Forsytha přímo očichal!

Víte co jsem ucítil? Chemickou čistírnu! Nevěřím, že by se Němci chovali k zajatcům, jako k hostům v nejlepším hotelu! Kdyby to tak bylo, něco bychom o tom v Anglii věděli. Slyšel snad o tom někdo z vás?“ Letci ho sledovali jako uhranutí. Všichni mlčeli.

„Chápu,“ pokračoval Thirty. „Neslyšeli. A já si byl náhle zcela jist, že jeho uniforma prošla nedávno čistírnou. Když se mu pak podíváte na kabát zblízka, poznáte další podivné věci. Má přišité všechny knoflíky a někdo dokonce zalátal jednu díru. Vidíte ji? Ten někdo si dal záležet, aby nebyla na první pohled patrná. Tam je!“ ukázal Thirty. „Přímo na hrudi a já nepochybuji, že tu látku prorazila kulka! Protrhla uniformu našeho důstojníka a zabila ho. Byl to čistý průstřel srdce. Asi ji měl na sobě skutečný kapitán Forsyth z devátého pluku, ale rozhodně u toho nebyl tento pán! Každý ví, že průstřely silně krvácejí a nepochybuji, že se na tom kabátě němečtí chemici dost nadřeli. I mezi nimi však jsou lajdáci a stopy po krvi dokonale neodstranili. Jsou vidět...“

Thirty se odmlčel a než se znovu ujal slova, nikdo nepromluvil. Důkazy proti falešnému Forsythovi byly přesvědčivé. Petr se obrátil přímo k Bigglesovi.

„A teď k té záhadě, veliteli. Když jsme čekali na přilet vašich letadel, vydal jsem se pro železnou dávku potravin. Málem jsem při tom vrazil do skopčáka. Prohlížel si mě s podivným zájmem, který se vůbec neslučoval s jeho povinnostmi. Nikdo z nás by na kraji anglického lesa nelaškoval s neznámým člověkem v německé uniformě. Ale on se se mnou dal do řeči a dokonce mi nabídl svačinu! Víte proč? Já už ano. Ta německá jednotka na ploše C zajišťovala, aby si jejich člověka skutečně vyzvedli Britové a aby to nezhatila nějaká hloupá náhoda!“

Thirtyho mrazivý pohled se zabodl do Forsythovy tváře. „Moc se nemýlím, pane. Co vy tomu říkáte?“

Muž mlčel.

„Tak mýlím se, nebo ne?“ vyšlehly z Petrových očí blesky a jeho výzva zahřměla tak hrozivě, že všichni v místnosti sebou trhli.

Muž, jemuž otázka patřila, se zhluboka nadechl, stáhl rty a mrkl na namířenou pistoli. V koutku úst mu zaškubalo.

„Nemýlíte se,“ odpověděl pak tiše a zlehka se usmál. „Netušil jsem, že u vás stihnu jen jednou přejít letiště.“

„Jste tedy vyzvědač!“

Němec se protáhl v ramenou.

„Pane, a co jste byl vy na našem území?“ řekl bez jakékoli známky jízlivosti.

Tentokrát se nadechl Petr. „Naše poslání bylo zachraňovat, ne vraždit!“ řekl. „A to je veliký rozdíl!“

„Vyzvědač je vždycky zase jen vyzvědač,“ pronesl Němec suše.

„Zavolejte stráž,“ vybuchl Biggles a pokynul Flámovi, který vyskočil, aby splnil rozkaz. Znovu se však ozval Thirtyho hlas:

„Počkejte, veliteli!“

Biggles svraštil obočí. „Tady velím já,“ řekl rozhodně.

„Promiňte, pane, omlouvám se, ale...“

„Chápu, co se Thirtymu honí v hlavě, Biggles,“ přerušil mladíka Algy. „Karty jsou rozdány a Němci si schovali do rukávu nejvyšší trumfy. Přistávací plocha se stala vražednou pastí a on se bojí o bratra. Nemůžeme pro něj něco udělat?“

„Rád bych věděl co,“ zavrčel Biggles.

„Ale vy si to asi neuvědomujete,“ rozkřikl se Thirty hlasem, do něhož se vkrádala hysterie. „Dostali Fortyho. Zastřelí ho! Oni...“

„Nevím, co udělají Němci, ale vím, že jsme ve službách Jejího veličenstva královny!“ připomněl mu Biggles ostře a obrátil se k zajatci. „Můžeme se tedy domnívat, že vaši lidé zatkli kapitána Smithsona a obvinili ho ze špionáže?“

„Můžete se domýšlet, co je vám libo,“ zaznělo úsečně.

Thirty mávl hlavní pistole k Bigglesovi. „Chci se ho na něco zeptat, pane kapitáne. Je to můj zajatec! Já ho odhalil!“

„Dobře,“ vzdychl Biggles. „Hlavně ať to má smysl a není to zas jen nějaká ztřeštěnost. Ale celá ta věc vám už přerostla přes hlavu, Thirty. Uvědomte si to a nedělejte své vlastní závěry!“

„Ano, pane,“ řekl Thirty pokorně, avšak vzápětí dokázal, že se svého plánu nevzdal. „Veliteli, v tomto okamžiku ještě nikdo neví, že

jsme se zmocnili německého špiona. Mohli bychom toho přece využít.“

Biggles znovu vzdychl, ale nechal Thirtyho mluvit.

„Vy byste si měl, pane, uvědomit, že během pár hodin předstoupíte před popravčí četu!“ obrátil se Thirty k zajatci. „A nemusím vám vysvětlovat, že pušky namíří na vás!“

„Samozřejmě. Ví to každý, kdo se upsal naší nevděčné práci. Tahle cesta do nebes patří k věci.“

„Domnívám se, že by vám nevadilo, vydat se jiným směrem.“

„Ne. Přirozeně, že ne,“ řekl Němec a v očích mu zablesklo.

„Oč se to zase snažíte, Thirty?“ zavrčel Biggles. „To vám mám opakovat, co jsem už řekl?“

„Pane kapitáne, prosím...“ Tvrdý výraz Petrových očí změkkl a na velitele náhle hleděl prosící chlapec. Biggles něco zamumlal, a pak bezradně mávl rukou. „Řekl bych, že vám můžeme nabídnout rovnocennou výměnu. Život za život,“ obrátil se Thirty k vyzvědači.

„Tím chceš říct, že bychom ho mohli vyměnit za Fortyho?“ zeptal se Biggles.

„Ano, pane.“

„K tomu ale nemáme žádné oprávnění.“

„Udělám všechno, abych zachránil bratra. Udělám opravdu všechno!“ vyhrkl Thirty vášnivě.

Němec, asi lépe obeznámený se špionážními hrami, pochopil Petrův záměr dřív než Biggles, a neušel mu ani rozpor mezi Angličany.

„Zajímavé,“ řekl suše. „Má to ale jednu slabinu.“

„Zabitou vás dřív, než přistanete,“ zavrtěl hlavou Biggles. „My přijdeme o další stroj a jeden major nás vezme pod krkem. Nenapadá mi ale, proč tu ten člověk ještě není?“

„Nesouhlasím. Nikdo se nemusí nic dozvědět,“ namítl Thirty, který pochopil, že Biggles mluví o majoru Raymondovi. Sice mu stihl dát zprávu telefonem, ale bylo mu jasné, že musí zrychlit jednání, než Raymond přijde osobně.

„Pokud se o výměnu pokusíme, musíme si věřit, pane,“ obrátil se k Němci. „Nežádám vás, abyste zradil svého císaře. Chci pouze nutné informace, vedoucí k záchraně dvou životů. Vašeho a mého

bratra. Žádná strana nic nezíská, když vy dva zahynete. Kde je můj bratr?“

„Uprchl.“ zněla překvapivá odpověď. Teď vyzvědač určitě nelhal, spíš se zdálo, že se již rozloučil se životem.

„Víte kde je?“

„Ne.“

„Je si bratr vědom toho, že už víte o poslání, které u vás měl?“

„Ano.“

„A nikdo z vás opravdu neví, kde je?“

„Předpokládali jsme, že se vydá k přistávací ploše, kde jsme se tak krásně sešli.“

„Také proto tam byla ta spousta vojáků?“

„Jistě.“

„Jakou úlohu v jeho dopadení hrajete vy?“

„Žádnou, pane. Můj útvar dostal úkol umístit člověka do vašeho týlu. Vybrali mě a já si nemohl dovolit protestovat. Učil jsem angličtinu v Heidelbergu a navíc jsem v civilu létal.“

Thirty se zamyslel. Dávno pochopil, že Němci, čekající v lesíku za plochou C, falešného Forsytha neznali. Jejich velitel je jistě upozornil jen na jednoho neškodného Angličana. Tento Němec však tvrdí, že tam hledali i uprchlíka — Nigela. Jak dokázali prostí vojáci rozlišit oběť od spolupracovníka? Něco tu nehrálo.

„Vy jste s těmi hlídkami okolo louky nikdy nemluvil?“ zeptal se.

„Nikdy mě neviděli a já je také ne. Prostě si mě s vámi spletli. Věděl jsem to hned, když jste vyprávěl o setkání se snídajícím vojákem. Neměl nejmenší důvod považovat vás za nepřítele.“

„Věděli tedy o vás?“

„Ovšem. Věděli, že se tam objeví náš člověk v britské uniformě.“

„Řekli jim, že tam mohou narazit na další Angličany?“

„To sotva. Ale já nevím, co jim nakukali.“

Thirty měl pocit, že ten chlapík nelže, a navíc uvěřil i tomu, že nepatří mezi zkušené vyzvědače. Uměl anglicky a uměl létat. Asi to skutečně byl jediný důvod, proč ho vybrali.

„Říkal jste ale, že čekali na mého bratra. Měl přece také na sobě britskou uniformu. Jak mohli vědět, kdo je kdo. Proč mě nezatkli?“

„Určitě je nenapadlo, že by se uprchlý zajatec klidně procházel za denního světla po louce. Byl by šílený! Kdybyste se plazil po zemi, bylo by to jiné. Věděli, že operace začala a považovali vás za mne. Pokud by se objevil někdo další, určitě by ho nenechali jen tak snadno odletět.“

„Budiž. Chápu to. Víte, kde jsou naše další přistávací plochy?“

„Ano. Váš bratr ztroskotal příliš podezřele. Posadili jsme k němu do cely vysokého britského důstojníka. Byla to cela s vestavěnými mikrofony.“

Thirty zahlédl záblesk v Bigglesových očích. „Přesně toho jsme se obávali,“ vzdychl.

„To stačí, Thirty!“ zavelel Biggles. „Další výslech povede někdo jiný. Vaše počínání je proti všem předpisům a...“

„Mně je teď jedno, co je proti čemu. Vy chcete slyšet, že Thirtyho už postavili ke zdi?“

„Nemluvte nesmysly, člověče,“ vykřikl Biggles.

„Ve štábu zatím nikdo neví, co se tu děje, veliteli. Dejte mi ještě chvilku. Prosím.“

Bigglese už zápas s mladíkem zřetelně zmáhal. Zatímco lapal po dechu, Thirty se znovu obrátil ke své oběti.

„Nechci vás prohledávat, pane. Považuji to za nedůstojné. Bylo by pro nás oba lepší, kdybyste mi sám předložil dokumenty, jimiž se máte prokázat po návratu mezi své lidi.“

Falešný Forsyth se usmál. „To si myslíte, že se vydám za britské linie s tak nebezpečnými doklady? Nic takového nemám.“

„Pak musí existovat nějaké heslo, kterým se prokážete.“

Němec zaváhal.

„Neodmítejte!“ řekl tiše Thirty. „Sám víte, jaké následky by to pro vás mělo...“

„Heslo zní... Vorgehen.“

„Vpřed?“

Vyzvědač kývl.

Thirty se od něj odvrátil k Bigglesovi. Chvíli s ním tiše mluvil a pak se napřímil.

„To je přece všechno, co potřebujeme vědět, pane.“

„Vy tam vážně chcete letět?“ zeptal se Biggles, jehož tvář byla bledá a rty stažené.

„Ano. Přistanu tam.“

„Vždyť se přistávací plocha hemží Němci. Nikoho ze svých nečekají a je proto možné, že již přes louku natáhli dráty!“

Jsem si toho vědom, pane kapitáne. Prosím vás však ještě jednou, abyste během tří hodin nic nepodnikal. Když se nevrátím včas, uděláte to, co považujete za vhodné, a nemyslím, že by se něco zameškalo. Věřím, že náš zajatec složí přísahu a nezradí ji.“

„A co potom, Thirty?“

Mladík se podíval Bigglesovi do očí. „Pokud se vrátím s Fortym, měli bychom tomuto muži povolit odlet.“

„Chcete nechat ptáčka uletět?“

„A co jiného?“

Biggles zvedl ruce a roztáhl dlaně. „Nemám, co bych dodal,“ řekl odevzdaně. „Až ten blázinec skončí, budu první, koho naši postaví ke zdi. A nebudu ani protestovat, když jsem se nechal tak snadno přemluvit.“

Nezmar Thirty, však neodcházel a znovu stál nad zajatcem.

„Jak jste se chtěl dostat zpátky, až splníte úkol?“ zeptal se.

„Věřil jsem, že si vypůjčím od vás nějaký ten letoun,“ ušklíbl se ztroskotaný vyzvědač.

„Nebál jste se, že vás sestřelí vaši vlastní stíhači?“

„Německé velení nezapomíná na podstatné věci.“

„Takže jste si domluvili poznávací znamení,“ kývl Thirty. „Jaké?“

Němec vytáhl velký hedvábný žlutý kapesník. „Tohle jsem měl uvázat na ocas letounu.“

„To znamená, že vaši stíhači jsou s vaším letem seznámeni?“

„Samozřejmě.“

„Oni myslí na všechno,“ neudržel se Algy. „Škoda. Měli jsme to vědět dřív.“

Muž v zalátané uniformě zavrtěl hlavou. „Moc užitku si z toho neslibujte. Umístění šátku a barva se bude měnit každý týden.“

Thirty mu vzal kapesník z ruky. „Jdu na to,“ prohlásil rozhodně.

„Přeji hodně štěstí,“ řekl Biggles.

„A mě tu necháš?“ vykřikl Fláma.

„Ano.“ kývl Thirty. Otočil se na podpatku, zamířil ke dveřím, ale ty se otevřely, než se jich stačil dotknout. Vrzlo to a dovnitř vstoupil major Raymond.

„Tak sláva, tady jste,“ zašveholil vesele a přejel očima po celém chlívku, až jeho pohled spočinul na cizinci. „Kohopak to tu máme nového?“ zeptal se. „Nějaké překvapení?“

Pod Petrem jakoby se zatočila podlaha. Spěchal příliš pomalu.

Biggles se postavil nad německého vyzvědače v pěchotním převleku a lehce se uklonil.

„Majore,“ řekl. „Představím vám svého nového přítele. Je to kapitán Forsyth z 9. pluku Buff.“

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

THIRTY SE VRACÍ

Thirty zamrkal překvapením. Nevěřil, že Biggles podpoří jeho plán na výměnu zajatců, a on to udělal. Závaží bolestného zklamání se někam vytratilo, i když Petr věděl, že vyhráno dosud nemá.

Major mávl kapitánovi pěších vojsk na pozdrav a obrátil se k němu.

„Bráním vám v odchodu, což?“ řekl Thirtymu a napřáhl k němu paži. „Díky. Nechcete mi ještě něco dodat k vaší zprávě? Vaše informace je skvělá, ale byl jste v telefonu dost stručný.“

„Ne, pane. Jdu se teď podívat na Fee,“ lhal Thirty, jako když tiskne. „Letěl jsem v tom, ale ani jsem si stroj neprohlédl.“

„Jen běžte. Nenechte se zdržovat. Měl jsem jen cestu kolem a napadlo mi, že vám musím stisknout ruku. Udělal jste mi radost.“

„Ano, pane. Všechno je v pořádku.“

„Jste ještě plný napětí,“ zaváhal bystrý pozorovatel Raymond. „Soudím z toho, že úplně všechno v pořádku není.“ Pak mávl rukou. „Konec dobrý, všechno dobré. Jste doma a to mne opravdu těší.“

„Doufám, že mne zas nechcete zatáhnout do nějakého podezřelého podniku, pane?“ zeptal se Biggles, zoufale hledající způsob, jak změnil téma rozhovoru. „Nejenom Thirty je přetažený.“

„Vydechněte si,“ usmál se Raymond. „Zatím...“

„Pak mě tedy omluvte, pane majore. Jdu se podívat, jak probíhají přípravy letounů na zítřek. Občas tu také bojujeme, pane.“

„Ano... ehm. Stejně už musím jít. Mimochodem, nepovečeřeli byste se mnou dnes přímo na velitelství?“

Biggles se rozhlédl a napadla ho velkolepá myšlenka. „Děkuji vám, pane. Přijdeme. Nás všechny vaše pozvání nesmírně těší.“

Major si odkašlal, určitě nepočítal s tolika hosty, ale vzal to statečně. „Výborně, domluveno!“ řekl, otočil se, obešel Thirtyho a kvapně opustil důstojnický klub.

Dveře zapadly a Biggles si otřel čelo. „Ještě pár takových šoků a dostanu z toho choleru, žloutenku a malárii,“ vydechl, ale pak se jeho hlas rozezněl: „Co tu ještě děláš, Thirty? Ať už jsi pryč!“

Thirty se rozhlédl po místnosti. V hloubi duše cítil, že už nikdy žádného ze svých přátel neuvidí, ale nedal na sobě nic znát.

„Díky, pane. Postarejte se o Forsytha,“ řekl. Pak srazil podpatky, vyšel ze dveří a rychle kráčel k nejbližšímu Fee. Nádrže už byly plné a mechanici po prohlídce odešli. Bylo na něm, aby sám uvázal žlutý šátek na ocas letounu a vsoukal se do kabiny.

Když stroj začal stoupat směrem k linii fronty, ucítil Thirty únavu. Vrátila se, a přidal se k ní pocit, že až moc často vyzývá osud k souboji. Právě teď, když byl na konci sil, spočíval závěr celého pachtění jen v jeho rukou. Musel to zvládnout, ale cítil obavy. Během několika hodin se rozhodne o všem i o jeho vlastním osudu. Nigelův i jeho život visely na velice tenké niti, a on nesmí dopustit, aby se přetrhla. To jediné mělo smysl, ale stejně ho napadlo, že když ho nezabijí, konečně se pořádně vyspí!

Uvědomil si, že zaměňuje hrůzný střet armád za svou soukromou bitvu o bratrův život. Válka ho teď skutečně nezajímala a hřmění děl mu připadalo jako něco vzdáleného a nepodstatného.

Vzápětí si však znovu připomněl, co bitevní vřava znamená. Vždyť z ní už ledacos poznal. Její nelítostnost a krutost, i pošetilost těch, kteří jdou na smrt. Prolétlo mu hlavou, že mnozí vojáci ani

pořádně neví, proč bojují a za co cedí krev. Co on sám? Souviselo to nějak s Belgií. Ano, Belgie... ale jak... jak?

Svoboda! Před očima se mu vybavila tvář muže, jenž se jim snažil namluvit, že je Forsyth. Mohl být o pět let starší než sám Petr, ale povahu měl docela jinou. Asi mu připadalo správné nejprve zničit Evropu a pak ji dobýt a zotročit...

Thirty řídil letadlo a náhle měl pocit, že i jeho myšlenky mají křídla.

Uviděl sám sebe, jak hraje ragby a hned byl zas v kokpitu camela, na něhož sypal déšť kulek nějaký cizí stíhač...

Trhl sebou. Ne, nikdo na něj neútočil. To jen on sám se hnal do války, hnal se jako ztřeštěnec, odhodlaný pomstít svého bratra. Byla to neuvěřitelná hloupost a bláhovost...

Znovu sebou trhl a uvědomil si, jak je vyčerpán. V životě nebyl tak unaven. Bolelo ho celé tělo. Bylo mu však divné, že mu bolest ve svalech nevadí. Právě naopak. Připadal si ostražitý jak sokol před útokem a mozek mu zcela přesně vybavoval detaily nastávající operace. Myšlenky se mu jen rojily a nervy se chvěly napjatým očekáváním. Thirty zvedl ruku a zjistil, že se mu třesou prsty.

V přihrádce palubní desky našel žvýkačku a dal ji do úst. Běžný zážitek a stará známá chuť mu připomněla školu. Jakoby se ocitl mezi přáteli a žertoval s nimi. Objevil se i ředitel s vážnou tváří... Thirty zamrkal. Únava ho zanesla do světa, který měl rád a o který se sám připravil.

Před přídílí jeho letadla se náhle objevil krvavě rudý trojplášník Fokker. Spustil se k němu z hlídkového postavení vysoko na nebi. Oblétl Thirtyho stroj a pak zvedl pilot ruku k pozdravu a vracel se vzhůru do zákrytu mraků. Thirty mu odpověděl a sledoval, jak sluneční paprsky tančí na křídlech a bocích odlétající stíhačky. Sluneční bílá a žlutá na rudém podkladě. Obraz hodný umělcova štětce.

Thirty se usmál. Jeho žlutý šátek měl vskutku čarodějnou moc, která ho ochraňovala před ďábelskými úklady. Teprve teď si všiml, že kolem nevidí obláčky vybuchujících dělostřeleckých šrapnelů. Věděl, proč se pozemní ostraha nenamáhá. Jako všichni Němci, pomyslel si, pracují i dělostřelci s německou přesností. Prostý rozkaz

a jediný podpis na formuláři stačí, aby se letoun dostal daleko za Rýn, byť by na křídlech nesl označení kmene lidojedů z Bornea.

Nikdo si nedovolí přetnout mu dráhu, natož pak zkřivit pilotovi vlásek na hlavě.

Obloha za německými zákopy, kam se mnohá muška neodvážila pro přemíru létajících křížáků a smrtihlavů, se nyní Thirtymu jevila jako blažená nebeská pastvina s holubicemi a beránky.

Klidně pokračoval v letu a pozemní orientační body ho utvrzovaly v pocitu bezpečí a jistoty. Blížil se k cíli. Nedaleko něj se zjevil majestátní dvoumístný letoun budící strach už samotnými maskovacími barvami, sestavenými do jakýchsi d'ábelských obrazců. Kamufláž byla tak dokonalá, že se v ní ztrácely i veliké černé maltézké kříže na křídlech. Pozorovatel v koženém odění sice držel prst na spoušti kulometu a očima za strašidelnými brýlemi pozoroval britský letoun, ale ani se nepohnul. Velké letadlo náhle změnilo směr a v krátké chvíli z něj byla jen tečka, mizící na obzoru.

Thirty se opřel o bort a upřeně pozoroval obzor vpředu. Konečně se v dálce před ním objevily světlé skvrny domků na břehu řeky uprostřed zelených polí. Zahlédl kostel a stříbrný pás Sommy, či kanálu, jak řekla odvážná žena, která ho zachránila. Sotva bude mít příležitost poděkovat jí. Válku tvoří i roztodivná směsice osudů lidí, kteří se potkávají, aniž se mohou blíže poznat.

Zjevení se vesničky Belville na obzoru však Petra upozornilo na to, že je na místě. Vzápětí uviděl lesík, za nímž ležela plocha C, a rázem se probral ze snů. Kousl se do rtu tak silně, že na jazyku ucítil krev a bolest mu pomohla. Thirty byl při plném vědomí.

Nepociťoval strach, ačkoliv měl k němu důvodů více než dost. Hlavou mu bleskla myšlenka na nástrahy, jež Němci mohli připravit na travnaté přistávací ploše, ale potlačil ji. Tenkou pavučinu drátů by stejně jen těžko rozeznal včas. Musel riskovat. Pomáhalo mu v tom přesvědčení, že vlastní život Ted' znamená málo. Letí si přece pro Nigela!

Z výšky asi osmi set yardů si přesto pozorně prohlédl louku a její okolí. Už to tu znal a uměl odhadnout místa, kde by se ukryl nepřítel. Nikde neviděl ani živáčka. Na louce, na mezích, ale ani v lese a v kravinách se nic nehýbalo. Jen kousek odtud se pod

rozložitými kaštany páslo malé stádo krav. Celé místo ozařovaly sluneční paprsky a odpolední poklid nenarušoval nikdo, kdo by hýřil pracovními, natož pak bojovými záměry. Neviděl v okolí ani lidskou nohu!

Thirty se ale nedal oklamat. Byl si jist, že jeho letoun sledují desítky párů očí a míří na něj desítky hlavních. V této chvíli mohli pozorovatelé jen těžko rozpoznat žlutý šátek pod kormidlem přilétajícího letounu. Jeho typ a označení jim spíše napovídaly, že jde o vetřelce, jehož je třeba uvítat s důrazem a tvrdě.

Thirty proto prudce stočil letadlo, aby se žlutý fábor na ocase náležitě rozvinul. Ani při obratu nepřestal hledat v houštinách, kde se snažil objevit Fortyho. Avšak marnost nad marnost, nikde nic. Nadechl se, nasadil na přistání a stroj dosedl na zem lehce, jako se snáší holubí pítko.

Nečekal, až se motor zastaví, ale lehce přidával plyn a roloval podél lesa. Natácel při tom před k volnému prostoru, aby mohl co nejrychleji vzlétnout.

Už za letu si připravil plán, pro případ nezbytnosti rychlého, nouzového vzletu. Každé neopatrné a zbrklé stočení letadla, ho však mohlo prozradit. Váhal i ve chvíli, kdy měl vypnout motor, ale nakonec to udělal. Motor, škytající v nízkých obrátkách, nebyl dobrou vizitkou pilota.

Seskočil na trávu a rychle kráčel k lesu. Spoléhal na to, že jeho bratr se nejspíše ukryje právě mezi lesní havětí, mezi jezevci a kunami. Několik yardů od úpatí stromů, poprvé zahalekal a odezva přišla vzápětí.

Z křoví se vynořil německý poručík, doprovázený dvojicí vojáků. Jednoho z nich Thirty poznal a v duchu zaplesal. Byl to vlídný nenasyta, který se zde ráno cpal klobásou. Vzadu v šeru lesa se sice rýsovali další ozbrojenci v šedém, ale Petr se usmál, jako by viděl milovanou dívku. Nenadálým setkáním s mužem od snídaně získal báječnou příležitost prokázat svou totožnost, a on ji chytil za pačesy!

„Snědl jsi i tu mojí klobásu?“ zasmál se na svého muže a voják se rozzářil a kývl.

„Jawohl!“

Thirty mu pokynul a chtěl oslovit velitele, jenže už to nestihl. Důstojník, muž s nevlídnou tvář, ostrým nosem a podezřívavýma očima, ho předešel.

„Co tady děláte?“ vyštěkl.

„Vy se mne nemáte co ptát,“ odsekl stejně ostře Thirty, ačkoli věděl, jak tím riskuje, neboť vůbec netušil s kým má tu čest.

Němec se zarazil, zatěkal očima a Thirty pochopil, že vyhrál.

„Tak co vás zajímá?“ řekl mírněji. „Mluvte“

„Vrátil jste se příliš brzy.“

„To vím také,“ stupňoval svou drzost Petr. „Mám přivést někoho dalšího, když vás to tak zajímá.“

„Dalšího?“

„Jistě.“

„Žádný takový rozkaz jsem ale nedostal.“

„Ale já ano! Mě nezajímají vaše rozkazy!“

„Kódové heslo!“ pokusil se důstojník ještě jednou prosadit svou převahu nad tím nepříjemným špiónem, jemuž dosud teklo mléko po bradě.

Thirty vyslovil heslo a důstojník se vzdal.

„Omlouvám se,“ řekl schlíple. „Ve válce člověk nikdy neví.“

„To je v pořádku,“ kývl velkodušně Thirty. „Opatrnosti není nikdy dost a řády jsou řády!“ pronesl přísným hlasem. „Nemáte tu něco k napití? Docela bych to uvítal, když už musím čekat na toho druhého chlapce. Je nedochvilný, řekl bych.“

„Jistě. Něco se najde... ehm... pane. On už tu měl být?“

Thirty se zasmál. „Klidně mi říkejte pane. Takže jste ho neviděli? Škoda. Je mi podobný, je jen o něco starší.“

„Ne, pane.“

„Ovšem. Chlapi v britském stejnokroji tu asi opravdu neběhají po poli jako myši. Těžko byste ho přehlédli.“

„Jak se jmenuje?“ zeptal se důstojník, jehož pochybnosti patrně zcela nevyprchaly.

„My nepotřebujeme jména,“ řekl Thirty. „To vy nevíte? Jména patří na křestní list. Jedno ze jmen mého společníka vám ale prozradit mohu. Zní kapitán Smithson.“

„Smithson...?“ vyhrkl důstojník.

„A co má být?“

„Pojďte za mnou,“ řekl Němec a Thirty ho následoval s vírou, že se mu dostane nějakého toho doušku. Šli lesem mlčky a pak zažil Thirty nejúděsnější překvapení ve svém krátkém životě. Na malé mýtině uviděl svého bratra. Nigel Fortymore sklesle seděl na vyvráceném kmeni, paže na kolenou a ve tváři měl naprosto tupý a nejapný výraz!

Petr strnul. Jeho unavený mozek jen pomalu nabíral rychlost. Musel improvizovat, ale věděl, že ať udělá cokoli, mnohem víc bude záležet na důvtipu jeho bratra. Když pochopí svou úlohu včas, mají vyhráno, když nepochopí, není úniku!

Forty vstával pomalu, ale tupý výraz ustupoval z jeho tváře ještě pomaleji.

Thirty pochopitelně začal německy, a dal si záležet, aby jeho hlas zněl řízně.

„Co vás to tady potkalo? Měl jste již být v mém letadle? Copak nevíte, že naše záležitosti nesnášejí odklady?“

„Sám nevím,“ zakroutil Nigel hlavou. „Zajali mne.“

Pověděl jen to, o čem nebylo sporu a protože oba bratři uměli dobře německy, znělo to věrohodně. Thirty chápal, že musí bratra navést správným směrem a scénář už měl v hlavě.

„Nezajali by vás, kdybyste dělal to, co jste měl dělat! Měl jste se sem dostat nepozorovaně! Řekl jste jim to?“

„Ne. Chtěli znát jen jméno!“

„Co to má znamenat?“ rozkřikl se Thirty a obrátil se k poručíkovi. „Vy jste ho nevyslechl? Takže ztrácíme čas kvůli vaší nedbalosti? Velitelství nás postaví před soud a vás také! Naše záležitost je naléhavá! Slyšíte, naléhavá! Dostal jsem rozkaz, vyzvednout tohoto chlapíka, který má na druhé straně důležitý úkol! Když jsem se vás zeptal, zda tu je, zachoval jste se jako tupec a neřekl mi o něm. Pokud se naše operace zhroutí, díky této neodůvodnitelné chybě, zodpovíte si následky sám! Ano! Vy sám!“

„Ale ten muž je zatčen.“

„Cože je?“ zařval Thirty hlasem tygra.

„Zatčen.“

„Vy jste se pominul! Tento muž má zvláštní úkol. Poletí, se mnou!“

„Tak proč nic neřekl?“

„Vždyť jste ho ani nevyslechli! Hnusný nepořádek! Vy snad vůbec neznáte předpisy! Zmíním se o tom vašemu veliteli! Snad nechcete, aby vám sám začal vyprávět o svém poslání mezi Angličany? Proč jste si řádně neprostudoval rozkazy?“

Na důstojníka řev zapůsobil.

„Řekli mi jen, abych zajistil uprchlého vězně“ zabručel sklíčeně. „Nikdo mi nesdělil, že se pro někoho vrátíte.“

Thirty opovržlivě zavrčel. „Když pěchota nedokáže splnit ani ten nejjednodušší rozkaz, pak se nedivte, že se tahle válka nehýbe z místa. U všech hromů! Už nechci slyšet ani slovo!“

Rázně se obrátil k Nigelovi. Jste připraven?“

„Ano, pane,“ řekl vystrašeně Forty. „Nemohu za to.“

Petrovo srdce zaplesalo. Jeho bratr pochopil.

Jenomže bojovný duch německého důstojníka se také nevzdával.

„Já jsem rozkaz pochopil, a nebylo tam ani slovo o tom, že si pro zajatce někdo přiletí,“ řekl a obrátil se k Nigelovi. „Měl jste povinnost nám to povědět! Proč jste to neudělal sám?“

„Protože to byla vaše věc,“ odsekl Forty, „Klidně vám povím, že mám téhle práce dost. Přijal jsem rozkaz, ale nesouhlasím s ním. Britové mě znají a postaví mě ke zdi.“

„Cože?“ vykřikl Thirty. „To je neslýchané! Ten rozkaz splníte! Ještě slovo a odletím s vámi jinam! Váš nadřízený vám vysvětlí co je rozkaz a jak se plní!“

„Už nikam nemusíte,“ ozval se poručík a pokynul hlavou k okraji lesa. „Přichází plukovník Thonberg.“

Thirty se tam podíval. Od silnice sem kráčel vysoký muž v uniformě plukovníka, doprovázený několika nižšími důstojníky.

Forty přiskočil k Petrovi. „Proboha!“ zabědoval. „Neříkejte mu o tom, že se mi tam nechce. Oni mě zastřelí!“

„Dobře,“ kývl Thirty. Jděte, nebo budu muset vysvětlovat, proč jsme tu tak lelkovali. Už jsme tam měli být.“

Ohlédl se. Sbor důstojníků už byl v lese, blížil se rychle, ale několik vteřin času ještě zbývalo. Využil jich.

„Poručíku,“ vyzval zmateného muže. „I pro vás bude lepší, když o našem setkání a rozhovoru pomlčíte. Uchráníte se tím velkých nepříjemností se závažnými důsledky!“

Němec pokrčil rameny.

Thirty na nic nečekal a rozběhl se k letadlu. Dohonil Nigela až u něj. „Nahod' vrtuli!“ vykřikl. „Jak naskočí motor, okamžitě dovnitř. Motor je ještě teplý, ale už skoro slyším hromobití. Přijde velká bouřka.“

Forty nic neříkal. Když se Thirty vyškrábal do kokpitu, stál už na správném místě. U letadla typu Fee je vrtule až za motorem.

„Kontakt!“ vykřikl, když poprvé otočil vrtulí.

Ačkoli Thirtyho prsty spočívaly na zapalování, nedokázal jimi náhle ani pohnout. Oči mu utkvěly na obloze. Viděl tam skupinu stíhaček typu Albatros, klouzající na nižší letovou hladinu.

Z ohromení ho probudil zuřivý pokřik na kraji lesa. Horda mužů, vedená obelhaným německým poručíkem, pádila k letadlu.

„Kontakt!“ opakoval sípavě s vědomím, že jejich životy závisejí na funkci knoflíku, kterým se zapíná zapalování.

Motor naskočil, vrtule se roztočila.

V té chvíli si však znovu řekla o slovo únava a Thirty měl pocit, že se zhroutí. Téměř omdlel. Nigel se převalil na místo pozorovatele. Slyšel řev, vojáci se rychle blížili.

„Co se tam flákáš?“ zařval. „Na co čekáš?“

Thirty sebou trhl, kousl do rtu a přidal plný plyn. Motor zavyl přesně v okamžiku, kdy třeskl první výstřel z pušky. Těsně nad hlavou pilota se roztrhlo plátno na křídle a z vnitřní vzpěry odlétlo pár třísek. Zazněly další rány a jedna ze střel zasáhla směrové kormidlo. Forty u kulometu vstal, zuřivě cpal municí do zásobníku a tlumeně nadával. Mrskal sebou tak rychle, že málem přepadl přes bort letounu. Zachytil se v poslední chvíli a raději si sedl.

Thirty jemně zatáhl za řídicí páku. Byl při smyslech, ale cítil, jak se k němu opět snášejí noční můry. Naštěstí však měl všechny pohyby zažité jako pravý bojový pilot. Nepřemýšlel o tom, co dělá.

Pracoval automaticky, přesně a spolehlivě, jako dobrý řemeslník, který v podhůří Alp sestavuje švýcarské hodinky.

Letoun plynule odstartoval a Petr naprosto nezúčastněně zvedl oči. Albatrosy tam byly a patrně vyčkávaly. Uvědomoval si, že Forty zaměřuje kulomet, a náhle mu došlo, že bratr neví nic o žlutém, rozpoznávacím znamení. Jeho střelba by mohla jejich situaci jen zhoršit. Bylo jasné, že střelbu by němečtí piloti považovali za nezdvořilé a neslušné chování a oplatili by jim stejnou mincí.

„Nestřílejte!“ vykřikl.

Forty si uvědomil, co po něm Petr chce, ale vůbec netušil proč.

Nepochopil to ani ve chvíli, kdy ho letouny pomalované jásavými barvami v klidu míjely. Zakroutil hlavou.

Thirty se ohlédl a spatřil velitelský albatros přistávat na ploše, kterou před okamžikem opustili. Ostatní stroje nehodlaly přistát a domyslet si sled věcí příštích nebylo nijak složité. Ačkoli ta představa byla nepěkná, slušelo se seznámit s ní bratra. Pilot k němu otočil hlavu.

„Přijdou si pro nás,“ zařval do hluku motoru.

„A taky nás dostanou,“ zašklebil se Forty, z něhož zřejmě rychle vyprchával životní optimismus, načerpaný sotva před pěti minutami na stinné lesní mýtině.

Petr přikývl a věnoval se letadlu. Nemělo smysl stoupat nahoru, protože by ztratili i tu malou výhodu, kterou měli. Potlačil knípl vpřed a nos stroje se sklonil. Fee se přiblížil ke korunám stromů a zahájil zoufalý úprk ke frontě, jejíž dunivý hlas sem ještě ani nedoléhal.

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

RAFNI A DRŽ!

Uštvaný Thirty si uvědomoval, že nenadálý příchod německých důstojníků do lesa měl jediný důvod. Byli jím oni dva — dva Fortymorové. Vlčí způsob, jakým se Němci hnali lesem, dokazoval, jak jim na věci záleží. Plukovníku Thonbergovi bude stačit pár slov s

popleteným leutnantem a dozví se, kolik ušlo. Vydá jeden, jediný rozkaz. Vyšle za nimi smečku čekajících albatrosů, aby ty britské drzouny poslala do pekel!

Tentokrát jim štěstěna nepřála a německá letka Jagdstaffel se objevila v nejnevhodnější okamžik. Předpokládat, že štěstí přeje odvážnému, je hezké, ale také pošetilé a nevyplácí se na to spoléhat. Přesto se Thirty musel usmát. Bratrova záchrana proběhla mnohem snadněji, než předpokládal.

Nigel se opíral o bort a upřeně pozoroval oblohu. Pootočil se právě včas, aby zahlédl jiskry veselí v bratrových očích. Také se usmál, ale pak zkřížil prsty. Byl to signál, který jeho bratr už dávno znal. Znamenal objev nepřátelských letadel. Sklonil se, aby zkontroloval kulomet, který bude velmi brzy potřebovat

Pilot zvažněl a zvedl oči. Fortyho zkřížené prsty nelhaly. Hlídka albatrosů se změnila ve smečku loveckých psů, kteří vyčenichali čerstvou stopu a vydali se po ní. Měli to snadné.

Technické detaily albatrosů Thirty neznal a ani nevěděl, jaké rychlosti dosahují. Přesto mu bylo jasné, že je německé stroje dostihnou ještě daleko před liniemi fronty.

„Nedá se nic dělat,“ zamumlal. „Musíme se jim postavit“.

Letěli sami, nikdo je nekryl, a to byl pocit, který dosud nezažil. Nebál se však a dokonce se na střetnutí těšil. V očích mu sice seděla únava, ale svaly byly připraveny poslechnout každý pokyn jeho bystře uvažujícího mozku. Nepocíťoval dokonce ani vzrušení, jen jakýsi vnitřní nepokoj. V nejhorším skončí nahoře na nebesích, pokud dovolí soupeřům, aby ho tam odeslali.

„Nigelův kulomet se postará o to, aby před nebeskou bránou stála fronta, než tam zaklepeme my,“ zahučel tiše.

Jenže pocit, že z této pasti není úniku, ho neopustil. Nedomníval se, že by jeho pomalý, noční letoun mohl zničit početnou smečku německých stíhačů. Bylo by to bláhové. Avšak vědomí blízkosti neodvratného konce mu současně dodávalo chladnokrevné odhodlání bojovat. „Hůře už být nemůže!“ zasyčel.

Na silnici pod ním pochodovalo několik oddílů pěšáků. Byl sotva padesát stop nad nimi, takže dokázal rozeznat výraz zděšeného

úžasu ve tvářích vojáků, které by nikdy nenapadlo, jak hluboko v týlu se jim nad hlavou zjeví zákeřný nepřítel.

Zazněl rachot Fortyho kulometu a v sevřených řadách propukla panika. Vyděšení muži se snažili najít jakýkoli úkryt podél silnice. Hrstka pošetilých odvážlivců se pokusila postavit se vražednému letounu na odpor, ale zasáhnout rychle se pohybující cíl střelou z pušky nedokázali. Několik střel sice hvízdlo blízko letounu, ale Thirty ani nemrkl. Na silnici a v jejím okolí však jejich kulomet způsobil krveprolití. Na štěstí pro řadové pěšáky trval přelet krátce. Místo, kde vládl zmatek, tekla krev a leželo několik padlých, jim brzy zmizelo z dohledu.

Forty otočil kulomet, takže jeho hlaveň opět zamířila vzhůru, na vzdušného soupeře. Sklonil hlavu k mířidlům, jakoby v nich chtěl zachytit útočící albatros. Zatím nebylo nahoře nic, ale nebezpečí se blížilo rychle a nezadržitelně.

Netrvalo dlouho a albatrosy se dostávaly na dostřel. Za jejich kulomety seděli zkušení vzdušní dravci, z nichž mnozí už poznali na vlastní kůži, co dokáže dobrý střelec na přídi nočního letounu. Nehodlali dát příležitost jeho kulometu, i když nechtěli dopustit, aby jim pomalý Fee unikl. Než zaútočili, ještě chvíli manévrovali, a obletovali stroj jako výjimečně nesmělé vosy.

Forty si mohl cíle vybírat. Vykyvoval kulomet z jedné strany na druhou a střílel krátkými dávkami. Němci nezůstávali pozadu a co horšího, měli jen jeden cíl a více hlavních. V motoru Fee najednou zapraštělo a vzduchem ostře zabzučela odražená střela, která na štěstí dopadla na kapotu v příliš ostrém úhlu.

Thirty se lehce dotkl pedálů ovládajících směrové kormidlo, nejprve levou a poté pravou nohou. Letoun zareagoval přesně. Rozkýval se.

Neustálé přešlapování bylo jedním ze způsobů, jak nepříteli ztížit přesnou střelbu. Tento manévr sice značně snížil rychlost stroje, rozhodně to však bylo lepší, než tvořit 'sedící terč'.

A jakoby se piloti albatrosů dohodli, všechny německé stíhačky se náhle vznášely kdesi za ocasem pronásledovaného letadla. Zdálo se, že bratrům nehrozí přímé nebezpečí, neboť je proti útoku zezadu chránil rozměrný motor. Pokud by ovšem nepřátelská palba zasáhla

virtuli, byl by konec letounu neodvratný. Byť by se Thirtymu zdařilo nouzově přistát, znamenalo by to další zajetí, které ani jeden z letců nechtěl připustit. Raději zvolí smrt¹

Sprška střel drtící stroj někde vzadu donutila Thirtyho, aby prudce sešlápl pedál. Potlačil knipl dopředu a držel ho tam tak dlouho, až se podvozek téměř dotýkal země. Starší piloti mu často vyprávěli, že tento způsob letu má velké výhody. Útočník z výšky musí vyrovnat střemhlavý let dřív, než zamíří kulomet. Nikdo přece nebude riskovat přímý náraz do matičky země.

Hradba vzrostlých jedlí vpředu ho však brzy donutila, aby znovu nabral výšku. Thirty se na lesík pamatoval. Patřil k orientačním bodům jeho letu. „Proboha,“ sykl, když poznal, že jsou teprve v polovině cesty.

Rachotivé dávky z německých hlavní bičovaly trup letounu jako devíticásá kočka. Thirty koutkem oka zahlédl, jak Nigel náhle klesl na kolena. Prudce se k němu otočil, ale když Forty zuřivě zavrtěl hlavou, uklidnil se. Nigel zvedl zásobník munice s dírou uprostřed, ukázal ho Petrovi, a ten pochopil, že zásobník dostal přímý zásah, když se ho bratr snažil zasunout do kulometu.

Spíše podvědomě zaznamenal jakýsi pohyb na pravém boku letounu a prudce stočil letadlo. Udělal to na poslední chvíli, neboť se tam vynořil albatros s přídí zdobenou vyceněnými žraločími čelistmi. Zmařil tím stíhačův záměr, a albatros stoupal kolmo vzhůru, přímo před Thirtyho očima. Nahoře se stroj vytočil a vrhl se na Fee jako meteor. Z hlavní na kapotě motoru šlehaly oranžové plameny.

Forty už měl znovu nabito a jeho kulomet zarachotil. Petrovi to zaznělo jak nebeský chorál a sledoval, s jakou radostí posílá Nigel pohyblivějšímu soupeři své navštívenky.

Německé kulometry dál chrlily oheň, jejich rachocení připomínalo blížící se zvuk španělských kastanět. Střílel i Forty a Petr zaťal zuby. Uvědomil si, že Němec útok přehnal a už jen těžko vyrovná střemhlavý pád. Viděl německého pilota téměř ležícího na páce a marně se snažícího vyrovnat stroj! Albatros, mířící nosem přímo na ně, však nereagoval...

Thirty měl chuť si zakrýt oči, ale to by byla sebevražda. Pokusil se co nejostřeji vytočit Fee stranou a na poslední chvíli se mu to

zdařilo. Rozevřené žraločí čelisti minuly o vlas těžkopádný stroj a řítily se k zemi.

Pak uslyšel Thirty zadunění, doprovázené rachotem tříštícího se dřeva. Vytí německého motoru rázem ztichlo. Otočil se zpátky, pohlédl dolů, ale stroj dopadl do pole za nimi, neviděl nic než ohnivý záblesk doprovázený dalším ohlušujícím třeskem. Vybuchla benzínová nádrž albatrosu.

Thirtyho oči se střetly s pohledem střelce. Nigelovi jiskřily oči, i když jeho tvář byla bledá a rty stažené. Takhle vypadá skutečná válka, uvědomil si Thirty. Bratr mu vůbec nepřipomínal smějícího se chlapce, jak ho znal z domova a ze hřiště. Ani si neuvědomil, že i on sám se mění...

Jenomže plášť letadla trhaly další střely a na úvahy nebyl čas. Německé kulky se sypaly na letoun snad ze všech stran. I když se Thirty snažil vyhýbat tomu hrozivému dešti, nešlo to. Zdálo se, že Němci hodlají rozstřílet Fee na kousky. Včetně posádky!

Thirty se připravoval na neodvratný konec, který se blížil každým okamžikem. Bylo až neuvěřitelné, jak se ta proděravělá rachotina stále držela ve vzduchu. Ohlédl se.

Vzdušný prostor vzadu překypoval letouny. Připadalo mu, že se k první smečce pronásledovatelů přidalo několik dalších. Stroje vířily vzduchem, na pohled to bylo úchvatné divadlo, ale tohle Thirty nevnímal. Zmocnil se ho divoký vztek. Vnímal jen hordu pomalovaných čertů, létajících satanů, kteří se ho snažili dostat do drápů.

„Dost!“ zavrčel. „Teď jim to ukážu já!“

Když přitáhl páku k pravému stehnu a sešlápl pedál, vydral se mu z hrdla divoký výkřik. Těžké letadlo jakoby zvedlo hlavu. Nejvyšší možnou rychlostí stoupalo do nejhustšího seskupení nepřátel. Což záleží na tom, zda se s nějakým Skopčákem srazí? Petr by se rád naboural do všech najednou! Měl toho prostě dost!

Vlétl do německého roje jako raketa a odrazy slunečních paprsků od nepřátelských strojů ho bodaly do očí. Ke střetu nedošlo. Užaslí Němci se rozlétli do stran a bylo to štěstí, protože Forty právě vytrhl prázdný zásobník a zuřivě hledal další. Petr znovu divoce

vykřikl a jakoby se ho zmocnilo šílenství. Jeho líný Fee začal honit svižné albatrosy po obloze.

Co by se stalo, kdyby letěl se stejně horkokrevným střelcem, je zcela jasné. Možná by ve své zlobě sestřelil jeden nebo i dva nepřátelské letouny a vzápětí by přišel neodvratný konec. Petr měl štěstí, že tu s ním seděl Forty, aby upozornil bratra na jeho šílenství.

Vyškrábal se opatrně na sedadlo, natáhl se a pěstí zabušil Petrovi na rameno. „Ty ses zbláznil!“ zařval. „Co to zkoušíš? Upaluj domů! Rychle pryč! Slyšíš?“

Nigelova slova Thirty příliš nevnímal, ale když se otočil, uviděl v jeho tváři divoký výraz.

„Proboha!“ vydechl. „Asi jsem se vážně zbláznil. Musíme domů!“

Řekl to snadno, ale provedení kulhalo. Stíhači se vzpamatovali z úžasu a vrátili se. Znovu se rozeznělo bušení kulek do trupu, znovu se tříštily výztuhy. Jediný způsob, jak zabránit úplnému zničení stroje, byl prudký úhybný manévr a znovu dolů.

Před Thirtyho očima se řítíl další albatros do říše zapomnění. Z jeho motoru se valil hustý černý kouř a pilot se zoufale snažil opustit stroj, při čemž si chránil tvář před plameny. Thirty zajásal, ačkoli vůbec nechápal, kdy Nigel dokázal tohoto Němce zasáhnout. Jenomže pak postřehl obrat dalších dvou albatrosů, jimž jakoby Fee přestal chutnat. Roj bodavých sršňů se náhle odpoutal od jeho smutně bzučícího čmeláka a zmizel.

Thirty pochopil, že se situace mění. Zvedl oči, aby se rozhlédl a zjistil oč jde. Vysoko nad sebou spatřil prvního velblouda a hned věděl, kolik uhodilo. Srdce mu zaplesalo. Konečně přilétli a bude jich asi víc! Už neletí sami! Spokojeně si poposedl a zapátral očima po dalších stíhacích přežvýkavcích.

„Upaluj domů, blázne!“ uslyšel řev Fortyho a uvědomil si, že ta zuřivost vychází z bratrovy větší zkušenosti. Bez váhání namířil před stroj přímo ke frontové linii a naklonil ji dolů. Zubožený a proděravělý Fee prchal k útulným hangárům, kde mu snad dopřejí pár dnů klidu a zacelí jeho rány.

Z leteckých soubojů, zuřících za jejich kormidlem, neviděl Thirty nic. Mohl si jen představit, co se tam děje, ale tentokrát toho

nelitoval. Napětí opadlo a vrátila se těžká únava. Všiml si jen, že se mu vnucuje jeden dotěrný camel a až při jeho třetím obletu poznal, že v kokpitu sedí Fláma. Ještě zahlédl osamělý albatros, ale ten letěl daleko od nich a měl zřejmě docela jiné starosti, než věnovat svou péči prchajícímu letadlu.

Teprve, když se Fee vznášel nad frontou, všiml si Thirty, že je doprovází i Bigglesův letoun, který se díky fáborům na výztuhách nedal přehlédnout. To už viděl zákopy, hemžící se vojáky, moře kráterů, a baterie děl, která se poctivě starala, aby přibývalo dalších a dalších děr do země a mrtvých lidí...

Letěli velmi nízko. Nedaleko před přídí stroje vybuchl přesně v jejich výšce granát. Varování, že nejsou mimo nebezpečí, přišlo včas. Thirty pochopil, že ztráta rychlosti při stoupaní by byla riskantnější než křížování mezi výbuchy, a začal měnit směr letu ze strany na stranu, aby dělostřelcům ztížil zaměřování. Pomohl mu Forty. Vystřílel poslední zásobník směrem k bateriím.

Vyšlo to a Fee dospěl bez další úhony k troskám opevnění a drátům zátarasů v území nikoho. Tuhle oblast duchů neměl Thirty rád. Pustá a bezútěšná krajina v něm budila hrůzu.

Ale potom se už Fee vznášel nad letištěm a Thirty nemohl uvěřit, jaké měli štěstí. Několikrát je obletovala smrt, v závěru cesty jim už klepala na rameno, a teď je pryč, vzdala se. Pocit úlevy a bezpečí, jakoby Thirtyho ochromil. Rozklepala se mu kolena, pocítil třas i v rukou, nejvíc ze všeho však toužil po spánku! Jen na minutu zavřít oči! Nikdy v životě se mu tak neklížily jako v této chvíli. Zatoužil po spánku tak silně, že už oči přivíral a málem by usnul za kniplem. Probral se jen díky hluku Bigglesova velblouda, který mu překřížil dráhu. Velitel na Thirtyho počest uznale zvedl palec.

Pod ním leželo letiště. Thirtymu se zdálo, že nemá pevné obrysy, přistávací dráha se vlnila jako moře a ztrácela se v jakési mlze. Musí tam přistát, ale co když narazí na některou vlnu? Bude to nebezpečné... Uvědomil si, že opět sní a udeřil se hřbetem ruky do obličeje. Pomohlo to, ale jak pustil knipl, letoun zakolísal.

„Co to zas děláš?“ vykřikl Forty. „Dávej přece pozor!“

Thirty zamrkal bolestí a s děsem si uvědomil, že mnoho nechybělo a skutečně by usnul. Vyrovnal letadlo. Sotva hýbal

rukama a svaly na nohou vůbec necítil. Stáhl plynovou páku zpátky a stroj klouzal na přistání.

Letiště se blížilo strašně rychle. Podrovnal, ubral plyn a letoun se kymácel jako opilec nad koncem dráhy. Řítil se proti ubikacím a hangárům, které mu doslova rostly před očima.

Země jakoby mu uhýbala. Bezmyšlenkovitě posunul páku vpřed, aby vyrovnal to strašné kolísání a kola podvozku udeřila o přistávací dráhu. Stroj odskočil, ozvalo se ostré zapraskání, přišel další skok, nová rána a pak jela kola po dráze, až se konečně Fee zastavil...

Skončilo Thirtyho nejhorší přistání v životě, ale jemu bylo úplně jedno, co si o něm kdo myslí. Roloval s letounem k hangárům. Vypnul motor. Zhluboka vydechl, ale nešlo jen o úlevu ze záchrany života. Thirty byl na dně. Seděl v letadle a nedokázal se pohnout, jakoby se mu nechtělo ven. Vnímál ticho a klid a nedokázal si vzpomenout, že by v něm někdy nějaké jiné zvuky vyvolaly takovou slast jako toto ztichlé letiště. Byla to pohádka.

„Jdeme, Thirty!“ zaklepal mu na rameno Nigel. „Co je ti? Doufám, že tě netrefili?“ řekl ustaraně.

„Ne,“ zabručel Thirty a zhluboka zívł. „Jsem utahaný jak starý pes po štvani. Potřeboval jsem si jen trochu vydechnout.“

Když slézal z křídla na zem, opřel se o bratra, který pochopil, jak je Petr vyčerpán. Udělali však spolu jen pár kroků a už tu byl Biggles s ostatními.

„Skvělá práce, chlapče,“ smál se Biggles a uštědřil Thirtymu přátelský štulec. „Skoro bych řekl, že tvé dnešní představení se zapíše do leteckých dějin. Bude to příklad odvahy téměř potrhle a leteckého umění přímo cirkusového. Zatím jsem ještě nic takového neviděl, a to jsem si mezi mraky už užil dost zábavy.“

„Ano?“ zabručel Thirty a stejně duchaplně dodal: „Opravdu?“

„Co uděláme s Forsythem?“

Thirty zamrkal. Úplně zapomněl, že někdo toho jména existuje. „Forsyth? Můj ty světe, Forsyth! Kde teď je?“

„V klubu. Aspoň doufám. Zůstal s ním seržant Smythe.“

„Vy jste ho nehlídali? Říkal jste přece, že...“

„Říkali, neříkali,“ zavrčel Biggles. „Abych řekl pravdu, měl jsem strach spíše o vás. Vy, Thirty, si svým chováním přímo říkáte o neštěstí, a my jsme se nemohli posadit k čaji a čekat. Sehnal jsem, každého, kdo věděl, kde má camel vrtuli a letěli jsme.“

„Vřelé díky,“ prohlásil Nigel. Jinak by nás vyslýchal někdo jiný, pokud bychom už nestáli přímo před nebeskou porotou. Nelíbilo by se mi to! Když si nás chtěli dál Skopčáci k obědu, Thirty ztratil hlavu a už si nás psali na jídelníček. Rejdil s Fee po nebi jako křížník a chtěl ty albatrosy nabourat jednoho po druhém. Byl to zážitek na celý život. Ale, kdo je ten Forsyth?“

„Mysleli jsme, že ho znáte,“ řekl Biggles. Je to německý špion a mluvil o vás s uznáním. Smythe ho hlídá v klubu.“

Zvědavý Nigel vyrazil, ale Biggles ho předběhl a položil ruku na kliku dveří první. Otočil se k Petrovi a zeptal se: „Tak co s ním uděláme?“

„Však víte, co jsem mu slíbil, kapitáne,“ řekl Thirty.

„To ale teď udělat nemůžeme.“

„Proč ne?“

„Jen se trochu zamyslete!“

Unavenému Thirtymu to chvíli trvalo, neboť každé větší poznání se rodí v bolestech. Pak pochopil.

„Jasně!“ vykřikl. „Nemůže použít rozpoznávací signál.“

„Velmi dobře, hochu. Pokud přeletí frontu se žlutým šátkem, zažije peklo. Němci teď budou na to označení silně přecitlivělí, a ani se jim nedivím.“

Thirtymu poklesla brada. „Co s tím ale uděláme? Chci dodržet svůj slib.“

„Musíme mu povědět pravdu,“ řekl Biggles. Otevřel dveře, nahlédl dovnitř a strnul. Stál a užasle civěl do místnosti. Zvědavý Algy mu podklouzl pod ramenem, vnikl dovnitř, a když se tam natlačili ostatní, vznikl ve dveřích takový chumel, že hlouček vpadl za Algym dovnitř, jako když se odzátkuje šampaňské. „U všech hromů,“ zahřměl Biggles. „Vypekl nás!“

Na podlaze ležel omráčený seržant Smythe, na jehož čele už pučela pořádná boule. Okno vedoucí k hangárům bylo otevřené a po Němci se slehla zem.

„Ten zrádce porušil čestné slovo!“ zlobil se Biggles. „Nedodržel přísahu, Thirty, a vy jste chtěl být poctivý.“

„Nebral bych to tak,“ klidnil ho Algy. „Prakticky vzato, udělal jen to, co bychom na jeho místě udělali všichni. Přísahal tobě, ale o Smythovi nebyla řeč.“

„Mluvíš jako advokát,“ soptil Biggles. „Z morálního hlediska se zachoval jako nečestný lotr! Jdeme! Mrkni na Smytha, Algy! My se pokusíme toho chlapa...“ Umlkl.

Zvenku se ozval burácivý hlas motoru Beardmore a Biggles na nic nečekal. Odstrčil ostatní a hnál se ven. Předě dveřmi se zarazil a mávl odevzdaně rukou.

„Tamhle je,“ ukázal na startující stroj. „Co chcete dělat, vy blázne?“ vykřikl za Thirtym, který zapomněl na svou ospalost a rozběhl se k letišti.

„Možná, že bych ho mohl s velbloudem zastavit. Já bych...“

„Co bych...? Můžete ho zastavit jedině tím, že ho sestřelíte a to byste ve svém stavu dokázal jen těžko. Nechte ho letět. Vzal nám stroj, a proto ho nebudu litovat. Má osud v rukou. Byli bychom náramní blázni, abychom mu pomáhali!“

Bang! Bang! Bang! Na vzdálenější straně letiště se ozvala děla protiletadlové baterie chránící základnu.

Ssstf Ssstf Ssstf Svištění granátů doléhalo k jejich uším jako hlas podrážděného chřestýše a na obloze vyvstaly tři obláčky bílého dýmu.

„Na co to střílejí?“ vrčel Biggles. „Pánubohu do oken?“

Bylo to divné. Ukradený Fee stoupal k nebi půl míle za letištěm, ale dělostřelci mířili kamsi úplně jinam.

„Podívejte!“ vyhrkl Nigel Fortymore a ukázal na oblohu.

V té chvíli se k nim dolů doneslo vzdálené bzučení motorů tří albatrosů, které se střemhlavým letem spouštěly z velké výšky na britský F.E2 D.

Thirty vykřikl.

Mužům stojícím na letišti však bylo odepřeno sledovat souboj. Nad kraj se již snášel mlžný podvečerní opar a letoun s uprchlíkem se divákům ztratil z očí kdesi nad frontou. Za chvíli zmizely v mlze i německé stíhačky. Potom na letiště dolehl vzdálený zvuk kulometné

palby, bzučení motorů haslo v dálce a nastalo ticho. Jen jarní ptactvo pokračovalo ve večerním koncertu.

„Dostali ho,“ hlesl Thirty.

„Nebyl bych si tím moc jistý,“ řekl tiše Biggles. „Pokud ten muž uměl dobře létat, mohlo se mu podařit přistát.“

„Podle mě je mrtev.“

„Proč si s tím děláš hlavu, Thirty? Připravil si osud sám a my nemáme nejmenší důvod se z něčeho obviňovat.“

„Jenže já se nemohu zbavit dojmu...“

Biggles ho přerušil. „Zapomínáš na jednu podstatnou věc.“

„Na co?“

Je válka, hochu. Stojíme na různých stranách fronty. Dnes byl na řadě on, zítra třeba my. Slitování a výčitky svědomí tu nemají místo. Jsme...“

„Co se tu zas děje?“ vskočil Bigglesovi do řeči známý hlas a letci se otočili. Uviděli majora Raymonda.

„Nač to tak civíte?“ zeptal se zvědavě. Já tam nic nevidím.“

„Však se také nic neděje,“ odvětil Biggles ledabyle. „Jen jsme se dívali na start našeho letounu. Už je ale pryč.“

Major pokynul k budově. „Pojďme do kanceláře, kapitáne. Rád bych si vámi promluvil.“ Vyznělo to ostřeji, než major obvykle mluvil, takže určitě nešlo o pozvání na večeři. „Pojďte i vy,“ ukázal Raymond na Thirtyho. „A vůbec, pojďte všichni!“

Biggles neřekl ani slovo a vykročil, provázen ostatními.

KAPITOLA DVACÁTÁ

OBVINĚNÍ

Velitel perutě major Mullen, seděl za stolem, když do kanceláře vstoupil Raymond s nápadnými šarlatovými výšivkami na blůze a vedl Bigglese, Algyho, Flámu a oba Fortymory.

Raymond se zahleděl na Mullena. „Začnete vy nebo já?“ zeptal se.

„Myslím, že záležitost má význam pro celou armádu, takže to nechám na vás,“ řekl Mullen, očividně spokojený tím, že se zbavil úlohy, po které asi netoužil.

„Budiž,“ řekl major Raymond a usmál se na Thirtyho. „Došlo zde k řadě podivných věcí, pánové,“ začal medovým hlasem, takže starší důstojníci okamžitě pochopili, kolik uhodilo. „Trochu se na tom podílím, věříte?“

Biggles se usmál, ale byl to trpký a pokřivený úsměv.

„Kapitán Bigglesworth mi nevěří,“ řekl Raymond. „Tak poslouchajte dál, Biggles. Vzhledem ke skvělým výsledkům, jichž tito dva hoši tak rychle dosáhli, včetně výsledku tajného poslání v týlu Němců, navrhl jsem v hlavním štábu, aby byli dekorováni Vojenským křížem. Dobrý nápad, že? Co myslíte, že následovalo?“

Teď už i Thirty pochopil, co přijde. Tvář a žaludek se mu stáhly napětím a nebyl schopen vypravit ze sebe ani hlásek. Nebylo těžké si domyslet, co udělali ve štábu.

Jistě si umíte představit mé překvapení,“ pokračoval major, „když mi ze štábu sdělili, že v našich královských leteckých perutích žádný Petr Fortymore neslouží. A ověřili to dobře, ptali se až na ministerstvu! Domnívali jsme se, že jste sloužil u jiné jednotky, ale oni tam o vás neměli ani tu nejmenší informaci! Pak jsem jim sdělil, že jste vlastně dva. Hledali tedy Dicka Ripleye a ani on v záznamech nebyl! Nezbylo, než se trochu rozhlédnout a dát si pár věcí dohromady. Požádal jsem vašeho velitele o doklady, a on připustil, že žádné nemáte. Pánové, můžete mi vaše nezodpovědné chování nějak vysvětlit?“

„Mohu, pane,“ vykoktal Thirty a těžce polkl.

„Mluvte!“

„Vlastně, pane... je to tak, že... že...“

„Čekám!“

„Nejsme důstojníci. Nikdy jsme v armádě nesloužili a nemůžeme tedy být na úředním seznamu,“ řekl odevzdaně Thirty.

„Cože?“ vyjekl Nigel Fortymore. Chtěl v křiku pokračovat, ale slova se mu zadrhla v hrdle, takže naprázdno pohyboval rty.

„Je to tak, Forty,“ připustil Petr.

„Kde jste sebrali uniformy?“ zeptal se přísně Raymond.

„V bratrově skříní, pane.“

Fortymu se rozšířily zornice.

„No to je přece...“

„Ten výslech vedu já, kapitáne Fortymore!“ přerušil ho major a obrátil se zpátky k Thirtymu: „Pokračujte prosím,“ řekl nezvykle klidným hlasem.

„Nemám, co bych dodal, pane.“

„Proč jste to udělali?“

„Chtěl jsem... oba jsme se chtěli přihlásit. Já ale víc a Flámu jsem přemluvil.“

„Znám jiné způsoby, jak sloužit královně. Navíc mi řekli, že jste sem přiletěli ve vojenských letounech.“

„Vypůjčili jsme si je.“

„Chtěl jste říci, ukradli! Ne?“ Majorovy rysy ztuhly.

„Ne, pane,“ namítl Thirty. „Jen jsme je přemístili z Anglie na bojiště. Celou dobu byly využívány k vojenským účelům. A potom — jak jsme se sem jinak měli dostat?“

„A proč takový spěch?“

„Víte, pane majore, on Forty... ehm, kapitán Fortymore, můj bratr, byl pohřešován a já věřil, že vím, kde ho najdu. A taky jsem ho našel,“ odvětil Thirty prostě.

Majorovi zaškubalo v koutcích rtů. Přestože se stále tvářil velmi přísně, nepodařilo se mu uhasit ohníčky v očích. „Tak vy jste ti záškoláci z novin, což?“ Nebyla to otázka, ale odpověď.

Thirty konečně pochopil, že major zná pravdu už drahnou dobu.

„Ano, pane,“ kývl. „To jsme my dva.“

„Co by řekli Němci, kdyby zjistili, že nám v armádě slouží kluci?“

„Nevím, pane, a je mi to úplně jedno,“ prohlásil Petr Fortymore. „Forty je doma! Chci říci, že kapitán Fortymore je naživu a na svobodě. Nic jiného mě nezajímalo.“

„Vás, civilistu v uniformě, mohli zastřelit jako vyzvědače.“

„To je mi také jedno,“ řekl Thirty. „Kdyby mě dopadli, zastřelili by mě tak jako tak!“

Major si odkašlal a podíval se na velitele perutě.

„Má pravdu,“ uznal Mullen. „Nic to ale nemění na jejich provinění. Chovali se jako pošetilí blázni.“

„Ano?“ zabručel Thirty. „A co si mám myslet o poslání do Belville? To nebylo bláznovství?“

„To bylo něco zcela jiného,“ vybuchl Raymond. „To sem nepleťte!“

„Ale, pane, já tam byl! Šli po mně vojáci i psi a moc nechybělo, aby mě uškrtil a utopil vlečným lanem kůň! To bylo normální?“

„Být ve vašem věku, tak se chovám zdvořileji!“

„Ano, pane! Ale dokázal jsem, co jsem chtěl. Kdybych se vám teď za to omlouval, choval bych se jako pokrytec. Je mi líto jen toho, že jsme vám způsobili potíže. Za to se omlouvám majorovi Mullenovi. Oklamali jsme vás, pane majore. Promiňte, prosím.“

„Vaše omluva mi připadá jako rána pěstí pod pas,“ usmál se Mullen. „Nicméně ji přijímám. Co čekáte, že teď uděláme?“

„To záleží na vás, pane. Na vašem rozhodnutí.“

„Vida,“ ujal se slova Raymond. „Mládí uznává autoritu. Já bych vás oba poslal zpátky do školních lavic!“

„Nechci být opět nezdvořilý, pane, ale jsem přesvědčen, že byste pro nás našel jiné uplatnění. Lepší a užitečnější.“

„Hleďme,“ řekl Raymond a neutajil úsměv. „Algebra a historie vás už nelákají. Létání za frontou je zajímavější?“

„Ano, pane,“ usmál se Thirty.

„Vaše nápady, mladíku, způsobily hlavnímu štábu strašlivé potíže. Okolnosti nás teď vlastně nutí k jedinému řešení. Civilisty, co běhají v uniformě, považujeme za válečné zločince. Abychom to sami nepodporovali, musíme to hned napravit. Zítra budete oba uvedeni na seznamu důstojníků! Pak už si vás mohou Němci klidně sestřelit! První hodnost jste dostali zpětně ke dni, kdy jste sem vtrhli. Hlavní štáb tím uznává, že jste si ji vybojovali a nemá proto námitky ani proti následnému udělení vyznamenání.“

Thirty nevěřil uším. „To je od vás opravdu šlechetné... ehm, pane majore,“ koktal. „Můžete si být jistý, že se postarám... oba dva se postaráme... zasloužit si tu čest.“

„Pokud se budete chovat tak statečně a chytře jako dosud, budu na výsost spokojen!“ usmál se Raymond a podal ruku nejdřív Thirtymu a pak i Flámovi.

„Měl byste dávat na bratra pozor,“ obrátil se k Nigelovi „Už jsem o tom mluvil s majorem Mullenem. Souhlasí, abyste u 266. perutě nějaký čas zůstal. Pak se sem můžete nechat převelet, nebo si ho naopak vzít ke své letce.“

„Bez Bigglese nelétáme!“ vyskočili Thirty i Fláma jako jeden muž.

„Dobrá, dobrá,“ ušklíbl se Raymond, stojící už ve dveřích. „Však vy se domluvíte! Mimochodem, stále platí mé pozvání. Sejdeme se na štábu přesně v půl osmé. A běda vám, když nepřijdete včas!“

Zmizel. Major Mullen vyskočil ze židle, jakoby ho něco píchlo, hnul se za ním a ve chvíli byl Raymond zpátky.

„Zapomněl bych! Ještě jednu věc, vám musím vytknout, vy hromský létající školáku...“

Odmlčel se a zapřel ruce v bok.

„Tak se na to podívejte, pánové,“ řekl bezradně. „Mám ho budít? Vždyť ten hoch spí jak malé dítě.“

Thirtymu stačila půlminuta. Sesul se do velitelova křesla, odložil leteckou kuklu a okamžitě usnul. Hlava mu klesla na prsa, paže měl bezvládně rozhozeny a oddychoval jako o půlnoci.

„Zujte tomu dítěti boty, Flámo!“ řekl Raymond. „Koukám, majore, že jste přišel o židli,“ ušklíbl se, pozdravil a byl venku.

„Postarám se o něj sám,“ přihlásil se k bratrovi Nigel.

„Tu židli bych ještě oželel,“ usmál se Mullen. „Horší je, že z vás všech brzy zešedivím, pánové.“

„Šediny ti budou slušet, majore,“ řekl tiše Biggles. „Ale snad se mnou souhlasíš, že k smrti unavený pilot je lepší než mrtvý pilot. Algy, Flámo, vezměte nosítka a odneste ho na kavalec. Ručím za to, že bude spát do zítřejšího odpoledne.“

„Díky, Biggles,“ poděkoval Mullen. „Zachránil jsi mi místo.“

A teď zachráním ty ostatní,“ ušklíbl se Biggles. „Vy všichni, kromě majora, okamžitě spát! Mám na ten rozkaz právo, hoši.“

Bez slovíčka protestu ho poslechli.